

ကြိတ်

ပုလဲဝိညာဉ်
တံကြွေကလုစား

ကြီးစက္က

ပုလဲဝိညာဉ်နှင့်တံကြွမ္မာကလဲ့စား

- စာမူခွင့်ပြုချက် • ၅၀၀၇၆၂၀၅၀၆
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် • ၅၀၀၇၈၃၀၅၀၇
- ၂၀၀၅ - ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
ပထမ အကြိမ်
- အုပ်ရေး • ၅၀၀
- တန်ဖိုး • ၁၅၀/-
- ထုတ်ဝေသူ • ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ - ၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ
၃၇၊ ၄၄-လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်တိုင်း။
- အတွင်း/အဖုံး ပုံနှိပ်သူ • ဦးကျော်စင် (မြ - ၀၄၂၂၉)
ခိုင်ရည်မွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၈၁၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊
ပုဂံတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့် စာအုပ်များ

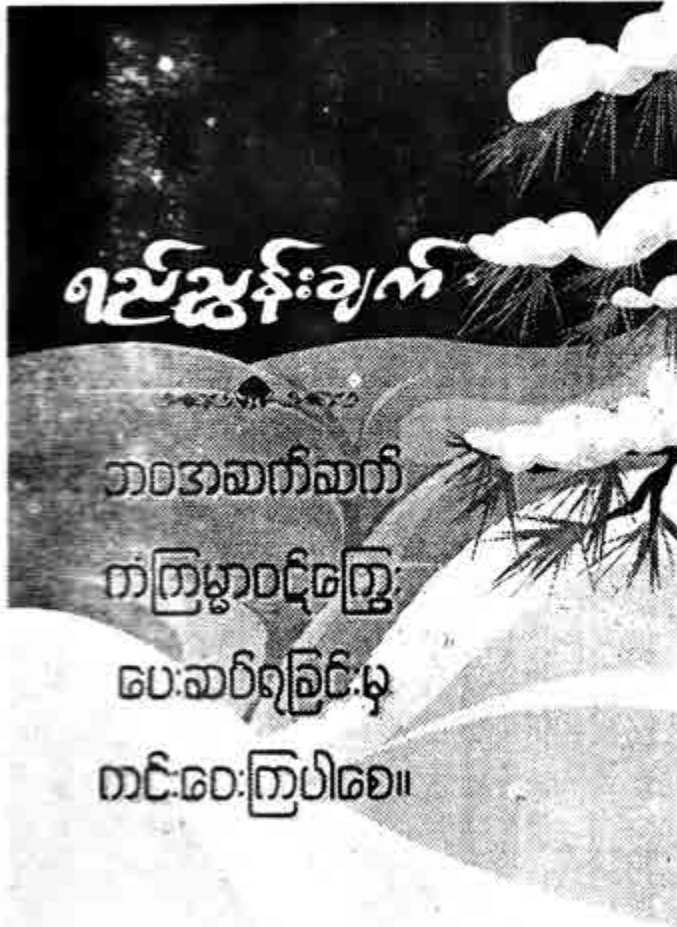
- ၃၆။ ကြယ်နဂါးနဲ့ ရွှေသားလိုက်ရုံ ✓
- ၃၇။ မိုးမခဝက်ဘာ
- ၃၈။ ဂမုန်းနက် ရန်စွယ်
- ၃၉။ မဟူရာရန်စွယ်
- ၄၀။ ဇီဝစိုးကျိန်စာ ✓
- ၄၁။ ပါးကွက်ရန်စွယ်နှင့် ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ
- ၄၂။ သလင်းကျောက်နန်းတော်
- ၄၃။ မြနင်းဖြူ မြသင်းကြူ မြဝင်းသူ
- ၄၄။ ပျဉ်ဒေရယ်မြနဒီ
- ၄၅။ နဂါးငွက်အိုင်လမ်း ✓
- ၄၆။ မောရမြိုင်မှ သောဠသဝက်ပါ
- ၄၇။ ကျောက်လက်ဝါးအမြူတေ ✓
- ၄၈။ နှင်းဖြူတောင်တန်း လွမ်းသက်သေ

ပါဝင်သောအခန်းများ

ရည်ညွှန်းချက်...

- အခန်း (၁) အိပ်မက်ထဲမှာ နေခွင့်လာတောင်းသူ၊
- အခန်း (၂) ကျိန်မာသင့်သောလူ၊
- အခန်း (၃) ဝိညာဉ်တို့နေသောကျွန်းပေလော၊
- အခန်း (၄) ဒေါ်မင်းဇာ၏ကျိန်စာ၊
- အခန်း (၅) တောနက်တွင်းမှမိန်းကလေး၊
- အခန်း (၆) မရဏနိမိတ်ပေလော၊
- အခန်း (၇) ဦးသူတော်နှင့် ကံဆိုးသော မြေးအဘွား၊
- အခန်း (၈) ကံကြမ္မာနိမိတ်ဆန်းများ၊
- အခန်း (၉) အချစ် (သို့မဟုတ်) စွမ်းအားရှိသောအရာ၊
- အခန်း(၁၀) ခန္ဓာအိမ်ပဲ့ဝိညာဉ်များ၊
- အခန်း(၁၁) ပုလဲနက်နှင့်အန္တရာယ်၊
- အခန်း(၁၂) တောနက်တွင်းမှ ဝင်ကြွေးဆပ်ရသူများ၊
- အခန်း(၁၃) ကံကြွေးရှိလျှင်စံ၊ ဝင်ကြွေးရှိလျှင်ခံ၊
- အခန်း(၁၄) အချို့မြိန်ဆုံးသောအနမ်း၊
- အခန်း(၁၅) ထူးဆန်းသောပုလဲမျက်ရှင်၊
- အခန်း(၁၆) ပထော်ပထက်စခန်းမှ လျှို့ဝှက်အန္တရာယ်များ၊
- အခန်း(၁၇) ဦးခမ်းလုံနှင့်သစ္စာကြေး၊
- အခန်း(၁၈) ပုလဲမျက်ရှင်စေတီတော်၊

ရည်ညွှန်းချက်

ဘဝအဆက်ဆက်
 ကံကြမ္မာဝင်ကြွ
 ပေးဆပ်ရခြင်းမှ
 ကင်းဝေးကြပါစေ။

ဘဝလမ်းပေါ်ရောက်လာကြတဲ့ လူတိုင်း အချစ်ဆိုတဲ့ နေရာတစ်ခုကိုတော့ မလွဲမသွေ တွေ့ဆုံကျော်ဖြတ်ကြရ တယ်။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတဲ့နေရာလေးဟာ အင်မတန် သန့်စင်တဲ့ အဖြူရောင်လွင်ပြင်လေးတစ်ခုပါပဲ။

ဒီနေရာကို ဖြတ်သန်းတဲ့အခါမှာ သယ်ဆောင်သွားတဲ့ ပစ္စည်းကတော့ မတူကြဘူး။

အချို့က - မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ အကြင်နား၊ ကရုဏာ၊ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်တွေ သယ်သွားကြတယ်။

အချို့က - သစ္စာတရားကို သယ်သွားကြတယ်။

အချို့က - မုဒိတာနဲ့ ဥပေက္ခာတရားတွေကို သယ်သွား ကြတယ်။

အချို့က - တဏှာရာဂတွေ သယ်သွားကြတယ်။

အချို့က - လောဘ၊ ဒေါသ၊ အတ္တ၊ မာန်မာနတွေ သယ်ဆောင်သွားကြတယ်။

သင်ရော... အချစ်မြို့ကို ဖြတ်တော့မယ်ဆိုရင် ဘယ် အရာတွေကို သယ်ဆောင်သွားမှာလဲ။

ဘယ်သူမဆို
 လိုချင်တာကို ရနိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။
 ဒါပေမယ့်...
 အခြေအနေနဲ့
 အချိန်အခါကိုတော့
 စောင့်ရတတ်ပါတယ်။

ကိုယ့်လက်ထဲမှာ
 ရှိနေတဲ့ပစ္စည်း။
 ဒါမှမဟုတ်
 လူတစ်ယောက်ရဲ့
 အရည်အချင်းကို
 သူ မရှိတော့မှ
 ပိုပြီးသိနိုင်ပါတယ်။

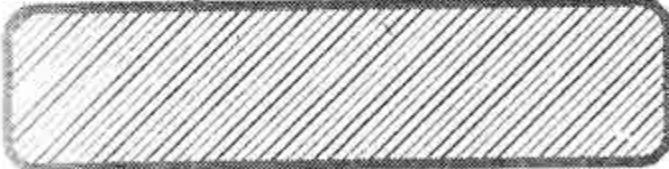
ဆင်းရဲနေခြင်းဟာ...
 ဘဝအောင်မြင်မှုအတွက် အတားအဆီး အဟန့်အတား
 မဖြစ်နိုင်ပါ။

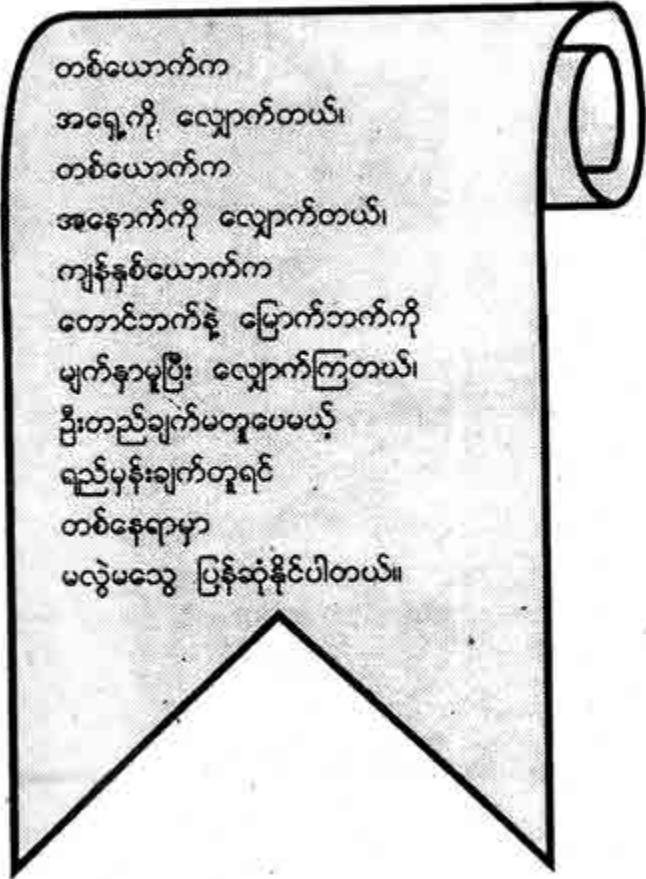
ထို့အတူ...
 အောင်မြင်မှုအတွက်လည်း တားဆီးပိတ်ပင်မှု မပြုနိုင်ပါ။

ဆင်းရဲနေသည့်အတွက်...
 ဘဝဆုံးရှုံးမှုလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကြိုးစားမှုမရှိသော...
 စိတ်ဓာတ်ညံ့ပျင်းမှုသာ...
 သင့်ဘဝ အတွက်...
 အရာရာကို ပျက်ဆီးနိုင်သောရန်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ငြိမ်ဘက်ဆိုတာ
 မိမိရဲ့ အရညှိအသွေးကို
 ပိုမိုတောက်ပြောင်အောင်
 ပွတ်တိုက်ပေးနေသူလို့
 သဘောထားလိုက်ပါ။

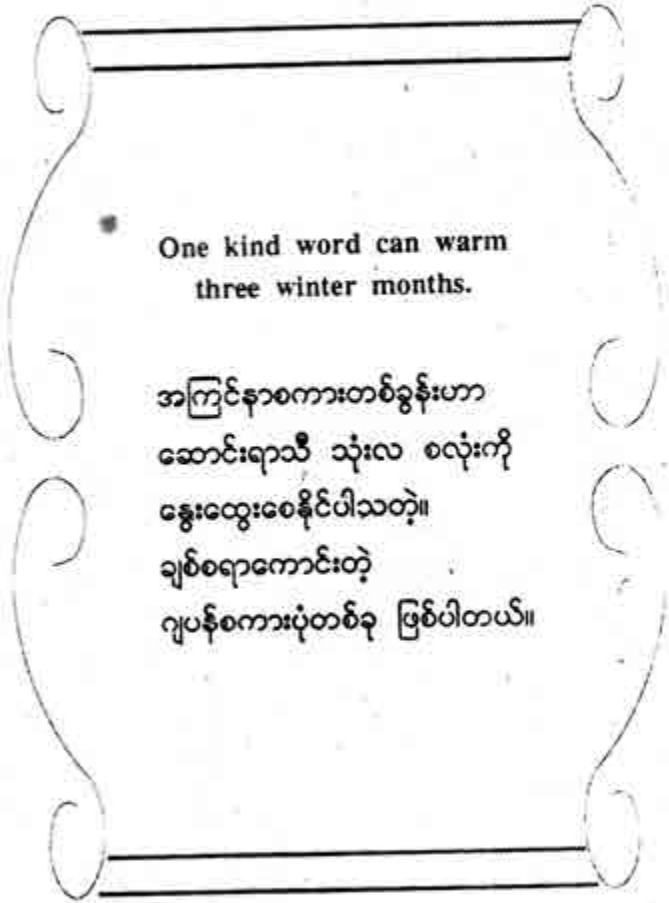

တစ်ယောက်က
 အရှေ့ကို လျှောက်တယ်၊
 တစ်ယောက်က
 အနောက်ကို လျှောက်တယ်၊
 ကျန်နှစ်ယောက်က
 တောင်ဘက်နဲ့ မြောက်ဘက်ကို
 မျက်နှာမူပြီး လျှောက်ကြတယ်၊
 ဦးတည်ချက်မတူပေမယ့်
 ရည်မှန်းချက်တူရင်
 တစ်နေရာမှာ
 မလွဲမသွေ ပြန်ဆုံနိုင်ပါတယ်။

Knowledge is power.
 အကြားအမြင် ဗဟုသုတဆိုတာ
 စွမ်းအားဖြစ်ပါတယ်။
 အဲဒီစွမ်းအားကို
 ကိုယ့်ဘာသာ
 ရှာယူရတာဖြစ်ပါတယ်။

One kind word can warm
three winter months.

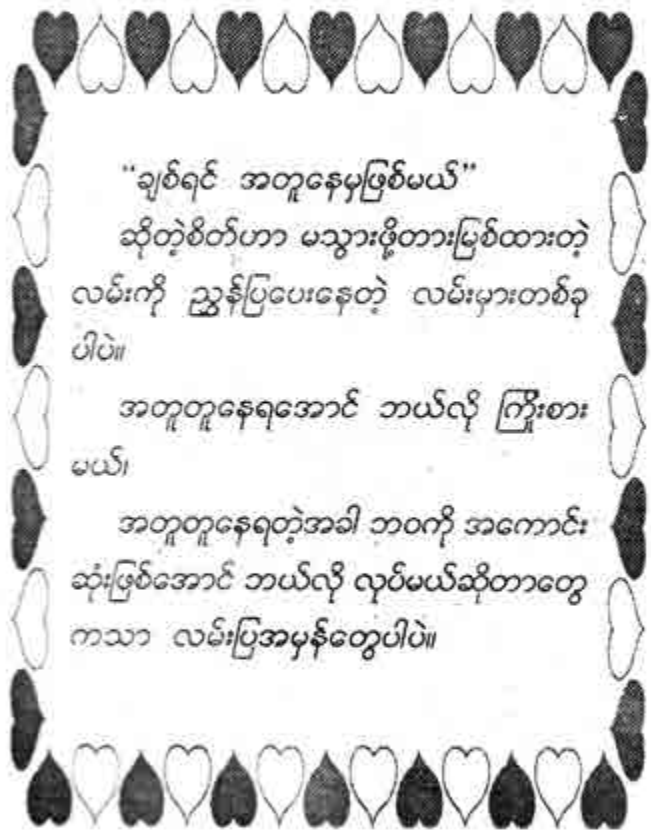
အကြင်နာစကားတစ်ခွန်းဟာ
ဆောင်းရာသီ သုံးလ စလုံးကို
နွေးထွေးစေနိုင်ပါသတဲ့။
ချစ်စရာကောင်းတဲ့
ဂျပန်စကားပုံတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

ရွှေသာယာစာပေ

ဘဝဆိုတာ အချိန်ပါပဲ။
အချိန်ကို
ဖြုန်းတီးနေခြင်းဟာ
ဘဝကို
ပျက်ဆီးပစ်နေတာနဲ့
အတူတူပါပဲ။

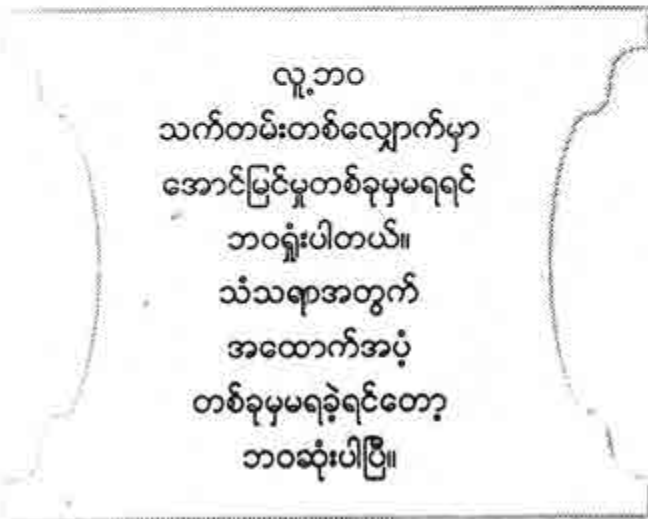
ရွှေသာယာစာပေ

“ချစ်ရင် အတူနေမှဖြစ်မယ်”
 ဆိုတဲ့စိတ်ဟာ မသွားဖို့တားမြစ်ထားတဲ့
 လမ်းကို ညွှန်ပြပေးနေတဲ့ လမ်းမှားတစ်ခု
 ပါပဲ။

အတူတူနေရအောင် ဘယ်လို ကြိုးစား
 မယ်။

အတူတူနေရတဲ့အခါ ဘဝကို အကောင်း
 ဆုံးဖြစ်အောင် ဘယ်လို လုပ်မယ်ဆိုတာတွေ
 ကသာ လမ်းပြအမှန်တွေပါပဲ။

လူ့ဘဝ
 သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ
 အောင်မြင်မှုတစ်ခုမှမရရင်
 ဘဝရှုံးပါတယ်။
 သံသရာအတွက်
 အထောက်အပံ့
 တစ်ခုမှမရခဲ့ရင်တော့
 ဘဝဆုံးပါပြီ။

တြိစုတ္တ

စိတ်ပျက်စရာတွေ့လို့သာ
 ဘာမှမလုပ်ချင်ဘဲ ထိုင်နေခဲ့ရင်
 လောကတစ်ခုလုံး
 လှုပ်ရှားမှုတင်းမဲ့ပြီး
 တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေမှာ
 အမှန်ပါပဲ။

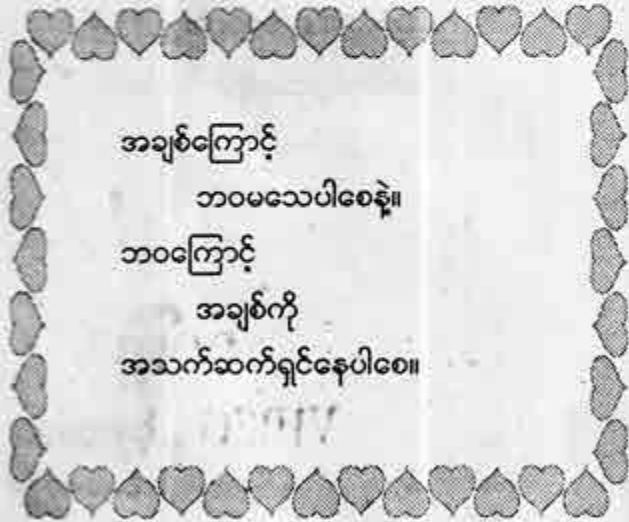

သင်ကလွဲပြီး
 ကျန်တဲ့လူတွေကြည့်ရတာ
 အဆင်ပြေတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။
 ကျန်တဲ့လူတွေကလည်း
 သင်တွေ့သလို
 တွေးနေကြတာပါပဲ။

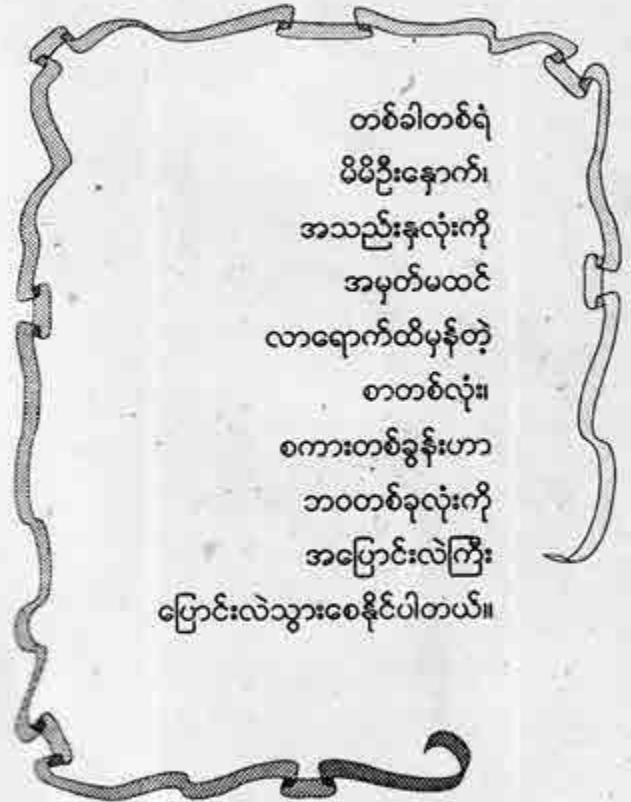
001

VIDEO

ရွှေသင်္ဃာတေ

အချစ်ကြောင့်
 ဘဝမသေပါစေနဲ့။
 ဘဝကြောင့်
 အချစ်ကို
 အသက်ဆက်ရှင်နေပါစေ။

တစ်ခါတစ်ရံ
 မိမိဦးနှောက်၊
 အသည်းနှလုံးကို
 အမှတ်မထင်
 လာရောက်ထိမှန်တဲ့
 စာတစ်လုံး။
 စကားတစ်ခွန်းဟာ
 ဘဝတစ်ခုလုံးကို
 အပြောင်းလဲကြီး
 ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်ပါတယ်။

အခန်း (၅)

အိပ်မက်ထဲမှာ နေခွင့်လာတောင်းသူ

ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခွင်လုံး တိမ်ညိုတိမ်မည်းများက ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။ အရပ်ရပ်ခွင်အနှံ့ မှုန်မှုန်ပိုင်းပိုင်းဖြစ် နေသည်။ အဆိုးဆုံးကတော့ အနောက်တောင်ထောင့်ဘက်မှာ ဖြစ်သည်။

အနောက်တောင်၏ မြောက်ဘက်ယွန်းယွန်း နေရာ ခေတက်တွင် တိမ်နီရောင်များ သမ်းလျက်ရှိပြီး ထိုအနီရောင် တိမ်တိုက်များကြား၌ ထူးဆန်းလှသော အမည်းရောင် အတွက်ကြီးတစ်ကွက် ပေါ်လျက်ရှိသည်။

ရွှေသမင်္ဃာလ

ရွှေသမင်္ဃာလ

ထိုအနက်ရောင် တိမ်ကွက်ကြီးမှာ သာမန်အနက် ရောင်မျိုး မဟုတ်ဘဲ ထူးထူးခြားခြား နက်မှောင်နေသော အနက်ရောင်မျိုးဖြစ်ပေသည်။

အဝေးမှကြည့်လျှင် နေကြတ်သကဲ့သို့၊ လ၊ ငပုပ်ဖမ်း သကဲ့သို့ မည်းမည်းအလုံးကြီး ပေါ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထိုအမည်းလုံးတိမ်တိုက်မှာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွား လာကာ အနက်ရောင်များက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ပျံ့နှံ့လာလေ တော့သည်။

ထိုအနက်ရောင်များမှာ ကောင်းကင်ပြင်ပေါ်ရှိ အခြား တိမ်များကိုပါ စွန်းထင်းလာလေရာ အတန်ကြာသောအခါ ကောင်းကင်ပြင် တစ်ပြင်လုံး အနက်ရောင်များ ဖုံးလွှမ်းသွား လေတော့သည်။

သို့ကြောင့်...

အလင်းရောင်များ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးလာကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး အမှောင်များ ဖုံးလွှမ်းသွားလေရာ ကြောက်မက်ဖွယ်အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

မိုးမခရွာကမ်းခြေအနီးတွင် ရောက်နေသော ကိုရွှေမောင် နှင့် မခင်ရီတို့ နီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ

ပြောင်းလဲသွားသော ရာသီဥတု အခြေအနေကို ကြည့်ရင်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိနေကြသည်။

သူတို့သည် ပင်လယ်ထဲမှ ငါးရှာပြီး ပြန်အလာတွင် ယခုလို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော ရာသီဥတုကြီးနှင့် တွေ့ကြုံရခြင်းဖြစ်၏။

"ကိုရွှေမောင်... ရာသီဥတုက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်၊ စောစောပိုင်းက သာသာယာယာရှိနေလျက်နဲ့ အခုမှ မည်းမှောင် သာတာဆိုတော့ မုန်တိုင်းများကျမှာလား မသိဘူးနော်"

"အေး... ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးလည်း မည်းမှောင်နေတာပဲ၊ တို့ လေကွယ်တဲ့ ကျောက်ဆောင် ဘင်နေရာရာမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဂူတစ်ဂူမှာ သွားခိုနေရင် ကောင်းမယ် ခင်ရီ"

"သွားလေ... ဟိုဘက်နားမှာတော့ ကျောက်တောင်ဂူ ဘင်ခို ရှိတယ်၊ အဲဒီထဲ သွားနေကြတာပေါ့"

လင်မယားနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ၎င်းတို့၏ လှေ ကလေးကို ကျောက်တောင်ဂူရှိရာသို့ လှော်ခဲ့ကြသည်။

ကိုရွှေမောင်နှင့် မခင်ရီတို့မှာ မြိတ်ကမ်းရိုးတန်းတစ်နေ ချိန် မိုးမခရွာမှ ငါးဖမ်းရှာဖွေ စားသောက်ကြသော တံငါ သင်္ဘောနှစ်ယောက် ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့တွင် သားသမီးမထွန်းကားသဲ လင်မယား နှစ်ယောက်နှင့် မခင်ရီ၏ မိခင်တော်သူ ဒေါ်မင်းဇာဆိုသော အမေအို တစ်ယောက်သာရှိကြပြီး ရေပိုးရေမွှား ရှာဖွေ ဖမ်းသီးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုကြသူများ ဖြစ်သည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ကျောက်ဆောင်တစ်ဆောင် အောက်တွင်ရှိသော၊ အတန်ငယ်ကျယ်ဝန်းသော ဂူတစ်ဂူ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီး လှေကို ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင် ဆိုက်ကပ်ပြီးနောက် ယူဆောင်လာသော အစားအသောက် များကို စားသောက်နေကြသည်။

ဂူအတွင်းမှာတော့ အလင်းရောင် အားနည်းနေသည်က တစ်ကြောင်း၊ အပြင်ဘက်မှာ မည်းမှောင်နေသော ရာသီဥတု အခြေအနေကြောင့် အလင်းရောင်က ဝိုးတဝါးမျှသာ ရှိပေ သည်။

အပြင်မှာတော့ လေပြင်းတိုက်ခတ်သံလိုလို “တဝေါဝေါ” မြည်သံများကို ကြားနေရသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

“ကျွန်မ အမေတို့နဲ့ လာနေပါရစေ”

“ကျွန်မ အဖေတို့၊ အမေတို့နဲ့ လာနေပါရစေ”

ဟူသော အသံတစ်သံကို မသဲမကွဲ ကြားလိုက်ရ လေသည်။

“ကျွန်မ အမေတို့နဲ့ လာနေပါရစေ”

“ဟင်...”

“ကိုရွှေမောင်... ကြားလား”

“အေး... ကြားတယ်၊ ဘယ်နားက ဘယ်သူပြောနေ တာလဲ”

“ဘယ်သိမလဲတော့၊ လိုက်ကြည့်ပါလား”

လင်မယားနှစ်ယောက် အလန့်တကြား လိုက်ရှာကြည့် ပြန်တော့လည်း ဂူထဲမှာ မှောင်နေသောကြောင့် ဘာမှ မတွေ့ရပေ။

“ကျွန်မ... အမေတို့နဲ့ လာနေပါရစေ၊ နေခွင့်ပေးပါ”

“ဘယ်နေရာက ခြောနေတာလဲ၊ နင် ဘယ်သူလဲ”

ဟု မခင်ရီက အသံကတုန်ကယင်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက် သည်။

“ကျွန်မကို နေခွင့်ပေးမလားဟင်”

“အေး... ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ အမေတို့ လှေခံဘေးနားမှာပဲ ရှိပါတယ်”

“ဟင်...”

လင်မယားနှစ်ယောက် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် မိမိတို့ လှေခံဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ လိုက်လံရှာဖွေကြည့်သောအခါ လူနှင့်တူတာဆိုလို့ တစ်ယောက်တလေမှပင် မတွေ့ကြရပေ။

သို့ကြောင့် ပိုမိုကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု ဖြစ်ကြလေသည်။

“အမေ... ကျွန်မက အမေတို့ လှေခံဘေးနားက ကမာကောင်ကြီးရဲ့ အခွံထဲမှာ ရှိပါတယ်”

“ဟင်...”

ထိုအခါမှ အသေအချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိတို့ လှေဆိုက်ကပ်ထားသော သောင်စပ်နားမှာ အလွန်ကြီးမားသော ကမာကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ကြရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အံ့ဩစွာ ကြည့်နေရင်းမှပင် ကမာကောင်ကြီး၏ အခွံနှစ်ခုမှာ တဖြည်းဖြည်း ဟ၊ လာလေသည်။

ခဏကြာသောအခါ အခွံနှစ်ခုမှာ လန်ထွက်သွားပြီး အတွင်း၌ ကွမ်းသီးလုံးအရွယ်ခန့်ရှိသော ပုလဲလုံးကြီးတစ်လုံးကို တွေ့မြင်ရသည်။

အသေအချာ ကြည့်သောအခါမှ ပုလဲလုံးမှာ သာမန်အဖြူရောင်မဟုတ်ဘဲ အနက်ရောင်တောက်နေသော ပုလဲနက်ကြီးတစ်လုံးဖြစ်လေသည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် ထိုပုလဲနက်ကြီးအတွင်းမှ လှပချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ကိုရွှေမောင်နှင့် မခင်ရီတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ ဘအံ့တဩ ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ကျွန်မ အဖေတို့နဲ့ လာနေပါရစေ”

“တို့က ဆင်းရဲပါတယ် သမီးရယ်၊ တို့နဲ့ လာနေရင် နင် ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့”

ဟု မခင်ရီက စေတနာဖြင့် တားလိုက်လေသည်။

“ဆင်းရဲတယ်၊ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ကံတရားပါ အမေ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နေနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကိုသာ နေခွင့်ပေးပါ”

ဟု မိန်းကလေးက ထပ်မံခွင့်တောင်းနေပြန်သည်။

သို့ကြောင့်...

ကိုရွှေမောင်နှင့် မခင်ရီတို့မှာ “ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” ဟုသော သဘောဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ ကိုရွှေမောင်”

“မင်းသဘောပဲလေ၊ မင်းလက်ခံချင်ရင် လက်ခံလိုက်ပေါ့။ တို့လင်မယားမှာ သားသမီးမှ မရှိတာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မအတွက်နဲ့ အမေတို့ ဒုက္ခမရောက်စေရပါဘူး။ ကျွန်မကိုသာ နေခွင့်ပေးကြပါ”

ဟု မိန်းကလေးက သနားစဖွယ် ထပ်မံခွင့်တောင်းနေပြန်လေသည်။

“အေးလေ...တို့စားသလို စားပြီး၊ တို့နေသလို နေနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ နေချင်သပဆိုရင်လဲ လာနေပေါ့”

ဟု မခင်ရီက ခွင့်ပေးလိုက်သောအခါ မိန်းကလေးက ပုလဲလုံးအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး ခဏကြာသောအခါ ထိုပုလဲနက်လုံးကြီးမှာ လေထဲသို့ ပျံဝဲတက်လာကာ မခင်ရီ၏ ပါးစပ်အနီးမှာ ရစ်ဝဲနေတော့သည်။

နောက်ဆုံး မခင်ရီက ၎င်း၏ပါးစပ်ကို ဟ၊ပေးလိုက်သောအခါ ပုလဲနက်ကြီးက ပါးစပ်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်... ကိုရွှေမောင်၊ လုပ်ပါဦးတော့၊ ကျုပ်ပါးစပ်ထဲကို ပုလဲလုံးကြီး ဝင်သွားလို့”

မခင်ရီမှာ အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်နိုးလာပြီး နံဘေးနားမှာ အိပ်ပျော်နေသော လင်ဖြစ်သူ ကိုရွှေမောင်ကို နှိုးလိုက်သည်။

“ဘာလဲဟ... နင်ကလဲ၊ ဒီမှာ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရဘူး”

“ထစမ်းပါဦးတော့... ကျုပ်ထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်မက်မက်နေလို့”

ကိုရွှေမောင်က အိပ်ချင်ပူးတူးဖြင့် အိပ်နေရာမှ ထ၊သည်။ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်သည် လှေတစ်စင်းနှင့် ငါးဖမ်းထွက်လာရင်း အချိန်လိုသေးသောကြောင့် လိုဏ်ဂူတစ်ဂူအတွင်းသို့ဝင်ကာ အိပ်နေကြရင်းမှ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကို မက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုအိပ်မက် မက်လို့လဲ”
ကိုရွှေမောင်က ဆေးပတ်လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ဖွာကာ မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်အိပ်မက် မက်တာက ဒီလိုတော့...”
ဟု အစချီကာ မခင်ရီက သူမက်ခဲ့သော အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“အိပ်မက်ဆိုတာ အမျိုးမျိုးရှိတာပဲကွ၊ စိတ်စွဲရင်လဲ မက်တယ်၊ သွေးလေချောက်ချားရင်လဲ မက်တတ်တာပဲ”

“ကျုပ်က စိတ်စွဲစရာလဲ ဘာမှမရှိပါဘူးတော်၊ အခု အိပ်မက်ကတော့ အတော်ဆန်းတယ်”

“ပုလဲနက်ဆိုတာ ရှားပါးတဲ့ ရတနာတစ်မျိုးပဲ၊ ပုလဲနက်ကို အိပ်မက် မက်တယ်ဆိုတော့ တို့အတွက် ကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောဆိုရင်း မိမိတို့လှေ ဆိုက်ကပ်ထားရာနံဘေးသို့ အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သောင်စပ်တစ်နေရာ မှာ အခွံ ဟ၊ထားသော ကမာကောင်ကြီး တစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟင်... အဲဒီကမာကောင်ကြီးက ကျုပ်အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ကမာကောင်ကြီးပဲ၊ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက် နေဟာလဲ”

ဟု မခင်ရီက တအံ့တဩ ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းကလဲကွာ... ပင်လယ်ထဲမှာ ကမာကောင်ဆိုတာ နေရာအနှံ့ ရှိနေတာပဲ၊ ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ကွာ၊ ကဲ... ရေစစ်တော့မယ်၊ တို့ အပြင်ထွက်ပြီး ငါးရှာကြရအောင်”

ဟု ပြောဆိုကာ လင်မယားနှစ်ယောက် လှေကို အပြင်သို့လှော်ထုတ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ထိုအိပ်မက် မက်ပြီး လအနည်းငယ်ကြာသောအခါ မခင်ရီ၌ ကိုယ်ဝန်ရှိလာလေတော့သည်။

သားသမီးမရှိသဖြင့် ထိုသို့ ကိုယ်ဝန်ရှိလာသောကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာကြသော်လည်း မခင်ရီကတော့ မိမိအိပ်မက်ကြောင့်ရသော ကိုယ်ဝန်ဟူ၍ စွဲလမ်းနေတော့သည်။

ထိုအိပ်မက်အကြောင်းကို မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မင်းဇာအား ပြောပြသောအခါ ဒေါ်မင်းဇာက...

“ပုလဲနက်ဆိုတာ ဓာတ်ခိုက်တဲ့ အမည်မျိုးပဲ၊ နေဦး... ဝါပညာနဲ့ တွက်ချက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ဒေါ်မင်းဇာသည် ၎င်း၏ နတ်ရုပ်ကြီးများထားသော အခန်းထဲသို့ဝင်သွားကာ အတန်ကြာသောအခါ ပြန်ထွက်လာပြီး ဤသို့ပြောသည်။

“နင်မွေးမယ့် ကလေးက နက္ခတ်နဝင်းစီး သိပ်ကောင်းတော့ သူ့ဇာတာကို သူ မနိုင်မှာစိုးရတယ်၊ ကောင်းလွန်းတဲ့ ဇာတာကို မထိန်းနိုင်ရင် ဒုက္ခပေးတတ်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် မခင်ရီမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားလေသည်။

“အမေကလဲ၊ ကိုယ့်သားသမီးဖြစ်လာမှတော့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကြီးပြင်းအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမှာပဲ”

“ဒါကတော့ ညည်းသဘောပါအေ၊ ငါကတော့ ဒီ ကလေးကို သိပ်သဘောမကျဘူး။ တို့မိသားစုတွေဟာ သူ့ရဲ့ နက္ခတ်စွမ်းအားဒဏ်ကို ခံနိုင်မယ်မထင်ဘူး။ တစ်နေ့ကျရင် သူ့အတွက်ကြောင့် အားလုံးဒုက္ခရောက်ကြမှာကို မြင်တယ်”

“အို... အမေကလဲ၊ ကလေးတောင် မမွေးရသေးဘူး။ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိဘူး။ လူဆိုတာ အတိတ်ကဆိုတာ ရှိတာပဲ၊ ကောင်းတာရှိသလို၊ ဆိုးတာလဲ ရှိမှာပေါ့၊ ကျွန်မ ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ဒေါ်မင်းဇာမှာ ဘာမှ ထပ်မပြော တော့ဘဲ ၎င်း၏ နတ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့ သည်။

အခန်း (၂)

ကျိန်စာသင့်သောလူ

နေ့လစေ့၍ မခင်ရီ မီးဖွားသောအချိန်တွင် ကောင်းကင် ပြင်တစ်ခွင်လုံး မည်းမှောင်လျက် ရှိနေသည်။

ပြိုပြနှင့်ဝေးသော တောရွာပေမို့ ဆေးရုံဆေးခန်းသို့ မပို့နိုင်ဘဲ အရပ်လက်သည်နှင့် ဖြစ်သလို မွေးခဲ့ကြသည်။

မခင်ရီမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် အိမ်ထောင် သက် ရင့်လှပြီဖြစ်သော်လည်း သားသမီးတစ်ယောက်မှ မမွေးဘူးသေးသောကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးဖွားရသည်။

ဒေါ်မင်းဇာနှင့် အရပ်လက်သည် (ဝမ်းဆွဲသည်) တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ မွေးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မခင်ရီ မီးဖွားသောအချိန်တွင် ကိုရွှေမောင်မှာ ပင်လယ်ထွက်နေသောကြောင့် အိမ်မှာ မရှိပေ။

သူမ မီးဖွားချိန်မှာပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပင်လယ်ပြင်မှာ ငှက်ပျားကြီးများကျကာ မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်လေရာ ပင်လယ်ပြင်တွင် ရောက်နေကြသော အလုပ်သမား အတော်များများ ပျက်စီးကြသည်။

ထိုအထဲမှာ ကိုရွှေမောင်တစ်ယောက်လည်း ပါသွားလေတော့သည်။

ပင်လယ်ပြင်မှာ မုန်တိုင်းရန်စွယ်ကြောင့် မပြန်လမ်းသို့ ရောက်သွားခဲ့သော ကိုရွှေမောင်သတင်းကို မသေမပျောက် ပြန်ရောက်လာခဲ့သော ရွာသားအချို့က မခင်ရီထံသို့ ရောက်အောင် ယူဆောင်လာကြသည်။

ထိုသတင်းကို ကြားသောအခါ ဒေါ်မင်းဇာက...

“အင်း... ကလေးကတော့ လူ့လောကတောင် ရောက်လာမယ် မကြံသေးဘူး၊ ဝိဘတွေကို ဂြိုဟ်မွှေပြီနဲ့တူတယ်” ဟု မှတ်ချက်ချလေသည်။

“အမေရယ်... ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ ကလေးက ဘာမှသိရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘဝပေးကုသိုလ်ကံကိုက ဆိုးတာပါ အမေရယ်”

“အေးလေ...ညည်းက အမေဖြစ်နေတော့ ဘယ်အပြစ် ခြင်မလဲ၊ ဘေးကကြည့်တဲ့ လူတွေကတော့ သိတာပေါ့၊ ဝါဟာ ရွာထဲမှာ နတ်ဆရာတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ဒီအကြောင်းတွေကို ကြိုတင်မသိနိုင်ဘူးဆိုရင် ငါ့ကို အထင်သေးကြလိမ့်မယ်၊ အယုံအကြည် ကင်းကြလိမ့်မယ်”

“အမေရယ်... ကျွန်မသမီးလေးကို ဒီလောက်လဲ မပြောပါနဲ့၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး”

မီးဖွားပြီးစမှာပင် ကိုရွှေမောင်၏ သတင်းဆိုးကို ကြားခဲ့သော မခင်ရီမှာလည်း မီးမထွက်ခင်မှာပင် အသက်ထွက်လောက်အောင် ကျန်းမာရေးက ဆိုးဝါးသွားရှာတော့သည်။

“အမေ... ကျွန်မတော့ နေရတော့မယ် မထင်ဘူး၊ ကျွန်မ မရှိတော့ရင် လောကအလယ်မှာ တစ်ကောင်ကြွက်ချက်နာငယ်ဘဝနဲ့ ကျွန်မသမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ အမေရယ်၊ ကျွန်မ ပြောခဲ့တာ တစ်ခုရှိပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘစ်နေကျရင် သူ့ အမေ့ကို ကောင်းကျိုးပြုပါလိမ့်မယ်”

“ညည်းသာ နေကောင်းအောင် နေပါအေ၊ ဒါတွေ တွေးမနေပါနဲ့တော့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါ ငါ့သမီးကမွေးတဲ့ ငါ့မြေးပဲ၊ ငါ့ရဲ့သွေးသားပဲ၊ ငါ စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့”

“ဝမ်းသာပါတယ် အမေရယ်၊ သူ့ကို အမည်ပေးတဲ့ အခါမှာ ‘ပုလဲသူဇာ’လို့ အမည်ပေး ပေးပါနော်”

“ပုလဲသူဇာ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ သမီးလေးက ပုလဲဘဝကနေ လူဘဝကို ကူးလာတာဆိုတော့ သူ့ကို ပုလဲသူဇာလို့ပဲ အမည်ပေးပါနော်”

“အေးပါ... ခင်ရီရယ်၊ ညည်းပြောတဲ့ နာမည်ကို ငါ သေသေချာချာ မှတ်ထားပြီး ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ဟု ကတိပေးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်တွင် မခင်ရီခမျာလည်း ကိုရွှေမောင်နောက် သို့ လိုက်သွားရရှာလေတော့သည်။

ထိုအခါ လူမမယ် ကလေးငယ်ကို ဒေါ်မင်းဇာခမျာ ပိုးမွေးသလို မွေးမြူခဲ့ရလေသည်။

မခင်ရီ အသက်နှင့်ရင်းပြီး မွေးခဲ့သော ကလေးမှာ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ရင်ညွန့်အထက်နားတွင် ပုလဲလုံးကဲ့သို့ အနက်ရောင် အမှတ်အသားကြီးတစ်ခု ပါလေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာမှာ ဒီကလေးအတွက်ကြောင့် သမီးနှင့် သားမက် သေရသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ဥပါဒ်ဒါနိ ခွဲနေသော် လည်း သမီးက မွေးထားခဲ့သော မြေးဖြစ်နေသောကြောင့် သံယောဇဉ်တော့ ရှိသည်။

ဒေါ်မင်းဇာမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ရှိပြီး နတ်ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

မိုးမခရွာနှင့် အခြားအနီးတစ်ဝိုက်ရွာများတွင် ဒေါ်မင်းဇာ သတင်းက ပျံ့နှံ့မှုရှိသည်။

စုန်းပြုစားခြင်းအတတ်နှင့် နတ်တိုက်သော ရိုးရာဓလေ့ များကို ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းသည်ဟု ယုံကြည်ကြသော ကြောင့် ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

၎င်းတို့ နေထိုင်သော မိုးမခရွာကလေးမှာ ဗြိတ်မြို့နှင့် မဝေးလှသော တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းဒေသတွင် တည်ရှိသော ဣန္ဒာကလေးတစ်ရွာ ဖြစ်သောကြောင့် လူမျိုးပေါင်းစုံတို့ ရှိကြ သည်ဆိုသော်လည်း အများအားဖြင့်တော့ ဆလုံလူမျိုး များလေသည်။

ဆလုံလူမျိုး အများစုမှာ ကတိုင်းနတ်နှင့် ဝိညာဉ် နှစ်ခုကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်လေ့ရှိသောကြောင့် ၎င်းတို့အတွက်

နတ်ဆရာဆိုသည်မှာ မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော အရာတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

ကတိုင်းနတ်နှင့် ဝိညာဉ်အပေါင်းတို့၏ ပူဇော်ပွဲကို တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်မှ နှစ်ကြိမ်အထိ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။

ရှေးအခါကတော့ တိရစ္ဆာန်များကို သတ်ဖြတ်ပူဇော် ကြသော်လည်း ယခုအခါမှာတော့ ထိုခလေးများက သိပ်မရှိ တော့ပေ။

ငှက်ပျော့၊ အုန်း၊ ကြံ၊ မုန့်ပဲသရေစာတို့ကို သုံး၍ ပျားဖယောင်းတိုင်များအား မီးထွန်းကာ ပူဇော်ကြသည်။

၎င်းတို့၏ နတ်ကိုးကွယ်မှု ရည်ရွယ်ချက်မှာ...

မိမိတို့ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ်အကိုင်များ အဆင်ပြေ စေရန်။

စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်စေရန်။

ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းစေရန်နှင့် ရောဂါဘယ ကင်းစေရန်အတွက် ပူဇော်ဆုတောင်းမှု ပြုကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်...

တောတောင်များထဲမှာ အမဲလိုက် သွားခါနီးသော် လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ကာနီးများတွင် နတ် များကို ပူဇော်ဆုတောင်းပြီးမှ ခရီးထွက်လေ့ရှိကြသည်။

ပူဇော်သည့်အခါ ကတိုင်းနတ်နှင့် အခြားတောစောင့် နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ ပင်လယ်စောင့်နတ်တို့ကိုပါ ပျား ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိကာ ဆုတောင်းလေ့ရှိကြသည်။

ထို့ပြင်...

၎င်းတို့တွင် ထူးခြားသော ခလေးဆန်းတစ်ခုရှိသည်။

ကြက်နှင့် ဘဲတို့ကို နတ်အား ပူဇော်မှုမပြုရသေးဘဲ သတ်ဖြတ်စားသောက်ခြင်း မပြုကြပေ။

အကယ်၍ မမျှော်လင့်ဘဲ အမှတ်မထင် သတ်ဖြတ်မိ ပါကလည်း သွေးကိုသာ သောက်ခွင့်ရ၍ အသားကိုတော့ စားခွင့်မရတော့ပေ။

ထိုစည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်မိပါက ဘေးဆိုးအန္တရာယ် နှင့် တွေ့ကြုံရသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

မြိတ်မြို့၏ အနောက်ဘက်၊ ကတန်ကျွန်းကြီး၏ တောင် ဘက်၌ရှိကြသော ဒုံးကျွန်း၊ မီးစိမ်းကျွန်းတို့တွင် ကတိုင်း နတ်ကိုသာ ကိုးကွယ်ကြသူရှိသော်လည်း ဇာဒက်ကြီးကျွန်း ဘစ်ဝိုက်မှာတော့ “လူပုန်းနတ်” ဟူသော နတ်တစ်မျိုးကို ကိုးကွယ်ကြသူများလည်း ရှိကြပေသည်။

အချို့က နတ်စင်များကို ကျကျနန ဆောက်လုပ် ပူဇော်ကြသော်လည်း အချို့ကျွန်းများမှာတော့ နတ်တိုင်များ ဖောက်ပြီး ပိတ်ဖြူများပတ်ကာ ပူဇော်လေ့ရှိကြသည်။

ထို့ပြင်...

ပိဘဘိုးဘွားများ သေဆုံးသောအခါမှာလည်း နတ်တိုင် တစ်တိုင် စိုက်ထူထားပေးလေ့ရှိကြသည်။

ဒေါ်မင်းဇာသည် သမီးဖြစ်သူ မခင်ရီ သေဆုံးသွားပြီး သည့် နောက်ပိုင်းတွင် မြေးကလေး ပုလဲသူဇာကို ပိုးမွှေး သလို မွေးခဲ့ရသည်။ နို့မပြတ်သေးသောအရွယ်တွင် နို့သည်ရှာ၍ သော်လည်းကောင်း၊ နို့ပြတ်သွားသောအရွယ်တွင် ထမင်းဟင်း ကျွေးမွေး၍သော်လည်းကောင်း ကြီးပြင်းအောင် မွေးခဲ့သည်။

၎င်းကတော့ နတ်ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ နေအိမ်မှာ အမြဲနေလေ့မရှိဘဲ မကြာခဏ ခရီးထွက်ရလေ သည်။

ထိုသို့ ထွက်သောအခါ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော "မနန်းပုံ" ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငွေကြေးအနည်းငယ်နှင့် စားစရာ သောက်စရာအဖြစ် ပေးကမ်းကာ ကလေးကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ပေးရန် အပ်နှံထားခဲ့ရသည်။

မနန်းပုံ၏ ယောက်ျားမှာ ဘိန်းစွဲနေသူတစ်ဦး ဖြစ်သော ကြောင့် အလုပ်မယ်မယ်ရရ မလုပ်နိုင်ဘဲ မိန်းမလုပ်စာကိုသာ ဖြန့်တီးနေသူ ဖြစ်သည်။

မနန်းပုံမှာ ဒေါ်မင်းဇာက ကလေးကြည့်ရန်အတွက် ပေးကမ်းသော ငွေစကလေးများမှာလည်း စားရသည်မရှိဘဲ ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုဘဂျမ်း၏ ဘိန်းဖိုးထဲသာ ရောက်သွား သည်က များသည်။

ကိုဘဂျမ်းသည် ပိုက်ဆံရ၍ ဘိန်းရှူနေရလျှင် တစ်နေရာ တွင် ငြိမ်နေသော်လည်း ဘိန်းမရှူရသည့်အခါ မိန်းမကို အမြဲလို အနိုင်ကျင့် နှိပ်စက်လေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဒေါ်မင်းဇာသည် အခြားကျွန်း တစ်ကျွန်းသို့သွားရန် အကြောင်းကိစ္စ ပေါ်လာသောကြောင့် မနန်းပုံကိုခေါ်ကာ ကလေးကို အပ်နှံထားခဲ့လေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာမှာ အခြားကျွန်းများသို့ လိုက်သွားရသည့် အခါ နေ့ချင်းပြန်လာနိုင်သည်အခါ ရှိသလို တစ်ခါတစ်ရံမှာ လည်း အရေးကြီးလျှင် တစ်ညအိမ် နှစ်ညအိမ် ကြာသည့်အခါ ကြာတတ်ပေသည်။

ယခုအခါမှာ ပုလဲသူဇာကလေးမှာ လျှောက်နိုင်၊ သွားနိုင် အရွယ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် မနန်းပုံအနေနှင့် ထိန်းရကျောင်းရသည်မှာ တာဝန်သိပ်မကြီးတော့ပေ။

ကျွေးချိန်တန် ကျွေး၍ သိပ်ချိန်တန် သိပ်လိုက်ရုံသာပင်။ ညနေပိုင်းအချိန် ရောက်လာသောအခါ ကိုဘဂျမ်း ရောက်လာသည်။

“နန်းပုံ”

“ဘာလဲ”

“နင့်မှာ ပိုက်ဆံရှိရင် ငါ့ကိုပေးဦး၊ ငါ့မှာ ဘိန်းဝယ်ဖို့ မရှိတော့ဘူး”

“ကျုပ်မှာ တစ်ပြားမှမရှိပါဘူး ကိုဘဂျမ်းရယ်၊ မနက်က ရှိတာလေးကို တော့်ကို အကုန်ပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“နင်ပေးခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံက နည်းနည်းလေးဆိုတော့ ဘာမှလုပ်မရဘူး၊ အခု ငါ ဘိန်းမရှူလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ရှိတာပေးဦး”

ကိုဘဂျမ်း၏ အမူအရာမှာ အရက်စွဲ ဘိန်းစွဲနေသူတို့ ဟန်အတိုင်း ဘိန်းမရှူရလျှင် မဖြစ်တော့သည့်ဟန် ပေါက်နေ သည်။

“ကျုပ်မှာ တစ်ပြားမှမရှိဘူးလို့ ရှင်ကို ပြောနေတယ် လေ”

“မရှိရင် ရှိတာပေး၊ ဒီကနေ့ညနေ ဘိန်းမရှူရလို့ ကတော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး”

“ဪ... ခက်ပါဘိ ကိုဘဂျမ်းရယ်၊ မရှိပါဘူးဆိုမှ ကျုပ်အသားကို လှီးယူမှပဲ ရမှာပေါ့၊ ကျုပ်ဆီမှာ ကလေးကို မုန့်ဝယ်ကျွေးဖို့ အသွားပေးခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံပဲရှိတယ်”

“အေး... အဲဒါကိုပဲပေး”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲတော့၊ ကလေးကို မုန့်ဝယ်မကျွေးတော့ ဘာစားရမလဲ”

“အိမ်မှာရှိတာ တစ်ခုခု ရှာကျွေးလိုက်စမ်းပါ၊ ကလေးက မုန့်မစားရလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငါက ဘိန်းမရှူရလို့ မဖြစ်ဘူး”

“မဖြစ်ပါဘူးတော်”

“မင်း ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား”

“မပေးပါဘူး”

“ဒီပိန်းမ အတော်ခေါင်းမာတယ်၊ ကဲဟာ...ကဲဟာ”

“ဖြန်း...ဖြန်း”

ကိုဘဂျမ်းက မနန်းပုံကို ဘယ်ပြန်ညှာပြန် ပါးရိုက်ကာ အိတ်ထဲမှာထည့်ထားသော ပိုက်ဆံကို နှိုက်ယူလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အနီးမှာရှိနေသော ပုလဲသူဇာ လေးက လန့်ကာ တဝါးဝါးနှင့် ငိုလေတော့သည်။

ကိုဘဂျမ်းက အတင်းလှသော်လည်း မနန်းပုံက အတင်း ကပ်ထားသဖြင့် လုံးထွေးနေစဉ် ဘယ်အရပ်က ခုန်ဝင်လာမှန်း မသိရသော ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင်က ကိုဘဂျမ်း တို့ယ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ မျက်နှာကို လက်သည်းဖြင့် ကုတ်ကာ တစ်ဖက်သို့ ခုန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ပြီး...ပြီး”

“အား...”

ကိုဘဂျမ်း နောက်သို့လန်ကျသွားသည်။

သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ ကြောင်လက်သည်း ဒဏ်ရာကြီးများ ပေါ်နေကာ ထိုနေရာမှ သွေးများ စီးကျနေသည်။

“ဟင်...မိန်းမယုတ်၊ နင်ကစုန်းမကြီးနဲ့ပေါင်းပြီး ငါ့ကို မကောင်းဆိုးဝါးတွေနဲ့ ပြုစားတာပေါ့လေ၊ တွေ့ရောပေါ့”

ဟု ပြောကာ နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ကြိုးထလိုက်သည်နှင့် တစ်နေရာမှ ခုန်ထွက်လာသော ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင် က ၎င်းရှေ့သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

“ဪ... မကောင်းဆိုးဝါး သတ္တဝါ၊ တွေ့ကြရော ပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောကာ ကိုဘဂျမ်းက ခေါင်းရင်းဘက် နတ်စင် ထောင့်တွင် စိုက်ထောင်ထားသော ဓားကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ နေရာတွင် ကြောင်နက်ကြီး မရှိ တော့ပေ”

“ဟင်... ဘယ်ရောက်သွားပလဲ”

ကိုဘဂျမ်း ဓားကိုကိုင်ကာ လိုက်ကြည့်သော်လည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

“နန်းပုံ... နင့်ဆီကပိုက်ဆံ ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား၊ တစ်ခွန်းပဲပြော”

ဓားကို တမြောက်မြောက်နှင့် တောင်းနေသောကြောင့် မနန်းပုံမှာ မနေဝံ့တော့ဘဲ ၎င်းအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသော ကလေးကို မုန့်ဝယ်ကျွေးရန် ငွေကလေးများကို ထုတ်ပေး လိုက်ရတော့သည်။

“အေး... ဒီလိုမှပေါ့”

ပိုက်ဆံရသောအခါ ကိုဘဂျမ်းသည် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဓားကြီးကို ဝုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွားလေတော့သည်။

မနန်းပုံခမျာမှာတော့ တဝါးဝါးငိုနေသော ကလေးကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတော့သည်။

ပုလဲသူဇာလေးမှာ သူ့လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာရသည့် ခွဲ သားသမီးအရင်းလို သံယောဇဉ်တွယ်နေမိသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ကလေးကို မုန့်ဝယ်ကျွေးရန်ထားသည့် ပိုက်ဆံ ကလေးများကို ကိုဘဂျမ်းက အနိုင်ကျင့် ယူဆောင်သွား သောအခါ များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့ရှာလေသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပါပေ။

အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့သော မနန်းပုံခမျာ ကလေးအတွက် စိတ်ပူပန်သောက ရောက်နေစဉ် ပိုက်ဆံရသွားပြီဖြစ်သော ကိုဘဂျမ်းကတော့ ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာဖြင့် ရွာဖျားဘက်ရှိ ဘိန်းရောင်းသော တရုတ်ကြီးဆိုင်သို့ သွားလေသည်။

ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ ပါလာသော ငွေဖြင့် ဘိန်း အနည်းငယ် ဝယ်ယူကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်ကာမှ အေးအေးဆေးဆေး ရှူကာ ဖိမ်နှင့် နှပ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးလာခဲ့သည်။

အချိန်က မှောင်ရီသမ်းစအချိန် ဖြစ်သည်။

ရွာထိပ်ဘက်ရှိ ညောင်လန်းပင်ကြီးဆီမှ အိပ်တန်းတက် နေသော ပင်လယ်ငှက်များ၏ အော်မြည်သံများက ဆူညံလျက် ရှိနေသည်။

ထိုညောင်လန်းပင်ကြီးတစ်တိုက်မှာ သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးနေသောကြောင့် ထိုသစ်ပင်နားရောက်သောအခါ အနည်းငယ် ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ဝင်လာတော့သည်။

အချိန်ကလည်း နေဝင်ရီတရော အချိန်ဖြစ်ပြန်၊ လမ်း တစ်လျှောက်မှာလည်း လူသွား လူလာကလည်း ရှင်းနေ သောကြောင့် ကိုဘဂျမ်းရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်မည်ဆိုက ဝင်စရာပင်။

ထိုသို့ ကြောက်စိတ်ဝင်မိလေလေ မနန်းပုံကို ကျိတ်၍ အပြစ်တင်မိလေလေ ဖြစ်သည်။

“တောက်... ဒီမိန်းမသာ ငါတောင်းတဲ့ ပိုက်ဆံကို တောစောစီးစီး ထုတ်ပေးလိုက်ရင် အခုလို နောက်ကျမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့...”

တစ်ယောက်တည်း မကျေမနပ် ရေရွတ်ကာ လျှောက် သောသော ကိုဘဂျမ်းသည် ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက် သောအခါ ညောင်ပင်ကြီးအနောက်ဘက်မှ လူတစ်ယောက် ဆုတ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် အင်္ကျီ ခုံချည်များ ဝတ်ဆင်ထားကာ ဆံပင်ဖားလျားချထားသည်။

သူမက ကိုဘဂျမ်းသွားမည့် လမ်းမှာ ပိတ်ရပ်နေသည်။ “နင်... ဘယ်သူလဲ”

“ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ နင်သိဖို့မလိုဘူး၊ နင့်ကို ဆုံးမ ခဲ့လို့ ဒီနေရာက လာစောင့်နေတာပဲ”

“ဘာ... ငါ့ကိုဆုံးမဖို့ လာစောင့်နေတာ၊ ဟုတ်လား၊ ငါက ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ”

“နင်လုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်ကို နင် မသိဘူးလား၊ နင် မသိဘူးလားလုပ်ခဲ့တာကို နင် မမှတ်မိဘူးလား၊ လောကမှာ

မကောင်းတာလုပ်တဲ့လူအတွက် ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

“အောင်မာ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ နင်က ငါ့ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့ ဒီစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“နင့်လို လူစိတ်မရှိတဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက် ရှိနေရင် ကျန်တဲ့လူကောင်းတွေ ဒုက္ခရောက်တယ်၊ ဒီတော့ နင့်ကို လူ့ပြည်မှာ ဆက်ထားနေလို့ အပိုပဲ”

“အောင်မယ်... မလောက်လေး မလောက်စား မိန်းမ တစ်ယောက်က ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတယ်၊ နင် ဒုက္ခမရောက် ချင်ရင် လမ်းဖယ်ပေးစမ်း”

သူက လေသံမာမာဖြင့် ပြောသော်လည်း မိန်းကလေးက မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ သည်။

ခါးထောက်လျက် နေရာမှာရပ်နေခြင်းကို တစ်လက်မမှ ရှေ့မသွားပေ။

“ဪ... နင်က ဘာဂျမ်းကို လာစမ်းနေတယ်ပေါ့ လေ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဘာဂျမ်းက ဒေါသဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးသွားသောအခါ မိန်းကလေးက နောက်သို့ဆုတ်သွားလေသည်။

သူက မိန်းကလေး နောက်သို့ဆုတ်သွားမှန်း သိသော အခါ အနည်းငယ်အားတက်လာပြီး ရှေ့သို့တိုးလိုက်သွားသည်။ သူတိုးလာတော့ မိန်းကလေးက နောက်သို့ ထပ်ဆုတ် သွားပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ညောင်လန်းပင်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သော အခါ မိန်းကလေးက ညောင်ပင်ကြီးအနောက်သို့ လှစ်ခနဲ ဝင်သွားသည်။

ဘာဂျမ်းကလည်း အရဲစွန့်ပြီး ဝင်လိုက်သွားသည်။ ညောင်ပင်ရိပ်ကြောင့် ထိုအနောက်ဘက်တွင် မှောင်နေ သည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ လေတိုးလိုက်တိုင်း ဝှေ့ယမ်း လှုပ်ရှားနေသော တွဲလောင်းကျနေသည့် ညောင်လန်းမြစ်များမှ သွဲပြီး မိန်းကလေးကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ပေ။

“ဟင်...”

ညောင်ပင်အောက်မှာ လေတိုးသံ တရိုးရိုးပြည်သံ များသာ ပေါ်ထွက်နေသည်။

ဘာဂျမ်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ညောင်ပင်အောက်တစ်ဝိုက် သို့က်လံရှာဖွေသော်လည်း မိန်းကလေး၏ အရိပ်အယောင် ကိုမျှပင် မတွေ့ရတော့ပေ။

“ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဟ”

ညောင်ပင်ကြီး အနောက်ဘက် အတွင်းပိုင်းမှာ ညောင်လန်းမြစ်များ ကျဆင်းနေသောကြောင့် အတော်မှောင်နေလေသည်။

ထိုအမှောင်ထဲမှာ ပုန်းနေသည်အထင်နှင့် အတွင်းသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်နှင့်...

“ရှိုး...”

ဟူသော နှာမူတ်သံကြီးနှင့်အတူ ညောင်လန်းမြစ်များ ကြားမှ မြေတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းပိုင်းကြီး ထိုးထွက်လာလေတော့သည်။

“ဟာ...”

ဘဂျမ်း ထိတ်လန့်တကြားနှင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်လေသည်။

မြေမှာ တောကြီးမြေဟောက် အမျိုးအစားဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်များ တောက်ပလျက်ရှိသည်။ ခွက်နေသော ပါးပျဉ်းမှာ စာလုံးများကဲ့သို့ အရာများ ပေါ်နေသည်။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ဖြစ်လင့်ကစား မြေမျက်လုံးနှစ်ဖက်မှာ ပြဒါးခဲကဲ့သို့ အနီရောင်များ တောက်ပလျက်ရှိသည်။

သူ နောက်ဆုတ်သွားတော့ မြွေက ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာသည်။

ထိုအခါမှ ဘဂျမ်းမှာ လွန်စွာကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်မှု ဖြစ်ကာ နောက်သို့ ကမန်းကတန်း လှည့်ဆုတ်လိုက်သည်နှင့် အောက်တွင် ရှုပ်ထွေးနေသော ညောင်လန်းမြစ်များက သူ့ခြေထောက်ကို ပတ်စွဲလိုက်သလိုဖြစ်ကာ နောက်လန်ပြီး လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ နောက်မှလိုက်လာသော မြွေကြီးက အနားသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

ပြီးလျှင် ပါးပျဉ်းထောင်ကာ သူ့အပေါ်မှ မိုးထားလေသည်။

“သွား... သွား။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ၊ ငါ့အနားမလာနဲ့၊ ငါ့ကို မသတ်ကြနဲ့”

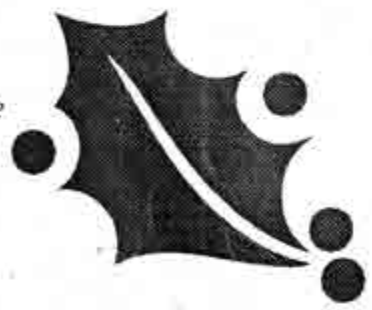
ဟု ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်လိုက်သော ဘဂျမ်း၏ အသံမှာ ညောင်ပင်အောက်တစ်ဝိုက်မှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေတော့သည်။

သူ့အော်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အပေါ်မှ ပါးပျဉ်းထောင်ကာ မိုးထားသော မြွေကြီးသိမှ “ပြီး”ခနဲ မာန်ဖိသံနှင့်အတူ ဘဂျမ်းအား ပေါက်ချလိုက်လေတော့သည်။

ဘဂျမ်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ပေါက်ချလိုက်သော မြွေ အငွယ်ရာ နှစ်ချက်ကြောင့် “အား” ဟူ၍ တစ်ချက်သာ အော်နိုင်ပြီး အမှောင်ထဲမှာ အသက်ပျောက်သွားလေတော့ သည်။

သူသေဆုံးသွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် အမှောင်ရိပ် များ ဖုံးလွှမ်းနေသော ညောင်ပင်အောက်မှ ဆံပင်ဖားလျား ချထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ယွက်သွားသည်ကို တော့ မည်သူမှ မတွေ့မမြင်လိုက်ကြပေ။

၅-၆၃၂၅၅၀ ၅-၆၃၂၅၅၀

၅၅၂၁၂၆၅၆၅

အခန်း (၃)

ဝိညာဉ်တို့နေသော ကျွန်းပေလော

ဘဂျမ်း သေဆုံးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာတော့ မိုးမခရွာတွင် ဂယက်တစ်ခု ထ၊ခဲ့လေသည်။

ထိုဂယက်ကား အခြားမဟုတ်ပေ။

ပုလဲသူဇာနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းပင်ဖြစ်၏။

ပုလဲသူဇာကို မမွေးမီ မိခင်ဖြစ်သူ မခင်ရီ၏ အိပ်မက် အကြောင်းကိုလည်း ရွာထဲမှ သိတန်သလောက် သိပြီး ကြားတန်သလောက် ကြားထားကြလေရာ ထိုမိန်းကလေးမှာ ပုလဲနက်ကြီးတစ်လုံး၏ ဝိညာဉ်မှ လူ့ဘဝသို့ ကူးပြောင်း

၅၅၂၁၂၆၅၆၅

နောက်ပိုင်းသည်ဟု အားလုံးက ယုံကြည်ထားကြလေသည်။

ပင်လယ်ထွက်သူများမှာ အနက်ရောင်ကို မင်္ဂလာမရှိသော အရောင်ဟု သတ်မှတ်ကာ မကြိုက်ကြပေ။

အတော်များများက အနက်ရောင်ကို ရှောင်ကြဉ်ကြသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ပြောရလျှင် ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

ရိုးသားကြသော မိုးမခရွာသားများမှာ အနက်ရောင်ကို အမင်္ဂလာအရောင်ဟု သတ်မှတ်ကာ ကြောက်ရွံ့ကြသလို ပုလဲနက်မှ ဝိညာဉ်ကူးပြောင်းလာသည်ဟု အထင်ရှိသောကြောင့် ထိုမိန်းကလေးကိုလည်း ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ကြောက်ရွံ့ကြသလဲ ဆိုရင်လည်း တိုက်ဆိုင်သော အကြောင်းများကလည်း ရှိနေလေသည်။

ပုလဲသူဇာလေး မွေးဖွားသည့်နေ့က ပင်လယ်ပြင်မှာ မိုးသက်မုန်တိုင်းများ ကျကာ မိုးမခရွာသား အတော်များများ ပျက်စီးခဲ့ကြရသည်။

ထို့နေ့မှာပင် ၎င်း၏ဖခင် ကိုရွှေမောင်မှာ ပင်လယ်ပြင်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်းနှင့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

နောက်မကြာမီ မိခင်ဖြစ်သူ မခင်ရီလည်း သေဆုံးခဲ့ရပြန်သည်။

ထို့ထက်ဆိုးသည်က ပုလဲသူဇာဆိုသော ကလေးကို နောင်ယှက်သူတိုင်း အန္တရာယ် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုနှင့် တွေ့ကြုံရခြင်းပင်။

နောက်ဆုံး ဘဂျမ်း မြွေကိုက်ခံရပြီးနောက်တွင် ထိုထင်မြင်ချက်က ပိုမိုကြီးထွားလာသည်။

ခိုင်မာလာလေတော့သည်။

နောက်တော့ ရွာသူ ရွာသားများက ပုလဲသူဇာလေးကို မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်လို ထင်မြင်လာကြသည်။

ကြောက်ရွံ့လာကြသည်။

ရွာထဲတွင် သူ့ရှိနေခြင်းဖြင့် အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ဖြစ်နေသလို သံသယရှိလာကြသည်။

ပုလဲသူဇာလေး လျှောက်နိုင်၊ သွားနိုင်အရွယ် ရောက်လာသောအခါတွင် သူ့တွင် ကစားဖော် မရှိပေ။

ရွာထဲတွင်ရှိသော မည်သည့်မိဘကမှ ၎င်းတို့၏ သားသမီးများကို ပုလဲသူဇာနှင့် ကစားခွင့် မပေးကြရုံမက ပြောဆိုဆက်ဆံခွင့်ပင် မပေးကြပေ။

ဘွားအေဖြစ်သူ ဒေါ်မင်းဇာက စုန်းအတတ်ပညာဖြင့် ပြုစားမည်စိုးသောကြောင့်သာ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မတားဆီးဝံ့

ကြသော်လည်း ၎င်းတို့၏ ကလေးများကိုတော့ တိုးတိုး တိတ်တိတ် တားဆီးပိတ်ပင်ထားခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့်...

လောကအလယ်ကို မျက်နှာငယ်ဘဝဖြင့် ရောက်လာခဲ့သော ပုလဲသူဇာလေးဘဝမှာ အထီးကျန်ဘဝဖြင့် သနားစဖွယ် နေရရှာသည်။

သူသည် ရွာထဲသို့ သွားသောအခါမှာလည်း ရွာထဲရှိ လူများက သူမအား မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ပမာ ပြောဆို ဆက်ဆံမှု မပြုကြပေ။

မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လျှင်သော်မှ မျက်နှာလွဲသွား လေ့ရှိကြသည်။

လူအများ၏ ဥပေက္ခာတရားကို တွေ့ရဖန်များလာ သောအခါ သူမအနေနှင့် လူတွေနှင့် မတွေ့ချင်အောင် ခံစားလာရသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ထို ခံစားမှုက ရင်ထဲမှာ ပိုမိုအမြစ်တွယ်လာလေတော့သည်။

ပုလဲသူဇာလေးမှာ ဆင်းရဲချို့တဲ့သော မိဘများမှ မွေးခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း တသွေးတမွေး အနေအထားရှိကာ လှပသူလေး ဖြစ်၏။

နက်မှောင်သော ဆံပင်၊

ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့် လှပသော မျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဖြစ်၏။ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဝန်းကျင် အရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ တသွေးတမွေးနှင့် လှပ တင့်တယ်မှုက ပိုမို ပြည့်စုံမှုရှိလာသည်။

ရွာထဲရှိ ကာလသားများ၊ လူပျိုလူရွယ်များအနေနှင့် ပုလဲသူဇာ၏ အလှကို သဘောကျကြသော်လည်း အဆိပ် ရှိသော ပန်းတစ်ပွင့်ပမာ မည်သူမှ မထိဝံ့၊ မလှမ်းဝံ့ပေ။

အကယ်၍ ပုလဲသူဇာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့လျှင် မိမိတို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်ဆိုသော အတွေးက သူတို့အားလုံး၏ ရင်ထဲမှာ အမြစ်တွယ်လျက် ရှိနေသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုအထဲမှာတော့ ရွာလူကြီး ဦးဆောင်ခန့်၏ သား ဖြစ်သူ ထွန်းဇံကတော့ အခြားသူများနှင့် မတူဘဲ စိတ်ကူးရှိသူ ဖြစ်သည်။

သူက လူပုံပန်းသဏ္ဍာန် အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးသော် လည်း အလှအပကို နှစ်သက်သဘောကျသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

တစ်ရွာလုံးရှိ မိန်းကလေးများထဲမှာ တသွေးတမွေးနှင့် အလှဆုံးဟု ထင်သော ပုလဲသူဇာကို သဘောကျနေသည်။

အခြားသူများက ကြောက်ရွံ့နေသော်လည်း သူက ချစ်နေသည်။ မည်သည့်အန္တရာယ်ကိုမှ မကြောက်ဘဲ ပုလဲ သူ့ဇာကို ရအောင်ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဖခင်ဖြစ်သူအား ဖွင့်ပြောသောအခါ...

“မင်း... ရူးနေတာလား ထွန်းဇံ ဘာလဲ... မင်းက လူ့ပြည်မှာ ကြာရှည်မနေချင်တော့လို့ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်ရှာတာလား”

ဟု အပြစ်တင်လေသည်။

“အဖေကလဲ... သူ့ဇာက အဖေတို့ထင်သလို မကောင်း ဆိုးဝါးလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက တခြားလူတွေကို ဘာမှ လုပ်နေတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သက်သက်မဲ့ စွပ်စွဲနေကြတယ်”

“ဟင်... ငါတို့က သက်သက်စွပ်စွဲနေတာ... ဟုတ်လား ထွန်းဇံ ကေန္တ မင်းတော့ စုန်းမတွေရဲ့ ပယောဂမိသွားပြီနဲ့ တူတယ်၊ ဒီမှာ ငါပြောမယ်၊ သူကတော့ အမြင်မှာ ဘာမှ မလုပ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့နောက်မှာရှိတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး တွေက လုပ်နေတာရော မင်းသိရဲ့လား”

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး အဖေရော ကျွန်တော်တော့ သူ့ဇာ ကိုပဲ ချစ်တယ်၊ သူ့ဇာကိုပဲ သဘောကျတယ်၊ သူ့ကိုယူမယ်၊ အဖေ လိုက်တောင်းပေးပါ”

ထွန်းဇံက ဇွတ်ပူဆာသည်။

“ဟေ... ငါက လိုက်တောင်းပေးရမယ် ဟုတ်လား၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ သေတွင်းသွားရမှာ ငါတော့ နောက်က အဆစ်လိုက်မပေးနိုင်ဘူး”

“အဖေမှာ မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝတ္တရားရှိတာပဲ၊ လိုက်တောင်းပေးသင့်တာပေါ့၊ အဖေ လိုက်မတောင်းပေးရင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း သွားတောင်းမယ်”

“မင်း သေမှာမကြောက်ရင် သွားတောင်းပေတော့”

အမှန်တော့ ဦးဆောင်ခန့်က ထွန်းဇံကို တစ်ယောက် ဘည်း ဘယ်နည်းနှင့်မှ မသွားဝံ့ဟု ထင်သောကြောင့် ပြော လိုက်သော်လည်း ထွန်းဇံက တစ်ယောက်တည်း မိန်းမ သွားတောင်းလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း ရွာထဲမှ ဘိန်းစွဲနေသော အဘိုးကြီး တစ်ယောက်အား ဘိန်းဖိုးပေး၍ အဖော်ခေါ်သွားလေသည်။ ဆလုံအများစုနေသော ရွာများမှာ မိန်းမတောင်းသည် ဘိစ္စမှာ လွယ်ကူလှပေသည်။

ယောက်ျားလေးဘက်မှ မိဘ သို့မဟုတ် ကြီးသူ တစ် ယောက်ယောက်နှင့်အတူ မိမိလက်ထပ်လိုသည့် မိန်းကလေး

နေအိမ်သို့သွားပြီး မိန်းကလေး၏ မိဘထံမှာ ကွမ်းယာနှင့် လက်ထပ်ခွင့် တောင်းရသည်။

မိန်းကလေး၏ မိဘများက ယောက်ျားလေးပေးသော ကွမ်းယာကို လက်ခံလျှင် စေ့စပ်ပွဲ အထမြောက်သည်။

လက်မခံလျှင်တော့ အထမမြောက်ပေ။

ထိုကွမ်းယာပေး၍ စေ့စပ်ပြောဆိုသည်ကို လက်ခံလျှင် အင်္ကျီ၊ လုံချည်နှင့် အဝတ်အထည်များ ပေးကာ မိန်းကလေးအား တစ်ခါတည်း တောင်းခံနိုင်သည်။

ထိုသို့ တောင်းရမ်းပြီးလျှင် မိန်းကလေးအား ယောက်ျားလေး နေအိမ်သို့ တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားနိုင်ခွင့်ရှိသည်။

၎င်းတို့၏ စေ့စပ်ခြင်းနှင့် လက်ထပ်တောင်းယူခြင်း ကိစ္စမှာ အကျယ်ချဲ့စရာ မလိုဘဲ တစ်ရက်တည်းနှင့် ပြီးစီးနိုင်သော ကိစ္စမျိုးဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ထွန်းခံသည် ရွာထဲမှာ လူကြီးတစ်ယောက်အား ဘိန်းဖိုးပေးကာ လူကြီးအဖြစ် ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ပုလဲသူဇာအား သွားရောက်တောင်းရမ်းလေသည်။

သူ ရောက်သွားသောအချိန်က အိမ်မှာ ဒေါ်မင်းဇာရော ပုလဲသူဇာပါ ရှိနေသောအချိန် ဖြစ်သည်။

ထွန်းခံနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်တို့ မိမိနေအိမ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ပုလဲသူဇာမှာ များစွာ အံ့ဩနေတော့သည်။

“ထွန်းခံ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွယ်”

“ကျွန်တော် ပုလဲသူဇာကိုလိုချင်လို့ လာတောင်းတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ပုလဲသူဇာမှာ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်မှု ဖြစ်သွားလေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာကတော့ လူကြီးပီပီ ဟန်မပျက် တစ်ချက်

ကြည့်ပြီး...

“မိန်းမလာတောင်းတာ လူကြီး မပါဘူးလား”

“ဒီမှာ ပါတယ်လေ”

ထွန်းခံက သူခေါ်လာသော အဘိုးကြီးကို ပြသည်။

“မင်းမိဘတွေကရော”

“သူတို့ မအားလို့ မလိုက်လာကြတာပါ”

“မင်းက မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါးတစ်ကောင်လို သွယ်စွယ်နဲ့ တောင်းလို့ရမယ် ထင်သလား၊ ဒါထက် ချိုမြေးကရော မင်းကို လက်ခံမယ်လို့ထင်လား”

ဒေါ်မင်းဇာ၏ အမေးကြောင့် ထွန်းခံက ပုလဲသူဇာအား ချက်လုံးအပြူးသားနှင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ပုလဲသူဇာက...

တြိစုတ္တ

“ကျွန်မ သူ့ကို သိလဲမသိဘူး။ သူပြောတာကိုလဲ လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါဘူး အဘွား”

ဟု ယတိပြတ် ငြင်းလေသည်။

ထွန်းခံက မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူခေါ်လာသော အဘိုးကြီးမှာ ဒေါ်မင်းဇာကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် နေရာမရှိတော့ပေ။

“သူ သဘောမတူပေမယ့် ကျွပ်က ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ သဘောကျရင် လာတောင်းနိုင်တာပဲ”

“အေး... ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးဘက်ကလဲ သူ သဘောမတူရင် ငြင်းပိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ကျွပ်က သူ့ကို သဘောကျတယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရအောင်ယူရမှာပဲ”

“ထွန်းခံ... မင်း အဲဒီလိုမပြောနဲ့လေ”

သူနဲ့ပါလာသော အဘိုးကြီးက ကြောက်လန့်တကြား ဝင်ရောက် ဟန့်တားလေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာက ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာနှင့်ပင် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒီမှာထွန်းခံ... နင့်ကို ငါတစ်ခုပြောလိုက်မယ်၊ လူတစ်ယောက်မှာ လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ အဲဒါကို

ဘာနဲ့မှ လုယူလို့မရဘူး။ နင် ငါ့ပြေးကို သဘောကျတယ်ဆိုရင် သူ့သဘောကျလာအောင် ကြိုးစားပေါ့”

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ဘယ်လိုအကြမ်းဖက်မှုမျိုးနဲ့မှ လုယူလို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ပြမြဲမှတ်ထားပေတော့”

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကျွပ်ကတော့ ရအောင်ယူရမှာပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ ထွန်းခံသည် နေရာမှ “ပုန်း” ခနဲထကာ ပြန်သွားလေတော့သည်။

ကိစ္စမှာ ထိုနှင့်မပြီးဘဲ နောက်ပိုင်းရက်များမှာလည်း ထွန်းခံမှာ ပုလဲသူ့ဇာကိုရရှိရန် နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကြိုးစားလေတော့သည်။

ထို့ထက်ပိုဆိုးသည်က ဒေါ်မင်းဇာ အိမ်မှာမရှိသော အချိန်တွင် အရက်ကလေး ထွေထွေနှင့် ရောက်လာတတ်ပြီး ခနာင့်ယှက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အဖော်အဖြစ် လာနေပေးသော မနန်းပုံကလည်း ထွန်းခံကို ရွာလူကြီးတစ်ဦး၏ သားဖြစ်သောကြောင့် တင်းတင်းမာမာ မပြောဝံ့ရှာပေ။

ပုလဲသူ့ဇာခမျာမှာတော့ ထွန်းခံရန်ကို ကြောက်နေရသောကြောင့် အပြင်သို့ပင် သိပ်မထွက်ဝံ့ရှာပေ။

တစ်နေ့သော နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် ထွန်းခံ အရက်
သောက်နေသော နေရာသို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်
လာသည်။

အနက်ရောင် အဝတ်အစားများနှင့်ဖြစ်ပြီး မိမိတို့ရွာ
အနီးဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှ မဟုတ်သောကြောင့် ထွန်းခံမှာ
အံ့သြနေမိလေသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ ကျွန်းလှရွာက လာတာပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ကိုထွန်းခံနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ပြောစရာရှိတာပြောပေါ့”

“ဒီနေရာမှာ ပြောလို့မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်မ
ပြောမယ့်အကြောင်းအရာက ရှင်အတွက် သိပ်ပြီးအရေးကြီးတဲ့
အကြောင်းမို့ပါ”

“ဘာများပါလိမ့်”

ထွန်းခံ အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားမိသည်။

“ဪ... တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ပုလဲသူဇာနဲ့
ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းမို့ပါ”

“ဟင်... ပုလဲသူဇာ ဟုတ်လား၊ သူက မင်းနဲ့ ဘယ်လို
ပတ်သက်လို့လဲဟင်”

“ပုလဲသူဇာက ကျွန်မနဲ့ ညီမတစ်ဝမ်းကွဲတော်ပါတယ်”

“ဪ... စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ကဲ... အခု ငါက
ဘယ်ကိုလိုက်ခဲ့ရမှာလဲ”

“ကျွန်မမှာ လှေပါတယ်၊ လှေဆိပ်ဘက်သွားပြီး စကား
ပြောကြရင်ကောင်းမယ်”

“အေး... သွားလေ”

မိန်းမပျိုတစ်ဦးက လာခေါ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ထွန်းခံ
အနေနှင့် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မိန်းကလေး
နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့သည်။

အပြင်မှာ နေသက်တမ်းစီးအချိန် ရောက်နေပြီပို့ ပတ်ဝန်း
ကျင်တစ်ခွင်လုံး ရွှေအိုရောင် ဆည်းဆာများက ဖုံးလွှမ်းထား
သည်။

မိုးမခရွာမှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်မှ ကွေ့ဝင်လာသော
ကလိုင်အတွင်း၌ တည်ထားသဖြင့် အတန်ငယ် ထွက်လိုက်
သည်နှင့် ရွာအပြင်သို့ရောက်ကာ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို လှမ်းပြင်
နိုင်သည်။

တြိစက္က

ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံး ပုစွန်ဆီရောင်များလွှမ်းထားပြီး အနောက်ဘက် ပင်လယ်ပြင်အောက်သို့ နေလုံးကြီးက တဖြည်းဖြည်း ငုပ်လျှိုးဝင်ရောက်စပြုနေပေပြီ။

နေညိုအချိန် အိပ်တန်းပြန်လာသော ပင်လယ်စင်ရော်နှင့် ဇီဝဇိုးငှက်ကလေးများ၊ ပျံလွှားငှက်ကလေးများတို့ ဟိုမှသည်မှ ပျံသန်းလျက်ရှိနေကြသည်။

ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေနုကလေးထဲမှာ ဆားနဲ့ ဆားငွေ့များပါလာသည်။

လေပြေကလေးသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် လှိုင်းကလေးများကို ချန်ရစ်ထားခဲ့ပြီး ကမ်းစပ်ရှိ အုန်းတောများထဲသို့ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ပြေးတက်သွားကြလေရာ အုန်းလက်များ၏ ရွက်ချင်းခတ်သံများ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသည်။

ပင်လယ်ရေပြင် ခြားလျက်ရှိသော အနောက်ဘက်ယွန်းယွန်း နေရာလောက်တွင် ကျွန်းလှဆိုသော ကျွန်းကလေးအား ခပ်ပျပျမျသော လှမ်းမြင်နေရသည်။

ပင်လယ်ပြင်မှာ ရွှေအိုရောင်များအစား အမှောင်ရိပ်များက ပိုမိုဖုံးလွှမ်းလာနေပြီ။

ကမ်းစပ်နားမှာတော့ လှေငယ်တစ်စင်း ဆိုက်ကပ်ထားသည်။

သောင်ပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်ဆင်းလာသော မိန်းကလေးက ပြောသည်။

“ရှင်သဘောကျနေတဲ့ ပုလဲသူဇာက ကျွန်မတို့ရဲ့ ညီမတော်တယ်၊ သူက ရှင်အကြောင်းတွေကို ကျွန်မကို ပြောပြတယ်”

“ဟင်... သူက ငါ့အကြောင်းတွေကို ပြောတယ်ဟုတ်သား။ ဘာတွေပြောသလဲဟင်”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်က သူ့ကို သဘောကျနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါ။ သူ့အနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေလို့ ကျွန်မတို့ဆွေမျိုးတွေနဲ့ တိုင်ပင်တာဆိုပါတော့”

ထိုစကားကြောင့် ထွန်းခံ ရင်ခုန်မှုမြန်သွားသည်။

ပုလဲသူဇာက သူ့အကြောင်းကို အရေးတယူ ပြောဆိုတိုင်ပင်သည်ဆိုသော စကားမှာ သူ့အတွက် ရင်ခုန်စရာ အကောင်းဆုံးစကားပင် ဖြစ်တော့သည်။

“ကျွန်မရဲ့အဖေက သူ့ရဲ့ဘကြီးတော်တယ်၊ ပုလဲသူဇာက သူ့ဘကြီး တစ်ခွန်းပြောရင် ဘာမဆိုလက်ခံတယ်”

“ဟင်... အဲဒါဆိုရင် မင်းတို့အဖေက ဘယ်မှာနေလဲဟင်”

“ကျွန်းလှမှာနေတယ်လေ”

“ငါတွေ့ချင်လိုက်တာ၊ ငါက ပုလဲသူဇာကို သိပ်ချစ်တာ၊
အကြောင်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရအောင်လုပ်မှာ၊ နောက်ဆုံး
အနုနည်းနဲ့မရရင် အကြမ်းနည်းနဲ့ ရအောင်ယူဖို့တောင်
စိတ်ကူးထားတာ”

“ဒီလောက်လဲမလိုပါဘူးလေ၊ ရှင်သာ အဖေနဲ့ပြောလို့
အဖေက သဘောကျရင် ပုလဲသူဇာကလည်း အဖေ တစ်ခွန်း
ပြောရင် လက်ခံမှာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် ငါ မင်းအဖေနဲ့လိုက်တွေ့မယ်၊ မင်းအခု
ပြန်တော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြန်မှာ”

“ငါလိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ ရမလား”

“ရပါတယ်၊ လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ မနက်ကျတော့ လူကြုံလှေနဲ့
ရှင် ဒီဘက်ကမ်းကိုပြန်လာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

ထွန်းဝံ့မှာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် လှေပေါ်တက်ကာ ပင်လယ်
ဘက်သို့ လှော်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

သူက ပဲ့ပိုင်းမှလှော်ပြီး မိန်းကလေးက လှေဦးမှလှော်
သည်။

အမှောင်လွှမ်းနေသော ပင်လယ်ပြင်မှာ အတန်ကြာ
အောင် လှော်ကြရသည်။ ပင်လယ်၏သဘာဝအတိုင်း အမြင်
နီးသော်လည်း ခရီးကဝေးလှသည်။

နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက်လှော်မှ ကျွန်းတစ်ကျွန်း၏
ကမ်းခြေသို့ ရောက်သွားတော့သည်။

သူတို့ရောက်သွားသောအချိန်တွင် ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး
မည်းမှောင်လျက် ရှိနေတော့သည်။

ထွန်းဝံ့စိတ်ထဲမှာတော့...

“သူပြောတုန်းကတော့ ဒီကျွန်းမှာ ရွာရှိတယ်လို့ပြော
တယ်၊ အခုတော့လဲ တစ်ယောက်မှလည်း မတွေ့ရ၊ တဲအိမ်
လည်း တစ်လုံးမှမတွေ့ရပါလား”

“ဟယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်လာမှတော့ မထူးတော့
ပါဘူး၊ သူတို့အဖေနဲ့တွေ့ပြီးမှပဲ ပြန်တော့မယ်”

ဟု စိတ်ကူးကာ မိန်းကလေးခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်လာ
ခဲ့လေသည်။

လှေကို ကမ်းဆိပ်မှာဆိုက်ကပ်ခဲ့ပြီး သောင်စပ်မှဖြတ်ကာ
မတ်စောက်သော ကျောက်ကမ်းပါးတစ်ခုမှ အပေါ်သို့ တက်ကြ
ရသည်။

အပေါ်ရောက်တော့ တောတစ်ခုအတွင်း ရောက်သွားပြီး အတန်ငယ်လျှောက်သွားတော့မှ မီးရောင်တလက်လက်နှင့် တဲအိမ်တန်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဪ... သူတို့ရွာက တောထဲမှာကိုး”
သည်တော့မှ ထွန်းဇံ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာမှု ရသွားလေသည်။

တဲအိမ်များထဲမှာ မီးရောင်များထွန်းထားပြီး လူအချို့ ကိုလည်း လှမ်းမြင်ရသည်။

မိန်းကလေးက သူ့ကို ရွာအစွန်ဘက်ရှိ တဲအိမ်တစ်လုံး သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

တဲအတွင်းမှာတော့ အသက်အရွယ် အတော်ကြီးရင့် နေဟန်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူသည် လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော ဆေးလိပ်ကြီးကို မီးပျား ရဲခနဲ ရဲခနဲနေအောင် ဖွာနေသည်။

“အဖေ... ဒီမှာခေါ်လာခဲ့ပြီ”
မိန်းကလေးက လှမ်းပြောသည်။
“အေး... ထားခဲ့၊ နင်က စားသောက်ဖို့စီစဉ်ချေတော့”
“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ပြောကာ မိန်းကလေးက တဲအနောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ထွန်းဇံမှာ အဘိုးကြီးကို ကြောက်သလိုလို ဖြစ်လာလေသည်။

“မင်းက ပုလဲသူဇာကို လိုချင်လို့ဆို”
“ဟုတ်ပါတယ် အဘ”
“သူ့မိဘတွေကိုရော ခွင့်တောင်းပြီးပြီလား”

“သူ့မိဘတွေက ဆုံးသွားကြပြီမို့ သူ့အဘွားကိုတော့ ခွင့်တောင်းထားပါတယ်”

“သူ့မိဘတွေက ရှိပါတယ်၊ ငါခေါ်ပေးပါ့မယ်”
“ဗျာ... သူ့မိဘတွေက ရှိသေးတယ်ဟုတ်လား။
သေ... သေကုန်ကြပြီ မဟုတ်လား”

ထွန်းဇံ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားလေသည်။
ကြောက်စိတ်ကြောင့် သောက်ထားသော အရက်ရှိန် ကလေးပင် ဘယ်ဆီရောက်သွားပြီ မသိတော့ပေ။

“သမီးလိုချင်ရင် မိဘဆီတော့ ခွင့်တောင်းရမှာပေါ့။
အေးအေးဆေးဆေးကျတော့ ငါခေါ်ပေးမယ်၊ မင်းအကြောင်း တွေကို ငါတို့က အကုန်သိထားတာဆိုတော့ တို့အနေနဲ့က တော့ သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူး”

တု ကောင်းပြောဆိုနေပြီး အတန်ကြာသောအခါ သူ့ကို သာခေါ်သော မိန်းကလေးက အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေ သော ထမင်းနှင့် ဟင်းများကိုယူလာပြီး ထွန်းခံကိုကျွေးသည်။

ထွန်းခံစိတ်ထဲမှာ ဒီလောက်အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ ဘယ်လိုများ ချက်လိုက်တာပါလိမ့်ဟု ဝေဝေဝါစဉ်းစားရင်း ကျွေးမွေးသော ထမင်းဟင်းများကို စိတ်တုထင့်ထင့်နှင့် စားလေသည်။

ထမင်း စားသောက်ပြီးသောအခါ အဘိုးကြီးက သမီး ဖြစ်သူကိုပင် အခေါ်ခိုင်းသောကြောင့် လူနှစ်ယောက်ကို သွားခေါ်လာသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သောအခါ ထွန်းခံမှာ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များ ထောင်ထလာသည်အထိ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့မှု ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟင်”

မိန်းကလေးခေါ်လာသော လူနှစ်ယောက်မှာ အခြား မဟုတ်ပေ။

သူတို့ရွာမှာပင် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော၊ ပုလဲသူဇာ၏ မိဘများဖြစ်ကြသော ကိုရွှေမောင်နှင့် မခင်ရီတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ သူ့ကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့် နေကြသည်။

“ဟင်...ခင်ဗျားတို့ လူတွေမဟုတ်ဘူး၊ ပိညာဉ်တွေ၊ သရဲတစ္ဆေတွေ၊ ကျုပ်နားမကပ်ကြနဲ့၊ သွား...သွားကြ”

ဟု အော်ဟစ်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးလေတော့သည်။ သူ့နောက်ဘက်မှာတော့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရယ်မော သံကြီးများက ကပ်ပါလာလေတော့သည်။

ကြောက်လွန်းသောကြောင့် မည်းမှောင်နေသော ကျွန်း ပေါ်မှာ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ပြေးနေရာ အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည်မသိပေ။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ အမောလွန်ကာ သတိမေ့ ပြီး ပစ်လဲကျသွားတော့မှ ရပ်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၄)

ဒေါ်မင်းဇာ၏ ကြိန်စာ

နောက်တစ်နေ့တွင် လူမရှိသော ကျွန်းတစ်ကျွန်း၏ ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင် သတိမေ့နေသော ထွန်းခံကို ပုလဲငုပ် သော လှေတစ်စင်းက တွေ့သဖြင့် ရွာသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ ကြသည်။

ရွာသို့ရောက်ပြီး ဆေးကုသပေးတော့မှ သတိပြန်ရလာ သော်လည်း စိတ်မမှန်တော့ပေ။

“အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး။ ဟိုမှာ ဝိညာဉ်တွေ ကျုပ် ကို လာခေါ်နေကြတယ်၊ ကြောက်ပါပြီဗျ၊ ကြောက်ပါပြီဗျ”

ဟု နေနေသည် အော်ဟစ်နေတော့သည်။
 ဖခင်ဖြစ်သူ ရွာလူကြီးဖြစ်သူ ဦးဆောင်ခန့်ကတော့
 သားဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည်။
 ထွန်းခံ၏ မိခင်မှာလည်း မျက်ရည်တရွဲရွဲနှင့်။
 “ငါ အစကတည်းက ပြောရဲ့သားနဲ့ ထွန်းခံရယ်၊ အခု
 တော့ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသလို ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား”
 ထွန်းခံကတော့ ဆရာအမျိုးမျိုးနှင့် ကုသသော်လည်း
 ပုံမှန်စိတ် မရတော့ဘဲ နေနေသည် အသံနက်ကြီးဖြင့်
 အော်ဟစ်နေလေတော့သည်။
 ထိုအခါ ရွာသူရွာသားများက ရွာလူကြီးကို ဝိုင်းဝန်း
 ပြောဆိုကြလေတော့သည်။
 “သူကြီး... ဒေါ်မင်းဇာတို့ မြေးအဘွားကို ရွာထဲမှာ
 ဆက်ထားလို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့
 လက်မခံနိုင်တော့ဘူး”
 “ဟုတ်တယ် သူကြီး၊ သူတို့ရှိနေတာ ရွာနာတယ်၊
 ဒီတော့ သူတို့မြေးအဘွားကို ရွာထဲကနှင့်ထုတ်ပေးပါ”
 “ဒေါ်မင်းဇာရဲ့ မြေးမလေးဟာ မကောင်းဆိုးဝါးဝင်စား
 တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲ၊ သူ စမွေးကတည်းက
 မကောင်းတာတွေချည်းပဲ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒီတော့

သူကြီးအနေနဲ့ သူတို့ကို ရွာထဲကနေ ဖယ်ပေးဖို့ တောင်းပန်
 ပါတယ်”
 ဤသို့ ရွာသူရွာသားများက ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြသော
 အခါ ရွာလူကြီး ဦးဆောင်ခန့်မှာ ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစား
 ရလေတော့သည်။
 သူ့အနေနှင့် သားဖြစ်သူထွန်းခံ စိတ်ဖောက်ပြန်သွား
 ကတည်းက ဒေါ်မင်းဇာတို့ မြေးအဘွားကို ရွှံ့ရှာမှန်းတီးလျက်
 ရှိနေခဲ့သည်။ သို့စေကာမူ...
 ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နှင့် ရွာထဲမှနှင့်ထုတ်ရမည်ကို
 မသိအောင်ရှိနေစဉ် ယခုကဲ့သို့ ရွာသူရွာသားများက လာရောက်
 တိုက်တွန်းကြသောအခါ ရေတော်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသလို
 အတော်ပဲဖြစ်သွားလေတော့သည်။
 သို့သော်လည်း ရွာထဲတွင် နေထိုင်သူတစ်ဦးကို ရွာအပြင်
 သို့ နှင်ထုတ်ရမည်ကိစ္စမှာ လွယ်ကူသောအရာတော့ မဟုတ်
 ပေ။ ၎င်းတွင် ရွာထဲမှ နှင်ထုတ်ရလောက်အောင် အကြောင်း
 ပြချက် ကြီးကြီးမားမား တစ်ခုရှိမှ နှင်ထုတ်ခွင့်ရှိပေသည်။
 ထို့အတွက်ကြောင့် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဟု
 အကြံထုတ်နေစဉ် ရွာထဲမှ နတ်ဆရာဦးခမ်းလုံ ရောက်လာ
 သည်။

နတ်ဆရာ ဦးခမ်းလုံမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်အရွယ်နီးပါးရှိပြီး ထာဝစဉ် နတ်ဆရာအလုပ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်လာခဲ့သော်လည်း အောင်မြင်မှုမရခဲ့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

သူသည် နတ်ဆရာနှင့်သက်ဆိုင်သော ပညာများ၊ ဆေးဝါးကုသသော ပညာများကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်မှုမရှိဘဲ တတ်ယောင်ကား ကုသပေးသဖြင့် ရောဂါပျောက်ကင်းမှု နည်းသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာမှာ မိန်းမသားဖြစ်သော်လည်း ထိုပညာများကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ပေရာ ဆေးဝါးကုသပေးလျှင်လည်း ပျောက်ကင်းမှုများသောကြောင့် ရွာသူရွာသားများက အကြောင်းရှိလျှင် ဒေါ်မင်းဇာကိုသာ ခေါ်ကြသဖြင့် ဦးခမ်းလုံမှာ ဆေးဆရာဟုသာ အမည်ခံထားသော်လည်း အလုပ်မဖြစ်လှပေ။

ယခုနောက်ပိုင်း ပုလဲသူဇာနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်လာမှသာ ရွာသူရွာသားများက ဒေါ်မင်းဇာကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူရန် ဦးခမ်းလုံက ရွာလူကြီး ဦးဆောင်ခန့်ထံသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“သူကြီး... မမင်းဇာတို့ကို ရွာထဲမှာ မထားချင်တော့ဘူး ဟုတ်လား။ ရွာသားတွေကလဲ ပြောနေကြပြီဆို”

“ဟုတ်တယ် နတ်ဆရာရယ်၊ ကျုပ်လဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“မမင်းဇာက ရွာထဲကလူတွေ သူ့ကို ကြောက်သထက် ခြောက်လာအောင် မကောင်းဆိုးဝါးတွေမွေးပြီး ကြံစည်နေ ဘယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ သူတို့ကို ရွာထဲမှာ မထားချင်တော့ရင် လွယ်ပါတယ်၊ ကျုပ်အကူအညီပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“သူတို့ကို ကျုပ်အနေနဲ့ ရွာထဲမှာ မထားချင်တာတော့ နှိပ်ပေမယ့် ရွာသူရွာသားတစ်ယောက်ကို အကြောင်းပြချက် နှင်ခိုင်လုံလုံမရှိဘဲနဲ့ ရွာထဲက နှင်ထုတ်လို့မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဒီအတွက်မပူပါနဲ့၊ ကျုပ် သူကြီးကို အကူအညီပေးပါမယ်”

“ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ ပြောပါဦးဗျ”

ဦးခမ်းလုံက ၎င်းကြံစည်ထားသော အကြံအစည်အချို့အား သူကြီးကို ပြောပြလေသည်။

ဦးဆောင်ခန့်အနေနှင့်လည်း ဒေါ်မင်းဇာတို့ကို ရွာထဲမှာ မထားလိုသော်လည်း ဘယ်သို့ပြုလုပ်ရမှန်း မသိအောင်ရှိနေစဉ်

မှာ ဦးခမ်းလုံရောက်လာပြီး ၎င်း၏ အစီအစဉ်များကို ပြောပြ
သောအခါ ထိုအကြံများကိုပင် လက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ရွာထဲမှာရှိသော အိမ်တစ်အိမ်မှ
ဒေါ်မင်းဇာကို လာရောက်ခေါ်လေသည်။

"နတ်ဆရာ... ကျွန်မသမီးလေး အတော်နေမကောင်း
ဖြစ်နေလို့ လိုက်ကြည့်ပေးပါ"

ဟု လာခေါ်သဖြင့် ခါတိုင်းလည်း လိုက်ကုပေးနေကျပို့
ဆေးအိတ်ကိုယူကာ လိုက်သွားလေသည်။

ထိုအိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဆေးအိတ်အတွင်းမှာ
ယူဆောင်လာသော ပစ္စည်းများကိုထုတ်ကာ စမ်းသပ်ကြည့်
သောအခါ မိန်းကလေးမှာ အမှောင့်ပယောဂကြောင့် မဟုတ်ဘဲ
သာမန်ရောဂါတစ်မျိုးကြောင့် နေမကောင်းဖြစ်နေမှန်း သိရ
သောအခါ သာမန်ဆေးများတိုက်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူနာလာကြည့်သော လူတစ်ဦးက
ဒေါ်မင်းဇာဆေးအိတ်အတွင်းမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို နှိုက်ယူထား
လိုက်သည်ကိုတော့ ဒေါ်မင်းဇာ မသိလိုက်ပေ။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ ဒေါ်မင်းဇာ ဆေးကုပေး
သော မိန်းကလေးမှာ ကျန်းမာရေး ကောင်းသွားခဲ့သော်လည်း
ထိုမိန်းကလေးမှာ အခြားရွာမှ လူပျိုတစ်ယောက်ကို မမြင်ရ

နေနိုင်၊ မတွေ့ရ မနေနိုင်အောင် အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေ
တော့သည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ စုန်းပြုစားခံခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသော
အခါ ကာယကံရှင်များက နတ်ဆရာ ဦးခမ်းလုံအား ခေါ်ပြ
ကြသည်။

"ဒါ... စုန်းပြုစားခံထားရတာပဲ"

"ဟင်... ဟုတ်လား။ ဘယ်သူပြုစားတာလဲ နတ်ဆရာ"

"ဒီရွာထဲမှာ နတ်ဆရာနှစ်ယောက်ပဲရှိတာပဲ။ သူ့ကို
ဆေးကုပေးတဲ့လူ ဖြစ်မှာပေါ့"

"ဟင်... ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါတို့သမီးလေးကို
ခန်းပြုစားထားတာကို ရအောင်နုတ်ပေးပါ နတ်ဆရာရယ်"

"မပူပါနဲ့၊ ဒီပညာလောက်တော့ ရအောင်နုတ်ပေးနိုင်
မယ်"

ဟု အာမခံကာ ဦးခမ်းလုံက ၎င်းမရဏလွယ်အိတ်
အတွင်းမှ ပယောဂ်ဖြင့် လူပုံသဏ္ဍာန် ပြုလုပ်ထားသော
အရုပ်တစ်ရုပ်၊ ကြိုးစဖြင့် ပတ်ချည်ထားသော ဘီလူးရုပ်ပုံ
အရုပ်၊ မျက်နှာကို လက်ဝါးအုပ်ကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော
အရုပ်တစ်ရုပ်၊

ဝါးခွက်ငယ်ဖြင့် ထည့်ထားသော နီညိုညိုသဲများ။

တြိစက္က

အတွင်း၌ သဲအနည်းငယ်စီထည့်ကာ ညစ်ပတ်ပေရေ
နေသော အဝတ်များဖြင့် ပတ်လိပ်ထားသော အလိပ်တစ်လိပ်။
ငါးမေးရိုးတစ်စုံ။

ဖယောင်းတိုင်နှင့် ဆေးမှုန့်အချို့ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

(မှတ်ချက်။ ။အထက်ဖော်ပြသော ပစ္စည်းများမှာ ယနေ့
ထက်တိုင် ဆလုံကျွန်းများတွင် ရှိနေသော နတ်ဆရာ
များ အသုံးပြုနေဆဲဖြစ်သော ပစ္စည်းများပင် ဖြစ်ပါ
သည်။ စာရေးသူ)

၎င်းနောက် နတ်ဆရာဦးခမ်းလုံက ဖယောင်းတိုင်ကို
မီးထွန်းပြီး ၎င်းယူဆောင်လာသော ဆေးမှုန့်များကို ဖြူးချ
လိုက်သောအခါ တဲအတွင်းတစ်ခုလုံး မှောင်သွားသည်။

မီးခိုးငွေ့များက အခန်းတွင်းမှာ ယုံ့နဲ့ သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးခမ်းလုံက မိန်းကလေးအား ဆေး
တစ်ခွက်တိုက်လေသည်။ မကြာမီ ကာယကံရှင်မိန်းကလေးမှာ
တစ်ချက်၊ နှစ်ချက် အန်ချလိုက်သည်။

မီးခိုးငွေ့များ ဖုံးနေသောကြောင့် ထိုမိန်းကလေး ဘာတွေ
အန်ချလိုက်သည်ကိုတော့ မလှမ်းမကမ်းမှ ကြည့်နေသူများက
သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။

ခဏကြာသောအခါ ဦးခမ်းလုံက နောက်ထပ်ဆေး
တစ်ခွက် ထပ်တိုက်ပြန်သည်။

ထိုဆေးထဲမှာ ဘိန်းမှုန့်များပါသောကြောင့် မကြာခင်မှာ
မိန်းကလေးမှာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ဦးခမ်းလုံ ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ပစ္စည်း
အချို့ ပါလာသည်။

၎င်းတို့မှာ

ငါးမေးရိုးတစ်စုံ။

မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော
အရုပ်တစ်ရုပ်တို့ဖြစ်သည်။

ထိုအရုပ်မှာ ဆံပင်ချည်များဖြင့် ရစ်ပတ်ထားလေသည်။

ဦးခမ်းလုံက ထိုပစ္စည်းများကိုပြပြီး ဤသို့ပြောလေ
သည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေဟာ မိန်းကလေးကိုယ်ထဲက ရတာပါ။

သူ ပြုစားခံရတာပါ။ အခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ နတ်ဆရာရယ်”

“ဟင်... ဒါ ဘယ်သူ့အရုပ်ဖြစ်မလဲ နတ်ဆရာ”

“ကျုပ်အရုပ်က ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတော့ ဒီအရုပ်ဟာ
ဒေါ်မင်းစာရဲ့အရုပ်ဖြစ်မယ်၊ သူ့ကို ခေါ်မေးကြည့်ပေါ့”

ကာယကံရှင်များက တောင်းဆိုသောကြောင့် သူကြီး ကိုယ်တိုင် ဒေါ်မင်းဇာကို အခေါ်ခိုင်းသဖြင့် မကြာမီ ဒေါ်မင်းဇာ ရောက်လာသည်။

သူကြီးက အရုပ်ကလေးကိုပြ၍ မေးသည်။

“ဒါ ဘယ်သူ့အရုပ်လဲ ဒေါ်မင်းဇာ”

ဒေါ်မင်းဇာက သူကြီးလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသောအရုပ် ကို မြင်သောအခါ အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် ယူကြည့်သည်။

“ဒါ ငါ့အရုပ်ပဲ၊ နင်တို့ ဘယ်ကရတာလဲ”

ဟု ဒေါ်မင်းဇာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဦးခမ်းလုံက...

“ဒီအရုပ်က ဟိုမိန်းကလေးမှိုက်ထဲက ရတာပဲ၊ နင် သူ့ကို ပြုစားထားတာမဟုတ်လား”

“ထို့... ငါ့မှာ ဒီလိုကောက်ကျစ်တဲ့ အကျင့်အကြံမျိုး လုံးဝမရှိဘူး”

“ဒါပေမယ့် ဒီအရုပ်က နင့်အရုပ်ပဲလေ၊ နင်မပြုစားရင် ဘယ်သူက ပြုစားနိုင်မလဲ”

“ဒါတော့ ငါမသိဘူး၊ ဒီမိန်းကလေးကို ငါမပြုစားတာ အမှန်ပဲ”

ထိုအခါ သူကြီးဦးဆောင်ခန့်က...

“အခုမှတော့ ငြင်းမနေပါနဲ့တော့ ဒေါ်မင်းဇာ၊ ဒီအရုပ် ကာ ခင်ဗျားအရုပ်ဆိုတာ သေချာရင်တော့ မိန်းကလေးကို ပြုစားခဲ့တာလဲ ခင်ဗျားမှလွဲပြီး အခြားလူမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ဝင်ပြောသည်။

“ငါမဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ ပြောဝံ့တယ်၊ ဘယ်သူ ပြုစားသလဲဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး”

“လက်ဆုပ်လက်ကိုင်တွေ့နေမှတော့ ငြင်းမနေပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်တို့ရုပ်ရွာခလေ့ထုံးစံအရ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သဘောမတူဘဲ ပြုစားရင် အပြစ်ရှိတယ်၊ အပြစ်ပေးလို့ရ တယ်”

“ဒါကတော့ နင်တို့မတရားပြောတာပဲ၊ မတရားလုပ်ကြ တာပဲ၊ ငါပြောဝံ့တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးကို ငါလုံးဝမပြုစားဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့သတ်မှတ် ရင် ကြိုက်တဲ့အပြစ်ပေးလို့ရတယ်”

ဟု ခပ်တင်းတင်းပြောသည်။

“အပြစ်ပေးခံရမယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သဘောနဲ့တော့ အပြစ်ပေးပါဘူး၊ မိုးမခတစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ သဘောဆန္ဒအတိုင်း အပြစ်ပေးရမှာပါ၊ ဒီတော့ အားလည်းနာပါတယ် ဒေါ်မင်းဇာ၊ ခင်ဗျားတို့

မြေးအဘွားနှစ်ယောက်စလုံး သုံးရက်အတွင်း မိုးမခရွာထဲက ပြောင်းသွားကြပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါ်မင်းဇာ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် တင်းမာခက်ထန်သွားလေတော့သည်။

“ဒါ နင်တို့တစ်တွေရဲ့အကြံ အကုန်ပဲလားဟေ့၊ အေး... အခုအချိန်မှာ နင်တို့က အာဏာရှိနေတာဆိုတော့ ရွာထဲမှာ မနေနဲ့ ထွက်သွားဆိုရင်လဲ ထွက်သွားရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါတစ်ခုတော့ပြောခဲ့မယ်၊ လောကမှာ အတုံ့အလှည့်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ ကိုယ့်ပြုလုပ်လိုက်တဲ့ မတရားမှုဟာ တစ်နေ့ကျရင် ပဲ့တင်သံအဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်ဆီကို မလွဲမသွေ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“အဲဒီလို ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ သူ့ချည်းမလာဘဲ တခြားအဖော်တွေပါ ခေါ်လာပြီး လက်ဆောင်ပေးလေ့ရှိတယ်၊ ဒါကို မြဲမြဲမှတ်ထားကြပေတော့”

ထိုအချိန်မှ အစပြု၍ နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသော အချိန်တွင် ၎င်းတို့၏နေအိမ်၌ ဒေါ်မင်းဇာနှင့် ပုလဲသူဇာတို့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို မတွေ့ကြရတော့ပေ။

အခန်း (၅)

တောနက်အတွင်းမှ မိန်းကလေး

ကိုဇော်ခိုင်တစ်ယောက် ပထော်ပထက်ကျောက်မိုင်းသို့ တောင်ရောက်ရှိလာသောအချိန်မှာ နွေဦးပေါက်ရာသီဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ပထော်ပထက် ကျောက်မိုင်းရှိသော နေရာမှာ ထိုအခါက လူသူအရောက်အပေါက် သိပ်မရှိလှဘဲ ကျောက်တောင်များနှင့် သစ်တောကြီးများသာ ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်သည် အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်ရှိပြီး တက္ကသိုလ်မှ ဘူမိဗေဒဘာသာရပ်ဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့ပြီး ကျောက်မိုင်းဌာနတွင် အလုပ်ဝင်ခဲ့လေသည်။

တကယ်တော့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကျောက်မိုင်းလုပ်ငန်း ရှိသော နေရာမှာ များများစားစားမရှိပေ။

ထင်ရှားသော ကျောက်မိုင်းကြီးများမှာ...

မန္တလေးခရိုင်တွင် ရန်ကင်းတောင်နှင့် မန္တလေးတောင် ကျောက်မိုင်း။

ကျောက်ဆည်တွင် အင်ဒိုင်းတောင်နှင့် ပတ္တာတောင် ကျောက်မိုင်း။ သထုံခရိုင်တွင် မုပွလင်ကျောက်မိုင်းနှင့် မြိတ်ခရိုင်အတွင်းမှာ ပထော်ပထက်ကျောက်မိုင်းကြီးတို့ပင် ဖြစ်သည်။

ကိုဇော်ခိုင်အနေနှင့် အလုပ်ဝင်ပြီးကတည်းမှစ၍ ကျောက်မိုင်းအတော်များများသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ယခုအခါ ပထော်ပထက်ကျောက်မိုင်းသို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မြိတ်ကျွန်းစုတွင် ကျွန်းကြီး၊ ကျွန်းငယ်ပေါင်း ၈၀၀ ကျော် ရှိသည်ဟု မှတ်တမ်းများမှ ဖော်ပြထားသည်။

ထိုကျွန်းများမှာ စင်စစ် ပင်လယ်ရေအောက်မှ ထိုးတက်နေသော တောင်ထိပ်များပင်ဖြစ်၏။ ရေပေါ်၌ ပေါ်နေသော ကျွန်းပေါင်း တစ်နည်းဆိုရပါမူ တောင်ထိပ်ပေါင်း ၈၀၀ ကျော် မှာ မြင်နေရသော်လည်း ရေအောက်၌ မမြင်ရသော တောင်ထိပ်ပေါင်း ကျွန်းပေါင်း မည်ရွေ့မည်မျှရှိမည်ကို မသိနိုင်ပေ။

ဘူမိရပ်သွင် ပြောင်းလဲမှုများကြောင့် ရေအောက်သို့ နိမ့်ကျသွားသော တောင်စဉ်တောင်တန်းများ၏ တောင်ထိပ်ပိုင်းများသည် ရေမျက်နှာပြင်အထက် ထိုးထွက်ကျန်ရစ်ကာ ကျွန်းတောင်များအဖြစ်နှင့် မြင်တွေ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ပထော်ပထက် ကျွန်းကြီးများမှာလည်း ထိုဖြစ်စဉ်များဆဲတွင် ပါဝင်ပေသည်။

ပထော်ပထက် ကျွန်းကြီးများမှာ ဆိုရလောက်အောင် ကမ်းခြေသောင်ပြင် မဖြစ်ထွန်းဘဲ ပင်လယ်ရေစပ်အထိ သစ်တောကြီးများ ဆင်း၍ပေါက်နေသော မတ်စောက်သည့် တောင်မို့မို့ကြီးများသာ ဖြစ်ပေသည်။

ကိုဇော်ခိုင် တာဝန်ကျသော ကျောက်မိုင်းနေရာမှာ ကျွန်းတောင်ကြီး၏ အလယ်ပိုင်းလောက်တွင်ရှိသည်။

၎င်းတွင် လာရောက် အလုပ်လုပ်နေကြသူများမှာ အများအားဖြင့်တော့ အသိပညာ မဖွံ့ဖြိုးသေးသော ဒေသခံ အလုပ်ကြမ်းသမားများသာ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် ပင်လယ်ထွက်သည့်အခါ ထွက်ကြပြီး ပင်လယ်မထွက်သည့်အခါတွင် ကျောက်မိုင်းတွင် လာရောက် အလုပ်လုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောက်တောင်ကြီးများမှ မိုင်းခွဲချလိုက်၍ ကျလာသော ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲများကို ထုခွဲသယ်ပိုးရသော အလုပ်မှာ များစွာ ပင်ပန်းလှသည်။

ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲများကို သယ်ပိုး၍ ဖိနပ်မပါ သော ခြေထောက်များဖြင့် ကျောက်ချွန်၊ ကျောက်တုံးများ ပေါ်မှာ နင်းလျှောက်ရသော အလုပ်များမှာ သာမန်နုနယ်သူတို့ မလုပ်နိုင်သော အလုပ်မျိုးဖြစ်သည်။

ပင်လယ်နှင့်နီးသော နေရာပေမို့ မိုးလေက ကင်းရှင်း သည် မဆိုသာသော်လည်း နွေရာသီနှင့် ဆောင်းရာသီ များတွင် အတန်အသင့် သက်သာသော်လည်း မိုးလေများသော မိုးရာသီမှာတော့ အလုပ်လုပ်ကြရသည်မှာ များစွာ ဒုက္ခရောက် ကြသည်။

ထိုရာသီတွင် ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် အခြားရောဂါများက စုပြုံရောက်လာလေတော့သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ကိုဇော်ခိုင်အနေနှင့် ၎င်းယူဆောင်လာ သော ဆေးဝါးများနှင့် ကုသပေးရသည်။

ကွီနိုင်ကဲ့သို့ ငှက်ဖျားရောဂါပျောက်ဆေး၊ အပူကျဆေး ပြား၊ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးများနှင့် အခိုးပွင့်ဆေးများမှာ

ဆိုဒေသ ထိုအရပ်ရှိ အလုပ်ကြမ်းသမားများအတွက် မရှိမဖြစ် သို့အပ်သော ဆေးဝါးပစ္စည်းများဖြစ်ကြသည်။

ထို့ပြင်...

ပရဆေးများထဲမှ အခိုးပွင့်ဆေး၊ ငန်းဆေး၊ ချွေးထုတ် ဆေးနှင့် အဖျားဖြတ်ဆေးတို့ကိုလည်း သင့်သလို ပေးကမ်း ကုသပေးရလေသည်။

ကျောက်မိုင်း အလုပ်သမားများကတော့ ကိုဇော်ခိုင်အား ကျေးဇူးရှင်၊ ကယ်တင်ရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ခင်မင်အားကိုး ကြလေသည်။

ဆေးတစ်ပြား၊ ဆေးတစ်ခွက်ဖြင့် သူတို့၏ အသက်ကို ကယ်တင်ပေးနိုင်သော တန်ခိုးရှင်ပမာ သတ်မှတ်ထားကြ သည်။

အလုပ်သမားများထဲမှာ ၎င်းဆေးမကုပေးဘူးသောလူ မရှိသလောက် များလာသောအခါ သူ့ကို ကျောက်မိုင်း ဘာဝန်ခံတစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြသလို အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်လည်း သတ်မှတ်ထားကြသည်။

ကိုဇော်ခိုင်နေသော ကျောက်မိုင်းတွင် အခြားဝန်ထမ်း အများအပြားရှိကြသဖြင့် ၎င်းတို့အတွက် နေအိမ်များကို သီးသန့်ဆောက်ပေးထားသည်။

တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာတော့ အလုပ်သမားများနေ
သော တဲများရှိပေရာ ရွာငယ်တစ်ရွာမျှ စည်ကားလှပေသည်။

နေ့ဘက်တွင် ကျောက်ပိုင်းစခန်းများမှာ သွားရောက်
အလုပ်လုပ်ကြပြီး ညနေပိုင်း အလုပ်သိမ်း၍ပြန်လာသောအခါ
ဆူဆူညံညံနှင့် မရှိ ရှိတာ ချက်ပြတ်စားသောက်ကြသည်မှာ
ပျော်စရာတစ်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ကုန် တိတ်ဆိတ်နေသော ရွာတန်းလေးမှာ
အသက်ဝင်လာသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားဆူညံလာလေတော့သည်။

ကိုဇော်ခိုင်အတွက် ရထားသော နေအိမ်မှာ သစ်သာဖြင့်
ဆောက်ထားသော တစ်ထပ်အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။

အရာရှိများနေသော နေအိမ်များ၏ အစွန်ဘက်တွင်
ရှိသည်။ သူ၏နေအိမ်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင်
ပထော်ပထက် ကျောက်တောင်ကြီးများကိုသော်လည်းကောင်း၊

သစ်တောကြီးများကိုသော်လည်းကောင်း လှမ်းမြင်နိုင်
ပေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်တွင် လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းစေရန်အတွက်
အဖော်တစ်ယောက်ရှိသည်။

သူ၏အမည်မှာ မိတ္တူဖြစ်ပြီး အရပ်အလွန်ပူသောကြောင့်
လူပုလေးမိတ္တူဟု ခေါ်ကြသည်။

လူပုလေးမိတ္တူမှာ ဆလုံလူမျိုးတစ်ဦး မဟုတ်သော်လည်း
ဒေသခံလူမျိုးတို့၏ စကားအံတော်များများကို နားလည်
တတ်ကျွမ်းသူဖြစ်သောကြောင့် ကိုဇော်ခိုင်အတွက် များစွာ
အသုံးဝင်လှပေသည်။

ထားဝယ်စကား၊ ဘိတ်စကား၊ ဆလုံစကား အတော်
များများကို သူ့အနေနှင့် နားမလည်နိုင်သော်လည်း အနားတွင်
လူပုလေးမိတ္တူ ရှိသဖြင့် များစွာအဆင်ပြေလှပေသည်။

တော်ရုံအရေးမကြီးလှသော ကိစ္စများကိုတော့ မိတ္တူ
နှင့်ပင် ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။

မိတ္တူအနေနှင့်လည်း သူ့ကို ဆရာသမားတစ်ယောက်
အနေဖြင့်ရော အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနှင့်ပါ ခင်မင်တွယ်တာ
လျက်ရှိသည်။

ကိုဇော်ခိုင်မှာ လိုင်စင်ဖြင့်ကိုင်ဆောင်သော အမဲပစ်
သေနတ်တစ်လက်ရှိရာ အလုပ်နားသောရက်များတွင် သူတို့
နှစ်ယောက် ပထော်ပထက် တောင်တန်းများပေါ်သို့ တက်ကာ
အမဲပစ်ထွက်လေ့ရှိသည်။

တစ်ခုသော နံနက်ခင်းအချိန်တွင် လူပုလေးမိတ္တူက
သူ့ကိုမေးလေသည်။

"ဆရာ... ဒီကနေ့ အလုပ်နားသလား"

“အေး... နားတယ်၊ မင်းဘာလုပ်ချင်လို့လဲ မိတ္တ”

“ဒီကနေ့ အမဲပစ်ထွက်ဦးမလားလို့ပါ”

ကိုဇော်ခိုင်က ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသော ရာသီဥတုအခြေအနေကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ရင်း...

“အင်း...ရာသီဥတုအခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်း လှပေဘူး။ တော်ကြာ အချိန်အခါမဟုတ် မိုးရွာချရင် ခက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မိုးရွာတော့လဲ တစ်နေရာဝင်ပြီး မိုးခိုကြတာပေါ့၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဒရယ်တွေ အုပ်စုလိုက် ဆားကျင်းကို လာလေ့ရှိကြတယ်၊ အခါကောင်းပဲ”

“မင်း ဒီလောက် စိတ်အားထက်သန်နေရင်လဲ သွားကြတာပေါ့ကွာ၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် အမဲပစ်ထွက်ရာတွင် ယူဆောင်လေ့ရှိကြသော သေနတ်၊ ဓား၊ ဒူးလေး အစရှိသည်တို့ကို ယူဆောင်ကာ တောထဲသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

တောတက်သည်ဆိုရာ၌ မိမိတို့နေအိမ်မှ ထွက်လိုက်လျှင် တောသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

တောမှာ လူသူအရောက်အပေါက် သိပ်မရှိလှသောကြောင့် သစ်ပင်အမြင့်များနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့မှာ ထူထပ်လှပေသည်။

သူတို့သည် တောင်ဘက်ကုန်းတန်းကြော အောက်ဖက်သို့ ဦးတည်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

တောင်ကြောအောက်ဖက်မှာ ဆားကျင်းတစ်ကျင်းရှိသည်။ တောနေသတ္တဝါများက ထိုဆားကျင်းသို့ ဆားလျက်ရန် သာတတ်ကြသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ပစ်ကွင်းကောင်းကို ရွေးချယ်ကာ ဝတ်ကြိုက်သားကောင်ကို ပစ်နိုင်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဆားကျင်းဖက်သို့ မကြာခဏ သွားဖူးကြသောကြောင့် အခက်အခဲမရှိ သွားနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဆားကျင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ၊ ဆားကျင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးတစ်ဖွဲနှင့် ရွာချလာသောကြောင့် ကမ္မလာပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ဝင်ကာ မိုးခိုနေကြရသေးသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကမ္မလာပင်ကြီး၏ မြစ်ပျဉ်းကြားမှာ ဝင်ရောက်မိုးခိုနေသောကြောင့် အဝေးမှလှမ်းကြည့်လျှင် ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်ပေ။

မိုးကလည်း တဖွဲဖွဲရွာနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းသည်းလာသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝိုးတဝါးမျှသာ မြင်ရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မလှမ်းမကမ်းမှာရှိသော သစ်ချုံတစ်ခု လှုပ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ကိုဇော်နိုင်က သေနတ်ကိုကောက်ကိုင်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူလိုလို၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လိုလို ပုံရိပ်တစ်ရိပ် ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

“ဘာလဲဆရာ၊ ဘာတွေ့လို့လဲ”

“ဟိုတောစပ်မှာ ဖြတ်ပြေးသွားတာ လူလိုထင်လိုက်မိတယ် မိတ္တ”

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့၊ မိုင်းစခန်းကလူတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“အခုတွေ့လိုက်တာက ဆံပင်ဖားလျားချထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်လိုက်တာပဲ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို တောခြောက်ပြီနဲ့ တူတယ်၊ ပြန်ကြရင်ကောင်းမယ်ဆရာ”

“မင်းကလဲကွာ၊ သတ္တိနည်းလိုက်တာ၊ တို့မှာ သေနတ်တွေရော၊ ဓားတွေရော ပါတာပဲ၊ ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ”

“အဲဒါတွေက လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေကိုပဲ လုပ်လို့ရမယ်၊ ဝိညာဉ်တွေကို လုပ်လို့မရဘူး”

“အဲဒါတွေက တကယ်ရော ရှိလို့လား”

“ဘာကြောင့်လဲ မိတ္တရဲ့၊ သူတို့က ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူးလို့လား”

ထိုအချိန်တွင် မိုးက ပြန်စဲသွားပြီး ရာသီဥတုက ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လာသောကြောင့် နှစ်ယောက်လား၊ ဦးခိုနေရာမှ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဆားကျင်းနား ရောက်သောအခါ၊ နှစ်ယောက်သား ခြေသံလုံလုံဖြင့် အနားသို့ကပ်သွားသောအခါ ဆားလျှက်နေသော ဒရယ်ပေါက်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကိုဇော်နိုင်က သက်ထဲမှ သေနတ်ကို မောင်းတင်ပြီး ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်း...”

ဒရယ်မှာ သေနတ်ကျည်ဆန် ထိမှန်သွားသော်လည်း ချက်ကောင်းကို မမှန်သောကြောင့် ပစ်လဲကျသွားပြီး ခဏချင်းမှာပင် ထော့နင်းထော့နင်း ထကာ တောထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားလေတော့သည်။

သို့ကြောင့် နှစ်ယောက်သား ဒရယ်ပြေးသွားရာနောက်သို့ ဆက်လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဒရယ်က ဒဏ်ရာများများ ရဟန်မတူပေ။

သွေးများကျနေရင်းမှပင် ဆက်ပြေးသွားသည်။

နောက်မှ လိုက်ကြသူများကတော့ ထိုသွေးစက်များကို ခြေရာခံပြီး လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဒရယ်က တောင်ကြောပေါ်ရှိ တောအုပ်အတွင်းသို့ တက်ပြေးသွားသည်။

၎င်းဖြတ်ပြေးသွားသော လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ သစ်ကိုင်း သစ်ရွက်များပေါ်မှာ သွေးစက်များ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“မိတ္တူ ဒရယ်က တောင်ကုန်းပေါ်တက်သွားပြီ ဒီတော့ မင်းက ဟိုဖက်လမ်းက ပန်းပြီးလိုက်၊ ငါက ဒီဖက်ကလိုက် မယ်”

“ကောင်းပြီဆရာ”

“သားကောင်တွေ့ရင် လက်မနှေးစေခဲ့နော်”

“စိတ်ချစမ်းပါ ဆရာရယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ တစ်စွေ့ခွန်အဆိပ် တွေ လူးထားတဲ့ ပြားတွေက ဆရာ့သေနတ်ထဲက ကျည်ဆန် တွေထက်တောင် ပိုပြီးစိတ်ချရပါသေးတယ်၊ အခုကြည့်ပါ လား။ သေနတ်ကျည်ဆန်နဲ့ မှန်ထားတာတောင် ဒရယ်က ဆက်ပြေးနိုင်သေးတယ်”

“တော်ပါတော့ ဖွတ်မသားရယ်၊ မင်းလျှာရည်နေတာနဲ့ ဒရယ်က အဝေးရောက်သွားတော့မယ်”

လူပုလေးမိတ္တူက ကိုဇော်ခိုင်ကို တစ်ချက်ပြီးကြည့် ရင်း...

“တောထဲမှာ ပစ်ကာနီးရင်လဲ သေသေချာချာကြည့် နော် ဆရာ၊ တော်ကြာ ဟိုဖက်ကပန်းတက်လာတဲ့ ကျွန်တော့် ကို မှားပစ်မိနေရင် ခက်မယ်”

“မိတ္တူရယ်... မင်းက ငါ့ကို အတော်အထင်သေး ဘာပဲ၊ မင်းစကားများနေတာနဲ့ ဒရယ်က အဝေးရောက်သွား တော့မယ်၊ မြန်မြန်သွားစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

မိတ္တူက ၎င်း၏လက်စွဲတော် ဒူးလေးကို အဆင်သင့် ကိုင်ပြီး တစ်ဖက်တောထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ ကိုဇော်ခိုင်လည်း ၎င်း၏သေနတ်ကို ကိုင်ကာ သွေးစက်များအတိုင်း ခြေရာခံကာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဆက်တက်လာခဲ့သည်။

တောင်ကုန်းမှာ အတော်အတန်မြင့်ကာ သစ်ပင်ကြီးငယ် များက ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသောကြောင့် လူတစ် ယောက်ပင် ခက်ခက်ခဲခဲ သွားရသည်။

အချို့နေရာများတွင် လမ်းအတိုင်း မသွားသာသော ကြောင့်၊ ကွင်းရှောင်သွားရသောကြောင့် မူလရည်မှန်းထား သော လမ်းကြောင်း ပျောက်သွားလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်ရင် တော့ လူပုလေးမိတ္တနှင့် ပြန်ဆုံရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကာ ဆက်တက်လာခဲ့သည်။

စောစောပိုင်းက ပိုးရွာထားသော ရာသီဥတုကြောင့် တောထဲမှာ အတန်ငယ် မှုန်မှုန်ပိုင်းပိုင်းဖြစ်နေသည်။

ပိုးရေစိုစွတ်နေသော ကျောက်တုံးများပေါ်မှာ လျှောက်ရသည်မှာ အတော်သတိထားရသည်။ ခြေချော်မကျအောင် ဂရုစိုက်ကာ တက်ရလေသည်။

တောင်ကုန်းထိပ် ရောက်လာသောအခါ မလှမ်းမကမ်း တောစပ်တစ်နေရာဆီမှ လှုပ်ရှားသွားသော သစ်ကိုင်းသစ်ရွက် အချို့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသောကြောင့် ကိုဇော်ခိုင် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ပြေးကပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သေနတ်ကို မောင်းတင်၍ 'အဆင်သင့်ကိုင်ကာ အခြေအနေကို မျက်တောင်မခတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။

တောထဲမှ သစ်ပင်များ၊ သစ်ကိုင်းများ လှုပ်ယမ်းနေသည်ကတော့ သေချာနေပြီ။ ထိုနေရာမှာ သူ့ရောက်နေသော နေရာနှင့် မဝေးလှသောကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲ လှမ်းမြင်ရသည်။

သို့သော်...

အရမ်းမပစ်ဝံ့ပေ။

မတော်တဆ လူပုလေးမိတ္တဖြစ်နေလျှင် ခက်မည်ဟု သွားမိသဖြင့် သေချာအောင် ထပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

သူထင်သည့်အတိုင်းပါပေ...

တောထဲမှ တိုးထွက်လာသည်မှာ ဒရယ်မဟုတ်သလို လူပုလေးမိတ္တလည်း မဟုတ်ပေ...

အလွန်လှပချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

"ဟင်..."

ကိုဇော်ခိုင် လွန်စွာအံ့ဩသွားလေသည်။

တောနက်အတွင်းမှာ ယခုကဲ့သို့ လှပချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မထင်သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ တွေ့လိုက်ရသော အခါ မိမိမျက်စိကိုပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားမိလေတော့သည်။

သူ့မျက်စိနှင့် လှမ်းမြင်နေရသော မိန်းကလေးမှာ ကွက်လပ်တွင် ခဏလေးရပ်တန့်ပြီးနောက် အခြားတစ်ဖက်ရှိ တောအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားလေရာ ကိုဇော်ခိုင်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

“တောနက်ထဲမှာ ဒီလောက်လှပချောမောတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် တွေ့ရတာကတော့ အံ့ဩစရာပဲ။ မိတ္တပြောသလို ဝိညာဉ်တွေများ လူ့ယောင်ဖန်ဆင်းလာရောသလား”

ဟု တွေးနေစဉ် တစ်ဖက်တောထဲမှ လူပုလေးမိတ္တ ထွက်လာသည်။

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို မနိုင်မနင်းနှင့် ဆွဲကာ ထွက် လာခြင်းဖြစ်သည်။ တောထဲမှ အပြင်သို့ရောက်လာသောအခါ သူ့ဆွဲယူလာသည်မှာ ဒရယ်တစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရတော့မှ ကိုဇော်ခိုင်လည်း သည်ဘက်မှထွက်သွားသည်။

မိတ္တ၏မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို တိုက်ခဲ့ က် အောင်မြင်လာသော စစ်သူကြီးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပုံစံမျိုး ပေါ်နေသည်။

ဒရယ်မှာ သူ့မြားချက်ထိကာ သေဆုံးသွားဟန်ရှိသည်။

“တွေ့ပြီလားဆရာ၊ ဆရာတပည့်ရဲ့ လက်ရည်ကို သိပြီမဟုတ်လား၊ မိတ္တတို့က တောတစ်ခါတက်ရင် အမဲ တစ်ကောင်လောက်တော့ ရမှဖြစ်မယ်”

“ကဲ... ဒီလောက်လဲ ကြားမနေပါနဲ့တော့ မိတ္တရယ်၊ အမဲရတော့လဲ တို့အတွက် ဟင်းစားဖူလုံတာပေါ့၊ ဒါထက် မင်းတောထဲမှာ ဘာထူးခြားတာ တွေ့ခဲ့သေးလဲ”

“ဟင့်အင်း... မတွေ့ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ ဆရာ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ တွေ့များ တွေ့မိသလားလို့ မေးတာပါ။ ကဲ... ပြန်ကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ ဒရယ်ကို ကြိုးနှင့်တုပ်ကာ တုတ် တစ်ချောင်းနှင့် လျှိုထမ်းကာ စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ကိုဇော်ခိုင်ကတော့ တောထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို လူပုလေးမိတ္တအား မပြောတော့ ပေ။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့.....။

အခန်း (၆)

မရဏနိမိတ်ပေလော

ကိုဇော်ခိုင်စိတ်ထဲမှာ တောထဲမှာ အမှတ်မထင် မြင်
လိုက်ရသော မိန်းကလေး၏ပုံရိပ်က စွဲထင်လျက်ရှိသည်။

အလုပ်လုပ်နေရင်းမှာပင် ထိုမိန်းကလေးအကြောင်းကို
မကြာခဏ အမှတ်ရနေမိသည်။

သူတို့ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်နေသော ကျောက်ပိုင်းခွဲ
သော လုပ်ငန်းမှာ လွန်စွာပင်ပန်းကာ အန္တရာယ်များလှသော
အလုပ်မျိုးဖြစ်သည်။

လမ်းခင်းရာတွင် အသုံးပြုနိုင်သော ကျောက်အမျိုးအစား နှိုသော ကျောက်တောင်များကို မိုင်းများဖြင့်ခွဲကာ ကျောက်တုံးကြီးများ ကွဲအက်ပြိုကျလာသောအခါမှ လူတစ်ယောက် သယ်နိုင်လောက်သော အရွယ်အစားရောက်အောင် ထပ်မံ ထုခွဲရပြန်သည်။

ထိုသို့ခွဲသောအခါ စက်ကိရိယာများ မရှိသောကြောင့် လူအားသုံး၍ ထုခွဲရသည်။ ကျောက်တုံးခွဲရာတွင် ခြောက်ပေါင် တူကြီးများကို အသုံးပြုကာ ပင်ပင်ပန်းပန်း ထုခွဲကြရသည်။

သို့ကြောင့်...

ကျောက်မိုင်းဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ တူထုသံများ၊ သံနှင့် ကျောက်တုံးထိခတ်သံများ ဆူညံနေတော့သည်။

အနေတော် ထုခွဲပြီးသော ကျောက်တုံးများကို ပထော် ပထက်ဆိပ်ကမ်းသို့ သယ်ချကြရပြန်သည်။

ကျောက်တုံးများအား တစ်ယောက်တစ်တုံး ထမ်းကာ သယ်ချကြရသည်။

ကျောက်သားလမ်းများ၊ တောလမ်းများကို အဆင်ပြေ သလို ဖောက်ထားသဖြင့် ကြမ်းတမ်းလှသည်။

ကျောက်ချွန်ကျောက်သားများ၊ ဆူးငြောင့်ခလုတ်များ များလှသည်။

အလုပ်သမားများမှာ အများအားဖြင့်တော့ ဖိနပ်မရှိပေ။ အချို့ကသာ သားရေဖြင့်ချုပ်ထားသော ခြေသိုင်းဖိနပ် များကို စီးထားကြသည်။ အပေါ်မှ ကျောက်တုံးအလေးနှင့် ကျောက်ချွန်ကျောက်သားများပေါ်မှာ လျှောက်ရသည်မှာ လွယ်ကူလှသည်တော့မဟုတ်ပေ။

အဆင်မသင့်လျှင် ဆူးငြောင့်ခလုတ်နှင့် ကျောက်ချွန် ကျောက်သားများကြောင့် ခြေထောက်များ ကွဲပြဲထွက်ကုန်ပြီး သွေးသံရဲရဲ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

ထိုအခါများမှာလည်း အခြားခေတ်မီဆေးဝါးပစ္စည်း များ မရှိသောကြောင့် ဒေသသုံး တောထွက်ဆေးဝါးများကို အသုံးပြုပြီး အနာရောဂါ ပျောက်ကင်းသက်သာအောင် ပြုလုပ် ကြရသည်။

အတန်ငယ် ဆိုးဝါးလျှင်တော့ ကိုဇော်ခိုင်က ၎င်းသီမှ ဆေးဝါးများနှင့် ကုသပေးရသည်လည်း ရှိ၏။

အလုပ်သမားအတော်များများမှာ တော်ရုံရောဂါဖြစ်ရုံ လောက်နှင့်တော့ ကိုဇော်ခိုင်အား အားနာသောကြောင့် လာမပြတော့ဘဲ မိမိတို့တာသာ ကြိုတ်၍ ကုသလေ့ရှိကြသည်။

အလုပ်သမားများအား အနှိပ်စက်ဆုံးသောရောဂါမှာ ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် အနာဝင်သောရောဂါများ ဖြစ်၏။

ယခုလည်း ကျောက်ခိုင်းဆီတွင် ခွဲပုံထားသော ကျောက်တုံးများကို ကမ်းစပ်၌ဆိုက်ကပ်ထားသော သင်္ဘော အတွင်းသို့ သယ်ချလျက်ရှိနေကြသည်။

အလုပ်သမားများမှာ ကျောက်တုံးများကို ကိုယ်စီထမ်းကာ တန်းစီလျှောက်နေကြသည်မှာ အဝေးမှကြည့်လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်များ အစာချီကာ တန်းစီလျှောက်နေသည်နှင့်ပင် တူလှပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုဇော်ခိုင်တို့တစ်တွေလည်း ပင်လယ် ကမ်းစပ်သို့ ရောက်နေကြသည်။

သင်္ဘောတစ်စင်းပြည့်အောင် တင်ဖို့ဆိုလျှင် တစ်ညအိပ် နှစ်ညအိပ် ကြာလေ့ရှိရာ ထိုအချိန်များတွင် သူတို့ တာဝန်ရှိသူ များသည် ကမ်းဆိပ်မှာပင် ဆင်းနေလေ့ရှိကြသည်။

ထိုသို့ဆင်းကြရာတွင် တာဝန်ရှိသူများ တစ်ယောက် တစ်လှည့် စောင့်ပေးကြရာ သည်ညအဖို့ ကိုဇော်ခိုင်စောင့်ပေး ရသော အလှည့်ဖြစ်သည်။

ထိုညဖက်တွင် သူသည် ကျောက်တင်သော သင်္ဘော ပေါ်မှာပင် စောင့်အိပ်လေသည်။

သူသည် မိမိအိပ်စင်မှ လှမ်းမြင်နေရသော ပင်လယ်ပြင် ကြီးကို လှမ်းကြည့်ကာ အတွေးနယ်ချဲ့လျက်ရှိသည်။

လရောင်ဆမ်းထားသော ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှာ အလင်း ရောင်က မှန်ဝါးဝါးဖြာဆင်းလျက်ရှိသည်။

ပင်လယ်ပြင်၏ ဟိုးအဝေးတစ်နေရာမှာ အနည်းငယ် မှောင်နေသော်လည်း လှုပ်ရှားနေသော အလင်းရောင်အချို့ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ပထမတော့ ပင်လယ်ပြင်မှာ ငါးဖမ်းထွက်လာသော လှေများမှ မီးရောင်များဟု ထင်သော်လည်း အသေအချာ ကြည့်တော့မှ ၎င်းမီးရောင်များမှာ ပင်လယ်ပြင်မှ ကောင်းကင် သို့ တက်သွားလိုက်၊ အောက်သို့ပြန်ကျလာလိုက် ဖြစ်နေ သည်ကို သတိပြုမိသည်။

အချို့မီးလုံးကြီးများမှာ အပေါ်တက်လိုက်၊ အောက်ပြန် ဆင်းလိုက်နှင့် ကလေးတစ်ယောက် ဘောလုံးတစ်လုံးကို မြှောက်ကစားနေသည်နှင့် တူလေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်သည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် အရပ်သားဖြစ်သဖြင့် ပင်လယ်အတွေ့အကြုံများနှင့် မစိမ်းလှသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ဆူးဆန်းသောအရာများကိုတော့ မတွေ့ကြုံခဲ့ဘူးပေ။

သို့ကြောင့်... စက်လှေပေါ်မှ ပဲ့နင်းကြီးကို မေးကြည့်ရသည်။

“ပဲနင်းကြီး... အခုလှမ်းမြင်နေရတာတွေက ဘာတွေလဲဟင်”

ပဲနင်းကြီးက ကွမ်းကိုတဖြူဖြူဝါးရင်း သီဝေနေသော မျက်လုံးများနှင့် အဝေးသို့လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ် ပိုးစုန်ကြူးအလင်းရောင်ကဲ့သို့ အရောင်တဝင်းဝင်း တောက်ပနေသော မီးလုံးကြီးတစ်လုံးက သူတို့သဘောအနီးသို့ ဝဲပျံလာကာ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ဝဲပျံလျက် ရှိနေသည်။

၎င်းဆီမှ အလင်းရောင်များမှာ သဘောခေါင်မိုးမှ တစ်ဆင့် ကြမ်းခင်းများအထိ လာရောက်ခွန်းထင်နေသည်။

အတန်ကြာသည်အထိ သဘောအပေါ်မှာ ဝဲပျံနေပြီးမှ အဝေးသို့ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

၎င်းမီးလုံးကြီး ဝဲပျံနေစဉ်က ငြိမ်နေသော သဘောသား အချို့မှာ မီးလုံးကြီး ပြန်ထွက်သွားသောအခါမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကာ စကားသံများ ပြန်ထွက်လာသည်။

အချို့ကလည်း ရသမျှ ဘုရားစာ၊ တရားစာများကို ရွတ်ဆိုနေကြလေသည်။

ပဲနင်းကြီးကိုယ်တိုင်ပင် တစ်စုံတစ်ခုကို ရွတ်ဆိုနေသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ ပဲနင်းကြီး၊ အခုဟာက ကိုယ့်သဘောပေါ်ကို လာတာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့ဘာသာ အပေါ်မှာဝဲနေတာပဲ”

“ဆရာလေးတို့ ခေတ်ပညာတတ် လူငယ်တွေကတော့ ဒါမျိုးတွေကို သိပ်ပြီးအယုံအကြည်ရှိကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ တောတောင် ပင်လယ်ထဲမှာနေကြတဲ့ လူတွေကတော့ ဒါတွေကို ပစ်ပယ်လို့မရဘူး။ မြို့ပေါ်မှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက် နတ်မတင်လို့ ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် တောထဲဘက်တဲ့ လူတစ်ယောက် နတ်မတင်ရင်တော့ ကျားကိုက်ခံရမှာပဲ။ ပင်လယ်ထွက်ရင်လဲ လှေနှစ်မှာပဲ”

“အပမှီတယ်ဆိုတာ ဆရာလေးနားလည်အောင် ပြောပြချင်တော့ စိတ်ပယောဂတစ်ခု စွဲကပ်ခံရတာပါပဲ”

“စိတ်ကြောင့် ဥပါဒါန် ဖြစ်တယ်လို့ပြောရင် ပိုပြီး နိမလား”

“ဒါလဲမှန်ပါတယ်၊ စိတ်ကြောင့်လဲမှန်ပါတယ်၊ ဓလေ့ရိုက်ကြောင့်၊ စွဲလမ်းစိတ်၊ ယုံကြည်စိတ်ကြောင့်ဆိုရင်လဲ နိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ပင်လယ်ပြင်မှာ သွားလာနေကြတဲ့ ခုတွေအစို့ ပင်လယ်ပြင်ဟာ လွတ်လပ်တယ်ဆိုပေမယ့် ဆန္ဒ ရာယ်တွေက အများကြီးဝိုင်းနေတာပါ”

“ကိုင်း... ညဉ့်အတော်နက်ပြီ၊ ဆရာလေးလည်း တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ဦး၊ ကျုပ်လည်း တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မနက်ကို သင်္ဘောပြန်ထွက်ရမှာဆိုတော့ အိပ်ရေးပျက်လို့ မဖြစ်ဘူး”

ဟု ပြောကာ ပဲခင်းကြီး ထွက်သွားသောအခါ ကိုဇော်ခိုင်လည်း သူ့အတွက်ပေးထားသော အခန်းသို့ လာခဲ့သည်။

အခန်းသို့ရောက်သောအခါ အတော်နှင့် အိပ်မပျော်ဘဲ ညဉ့်အတော်နက်သောအခါမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

အိပ်ပျော်သွားခိုက်မှာ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် သူသည် ပင်လယ်ရေအောက်သို့ ရောက်နေသည်။

ရေအောက်တွင် သူသည် ကောင်းမွန်စွာ အသက်ရှူနိုင်ပြီး နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားနေသည်။

ပင်လယ်ရေအောက်၏မြင်ကွင်း၊ ရှုခင်းနှင့် အလှအပများကို ယခုကဲ့သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး မတွေ့ဘူး သောကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်နေတော့သည်။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ သန္တာကျောက်တန်းများ ရှိသော နေရာသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီး ထိုနေရာတွင် ကျောက်ပွန် ကျောက်ခက်များနှင့် လှပတင့်တယ်လှသည်။

ထိုနေရာမှ လွန်သောအခါ အလွန်မြင့်သော တောင်မို့ ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရပြီး ထိုတောင်ကြီး၏ ခြေရင်းတစ်တွင် ကမာကောင်များ စုပုံနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့...

“ဒီနေရာမှာ ကမာကောင်တွေ အများကြီးပါလား။ ပုလဲဝိညာဉ်လူတွေသာ တွေ့ရင်တော့ အတော်ဟန်ကျမှာပဲ” ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကိုဇော်ခိုင်သည် ရေအောက်တွင် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ကြည့်နေစဉ် တစ်နေရာအရောက်တွင် ဂူပေါက်ဝကြီးတစ်ခုကို မြင်ရသည်။

အတွင်းသို့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မှောင်မည်းနေသဖြင့် သူမဝင်ဝံ့သဖြင့် နောက်သို့ပြန်လှည့်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ဂူအတွင်းဘက်မှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“အတွင်းကို ဝင်ခဲ့ပါ။ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး”
“ဟင်...”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း မှောင်မည်းနေသည်မှ

လွဲပြီး ဘာမှမတွေ့ရပေ။

“အထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါ”

အိပ်အသံဖြစ်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းသော အသံမျိုးဖြစ်သည်။

လူ့သို့ စိတ်ထဲမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂူအတွင်းသို့ ဝင်တော့ဟု ဆန္ဒဖြစ်လာသောကြောင့် အမှောင်ရိပ်များဖုံးနေသော ဂူအတွင်းသို့ လှည့်ဝင်ခဲ့သည်။

ဂူအထဲရောက်မှ ပိုမိုအံ့ဩမှုဖြစ်ရတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

အထဲသို့ရောက်သောအခါ ထင်သလောက်မမှောင်လှဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို ဝိုးတဝါးမြင်နိုင်လေသည်။

အတွင်းမှာ အတော်အတန်ကျယ်ဝန်းပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကမာကောင်အများအပြားကို တွေ့ရသည်။

“အထဲရောက်အောင်သာ ဝင်လာခဲ့ပါ”

အတွင်းသို့ ဆက်ဝင်လာတော့ အတန်အသင့်မြင့်သော ကျောက်ကလပ်တစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

မိန်းကလေးတစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်များနှင့် လွှမ်းခြုံထားသလို နက်မှောင်လျက်ရှိသည်။

“ဟင်... ဟိုရှေ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား။

ငါ ဘယ်နေရာရောက်ပြီ၊ ဘာတွေ တွေ့မြင်နေတာပါလိမ့်” ဟု တစ်ယောက်တည်း တွေးလိုက်မိသည်။

“ရှင်ရောက်နေတာ ပုလဲနက်ဂူထဲမှာပါ။ ဒီနေရာ

ရှင်အတွက် ဘာမှအန္တရာယ်မရှိပါဘူး”

ထိုစကားကြားသောအခါမှ သူ မိန်းကလေး၏ မျက်လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဟင်... ဒီမိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာကို ငါ ဘယ်

တွေ့ဖူးပါလိမ့်”

ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။

အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားကြည့်သောအခါ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာ အပဲပစ်ထွက်စဉ်က

တစ်နေရာတွင် အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရသော မိန်းမျက်နှာနှင့် တထေရာတည်း တူနေသည်ကို

တွေ့သည်။

“ရှင်ကို ဒီနေရာရောက်အောင် ခေါ်ရတာ

ရှိလို့ ခေါ်တာပါ။ တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။

အတွင်းမှာ ရေအောက်မှာရှိတဲ့ မီးတောင်တစ်ခု ပေါက်ကွဲ
 လိမ့်မယ်၊ မီးတောင်ပေါက်ကွဲရင် မြေငလျင်တစ်ခု လှုပ်လိမ့်
 မယ်၊ ငလျင်လှုပ်ရင် ရေအောက်မြေကြောကြီး ကွဲသွားပြီး
 ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ သင်္ဘောတွေ၊ စက်လှေတွေ
 ၁၂ ရေအောက်ပါသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ပြန်လမ်းမရှိတဲ့နေရာပဲ”
 “ဟင်...”

၁၂၂ “ရေအောက်မြေကြောထဲကို ဝင်သွားရင် ပြန်ထွက်နိုင်
 ၁၂၃ ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှင်တို့လူတွေကို အခုရက်မှာ ပင်လယ်
 ၁၂၄ အောက်ကြည့်ဖို့ ရှင်ကပြောပြပေးပါ”
 ကိုဇော်ခိုင် အံ့ဩသွားသည်။
 “မင်းကဘယ်သူလဲ”
 ၁၂၅ အကျွန်မက ပုလဲနက်သူဇာပဲ”
 ၁၂၆ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ဒီလိုခေါ်ပြောတာလဲ”
 ၁၂၇ အဲဒီအကျွန်မက ပြောရမယ့်လူမို့ခေါ်ပြောတာပါ။ ဒါပါပဲ၊
 ၁၂၈ မှာ ကမ္ဘာတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို အချိန်အကန့်
 “အဲဒါ ခေါ်လို့ရတယ်၊ အချိန်လွန်သွားရင် မကောင်းဘူး”
 ၁၂၉ ပြောသဖြင့် ကိုဇော်ခိုင်လည်း မသဲမကွဲ မြင်နေရသော
 ၁၃၀ ကျောက်ကန်တစ်ခုကို မှတ်မိစေရန် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး
 ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာတော့ နံနက်လင်းစပြုနေပြီ။
 အိပ်မက်မက်သောအကြောင်းက ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေ
 သည်။
 ပဲ့နင်းကြီးနှင့် စက်လှေသမားများကို ပြောရကောင်း
 မလားဟု စဉ်းစားမိသေးသည်။
 သို့သော်...
 မသေချာသောကိစ္စပေမို့ ပြောရမှာခက်နေသည်။
 မိမိအတွက်ကြောင့် ခရီးစဉ်ပျက်သွားမည်ကို တွေးမိ
 သောကြောင့် ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ပေ။
 နေ့လယ်ဘက်တွင် သင်္ဘောပေါ်သို့ ကျောက်တုံးများ
 အပြီးတင်ပြီးသောအခါ သင်္ဘောပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။
 ထိုနေ့ညဘက်ရောက်သောအခါ ငလျင်များ ပြင်းစွာ
 လှုပ်လာပြီးနောက် ရေအောက်မှ မီးတောင်တစ်လုံး ပေါက်ကွဲ
 လေရာ ပင်လယ်ရေပြင်တစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါအောင်
 တုန်လှုပ်သွားကာ ရေလှိုင်းကြီးများ မြင့်မားစွာ ထသွားလေ
 တော့သည်။
 ပင်လယ်ပြင်မှ အသက်မသေဘဲ ပြန်ရောက်လာသူများ
 ပြောပြချက်အရ ရေလှိုင်းကြီးများမှ ရေပြင်အထက် တောင်လုံး
 ကြီးများပမာ ပေပေါင်းအတော်မြင့်အောင် တက်လာသော

ကြောင့် ပင်လယ်ပြင်တွင် ရောက်နေသော သင်္ဘော၊
စက်လှေနှင့် ငါးဖမ်းလှေအတော်များများ ပျက်စီးသွားလေ
တော့သည်။

ကိုဇော်ခိုင်စိတ်ထဲမှာတော့ ကျောက်တုံးများ တင်ဆောင်
သွားသော သင်္ဘောမှာလည်း ဘယ်နည်းနှင့်မှ မလွတ်နိုင်
တော့ပြီဟု တွေးမိရင်း နောင်တရမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေ
တော့သည်။

ရွှေအင်္ဂါပေ

အခန်း (၇)

ဦးသူတော်နှင့် ကံဆိုးသောမြေးအဘွား

တစ်နေ့သ၌ ကိုဇော်ခိုင်ရှိရာ ကျောက်ပိုင်းစခန်းသို့
ဆင်းရဲနွမ်းပါးဟန်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ဦး ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုဇော်ခိုင်မှာ မိမိစခန်းမှ နာမကျန်း
ဖြစ်နေသော အလုပ်သမားအချို့ကို ဆေးကုပေးနေသောအချိန်
ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိပြီး
ယောဂီရောင် အဝတ်အစားများကို အပေါ်အောက် ဝတ်ဆင်
ထားသည်။

ရွှေအင်္ဂါပေ

သျှောင်တစောင်းထုံးထားပြီး မုတ်ဆိတ်ပွေး နှုတ်ခမ်းပွေး တို့ကလည်း ရှည်လျားစွာရှိသည်။

သူ့လက်ထဲမှာတော့ ဝါးဆစ်ဘူးဖြင့် ထည့်ထားသော ပျားရည်တစ်ကျည်တောင့် ပါလာသည်။ ကိုဇော်ခိုင်အတွက် ရည်စူးပြီး ယူလာခဲ့ဟန်တူသည်။

အဘိုးအိုသည် မေးရင်းစမ်းရင်းနှင့် ကိုဇော်ခိုင်ရှိရာသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အလုပ်သမားတစ်ယောက်က သူ့ရှိရာသို့ လိုက်ဖို့ပေး သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ အဘိုး”

“ဒီက ဆရာလေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါကွယ်၊ အဘိုးက ပထော်ပထက်တောင်တန်းပေါ်မှာ နေပါတယ်”

“ဪ... အဝေးကြီးကလာရတာပဲ၊ ကိစ္စအရေးကြီး လို့လား အဘိုး”

“ဆရာလေးက ဆေးကုတယ်မဟုတ်လား”

“နည်းနည်းပါးပါးလောက်တော့ ကုပေးပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် ကျွန်တော်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ ဆရာလေးကုသ ပေးလို့ ပျောက်ကင်းသွားတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့

ကြားရလို့ အားကိုးတကြီးနဲ့လာခဲ့တာပါ၊ ဒီလိုပါ... တောင်ကြက် ဘာ ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အတော်နေမကောင်းဖြစ်နေ

လိုက်ကြည့်ပေးနိုင်ရင် လိုက်ကြည့်ပေးဖို့ လာခေါ်တာပါကွယ်၊ ထိုစကားကြောင့် ကိုဇော်ခိုင်မှာ အတော်စဉ်းစားလုပ် ဖြစ်သွားသည်။

သူ့အဖို့ ကျောက်မိုင်းစခန်းမှာ အလုပ်တာဝန်များ ရှိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အလုပ်သမားများအား ဆေးကုသ ပေးနေရသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ဝေးလံသော တောင် ပေါ်သို့လိုက်ဖို့ရန် မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် အခက်အခဲရှိလေ သည်။

“ကျွန်တော်က ဆေးဆရာလဲမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာကလဲ အလုပ်တာဝန်ကလဲ တစ်ဖက်ကရှိနေပါတယ်၊ လူနာကို ဒီစခန်းကို ခေါ်လာလို့ရမယ်ဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်”

“လူနာက အသက်လဲကြီးပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ် နိုင်လို့ပါကွယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာလေး နေ့က ကြည့်ပေးစေချင်ပါတယ်”

ဟု သနားစဖွယ် တောင်းပန်နေလေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်၏ မူလပင်ကို စိတ်ထားမှာ ဆင်းရဲချို့တဲ့သူ များအား သနားတတ်သောကြောင့်၊ ထပ်မံငြင်းချင်အောင် ဖြစ်သွားသောကြောင့် မိမိအလုပ်ကိစ္စများကို လွဲတန်တာလွဲ၊

ဒီးအောင် ဆောင်ရွက်တန်တာ ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် တို့အိတ်နှင့် သေနတ်တစ်လက်ကို ယူဆောင်ပြီး အဘိုးအို ရာနောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

ပျာ့ ပထော်ပထက်တောင်တန်းပေါ်သို့ အမဲပစ်ရန်အတွက် ရှစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်ဆိုသလို ရောက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း လူနေ ဒိမ်များကိုတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးပေ။

သုံးသော်လည်း လူတစ်ယောက်၏အသက်ကို ကယ်တန် ကောင်းသည်ဟု ယူဆကာ ထွက်လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အရေးတကြီး ထွက်လာရသောကြောင့် သူ၏တပည့် ကျော် လူပုလေးမိတ္တကိုပင် မခေါ်ခဲ့ရပေ။

သူထွက်လာသောအချိန်က မိတ္တ စခန်းမှာမရှိပေ။

အကယ်၍ ရှိနေလျှင်လည်း ခေါ်လိုလိုက်မည်မဟုတ်ပေ။

ကျောက်တောင်တန်းပေါ် အတန်ငယ်လျှောက်မိသော အခါ ဝက်သစ်ချတော တစ်တောကို ဖြတ်သွားရသည်။

အချိန်မှာ နေလယ်ပိုင်းဖြစ်သောကြောင့် နေရောင်ခြည် က နေရာကွက်ကြား ထိုးကျလျက်ရှိသည်။

ရာသီဥတုကလည်း သာသာယာယာ ရှိနေသဖြင့် အဘိုးအိုနှင့် ကိုဇော်ခိုင်တို့သည် တောင်ပေါ်သို့ အေးအေး ဆေးဆေး တက်လာနိုင်ကြသည်။

ဝက်သစ်ချတောလွန်သောအခါ လျှိုတစ်ခုသို့ ရောက် သွားသည်။

ချောက်မှာ အတော်အတန်နက်ပြီး အောက်သို့ဆင်း နိုင်ရန် ကျောက်သားနံရံကို အဖုအထစ်ကလေးများ ပြုလုပ် ထားသဖြင့် ထိုလှေကားများမှနင်းကာ အောက်သို့ဆင်းကြရ လေသည်။

ထိုနေရာသည် တော်ရုံလူတို့ မသိနိုင်၊ မရောက်နိုင် သော နေရာဖြစ်သည်။

အောက်ခြေသို့ရောက်သောခါ တောင်နံရံတွင် ဂူပေါက် တစ်ပေါက် တွေ့ရပြီး အဘိုးအိုက ထိုဂူအတွင်းသို့ ခေါ်သွား သည်။

ကိုဇော်ခိုင်လည်း မထူးတော့ပြီမို့ နောက်မှလိုက်သွား ရသည်။

ဂူမှာ အဝင်ပေါက်ကျဉ်းသော်လည်း အတွင်းရောက် တော့ အတန်ငယ်ကျယ်ဝန်းလှသည်။

အတွင်းတစ်နေရာရောက်တော့ အပေါ်မှ အလင်းရောင် အချို့ ဝင်နေပြီး အိမ်တစ်လုံးနှင့်တူသော နေရာထိုင်ခင်းများကို တွေ့ရလေသည်။

“ဆရာကလေး... ရောက်ပြီ၊ လူနာက ဟိုပေါ်မှာပါ”

ကိုဇော်ခိုင် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်သားပေါ်မှာ ကွပ်ပျစ်ကဲ့သို့ ငင်းထားသော နေရာတစ်ခုပေါ်မှာ လှဲနေသော လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

သူ့ကိုခေါ်လာသော အဘိုးအိုက ကညင်ဆီမီးတိုင်ကို မီးထွန်းလိုက်သောအခါမှ အခန်းထဲရှိ မြင်ကွင်းများအား ကောင်းစွာ တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဂူအတွင်းပိုင်းတစ်နေရာကို လူနေ၍ရအောင် အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းများ ထည့်ထားလေသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ “ဒီလိုဂူထဲမှာ လူတွေနေတာက တော့ အံ့ဩစရာပဲ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဂူအတွင်းမှာ လာနေကြ တာပါလိမ့်” ဟု တွေးနေမိသည်။

ထို့နောက်...

အဘိုးအိုကခေါ်သဖြင့် အနီးသို့သွားကြည့်သောအခါ လူနာမှာ အသက်အရွယ်ကြီးလှပြီဖြစ်သော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးမှာ ကိုယ်ပူရှိန်တက်ကာ မိုန်းနေလေ သည်။

စမ်းသပ်ကြည့်သောအခါ အဖျားရောဂါဝင်ကာ လူမှာ လည်း လွန်စွာအားနည်းလျက်ရှိနေသည်။

ကိုဇော်ခိုင် အဘိုးအိုထံမှ ရေခွေးပူပူတောင်းသောအခါ အခန်းထောင့်တွင် မီးဖိုဖြင့် ကျိုထားသော အိုးထဲမှ ရေခွေး ပူပူတစ်ခွက် ယူလာပေးသည်။

ကိုဇော်ခိုင်က ရေခွေးရသောအခါ လူနာကို ဆေးတစ်လုံး သိုးပေးလိုက်ရာ အတန်ကြာသောအခါ သတိပြန်ရလာသည်။

ထိုအခါမှ နောက်ထပ်ဆေးတစ်ခွက် တိုက်ပေးလိုက် သည်။

ဆေးသောက်ပြီး ခဏကြာသောအခါ သတိပြန်ရလာ သည်။ ဂူအတွင်းမှာ ကိုဇော်ခိုင်အား တွေ့မြင်သောအခါ ဘာအံ့တဩအမူအရာဖြင့်...

“သူ... သူကဘယ်သူလဲ”

ဟု တအံ့တဩမေးလေသည်။

“ဒါ... မမင်းဇာကို ဆေးကုပေးတဲ့ ဆရာလေ။ သူ့ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကျောက်မိုင်းစခန်းက သွားခေါ်လာခဲ့တာ”

ဟု အဘိုးအိုက ပြောပြသည်။

“ဒုက္ခရှာလို့ ဦးသူတော်ရယ်၊ ကျုပ်က အပြင်လူတွေနဲ့ ပပတ်သက်ချင်ဘူး။ ဘာကြောင့် သူ့ကို ဒီနေရာရောက်အောင် ခေါ်လာရတာလဲ ဦးသူတော်ရယ်”

“မခေါ်လို့ မဖြစ်တော့လို့ပါ။ မမင်းစာ ရောဂါအခြေ အနေက အတော့်ကိုဆိုးနေပြီ။ ဆရာမခေါ်လို့ မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေမို့ ကျုပ်သွားခေါ်လာတာပါ”

“ဦးသူတော်လဲ ကျုပ်တို့ရောက်လာမှ တရားထိုင်တဲ့ အလုပ်တွေ အတော်ပျက်ရောမယ်။ ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပြီနဲ့ တူပါရဲ့တော်”

“ဒါတွေ တွေးမနေပါနဲ့။ ကျုပ်က တရားအလုပ်လုပ်နေ တာပဲ။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူတွေကို ကယ်ရတာကို သဘောကျ ပါတယ်။ ခင်ဗျား နေကောင်းအောင်သာလုပ်ပါ။ ခင်ဗျားက အသက်လဲကြီးပြီဆိုတော့ ဆေးမကုလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီဆရာလေးကို သွားခေါ်လာခဲ့တာပါ”

ဟု ဦးသူတော်ဆိုသော အဘိုးအိုက ရှင်းပြလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦးသူတော်ရယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ နေတဲ့နေရာကို သူသိသွားတာ မကောင်းလှဘူးထင်တယ်”

ဟု တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်စွာဖြင့် ပြောနေသောကြောင့် ကိုဇော်ခိုင်က မနေသာတော့ဘဲ...

“ဒီအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့အဘွား။ ကျွန်တော်က ဆေးကုပေးဖို့ လိုက်လာတာဆိုတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်တော့မှ ဒေါ်မင်းစာဆိုသော အဘွားအို မှာ အတန်အသင့် စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် မျက်စိမှိတ်ကာ ဒုမုးနေရာမှ မကြာခင် ပြန်လည် အိပ်ပျော်သွားလေတော့ သည်။

ထိုအခါ ဦးသူတော်က ကိုဇော်ခိုင်ကို တစ်နေရာသို့ ခေါ်လာပြီး ပျားရည်နှင့်ပြုလုပ်ထားသော မုန့်နှင့် လက်ဖက်ရည် ကြမ်းကို ကျွေးမွေးရင်း အကြောင်းစုံပြောပြသည်။

“သူတို့ ပြေးအဘွားနှစ်ယောက်က လူတွေရဲ့ ဒုက္ခပေး တာကို အမျိုးမျိုးခံရတော့ လူတွေနဲ့တွေ့ရမှာကို သိပ်ပြီး ခြောက်နေကြတယ်ကွယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာလေးကို ပြောတာ ဆိုတာတွေ မှားရင် ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

ဟု တောင်းပန်လေသည်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါဘူး အဘ။ ဒါထက် သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲဟင်။ အဘနဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲဆိုတာ တစ်စိတ်လောက် ပြောပြ ပေးပါလား”

ထိုသို့မေးလိုက်သောအခါ ဦးသူတော်က လက်ဖက် ခြောက်များများ ခပ်ထားသော ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ခွဲသောက်ရင်း ပြောပြလေသည်။

“ခုနု ဆရာလေးမြင်ခဲ့တဲ့ အဘွားကြီးက ဒေါ်မင်းဇာ လို့ခေါ်တယ်။ သူ့မှာ မြေးမလေးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ အခုတော့ အပြင်သွားနေလို့ မရှိတော့။ အရင်က သူတို့မြေးအဘွားက ကမ်းရိုးတန်းဘက်က မိုးမခရွာကလေးမှာ နေကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“ဒေါ်မင်းဇာက စုန်းပညာတွေ ဘာတွေလဲ နည်းနည်း ပါးပါးတတ်တော့ ရွာမှာ နတ်ဆရာအလုပ်နဲ့ နေခဲ့တာ။ သူ့မြေးမလေး မွေးတဲ့အထိဆိုပါတော့၊ တိုက်ဆိုင်မှုလို့ ပြောရမလားတော့ မသိပါဘူး။ အဲဒီကလေးမွေးကတည်းက အခုအရွယ်ရောက်တဲ့အထိ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတွေမှန်သမျှဟာ တစ်ယောက်မှ ကောင်းကျိုးမရကြဘူး”

“ဟင်... အဲဒါဘာကြောင့်လဲ အဘ”

“အဘမြင်တာကတော့ သူ့ကြောင့်ရယ်လို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုဆိုတာ ဖြစ်သင့်တဲ့အချိန် ရောက်ရင် ဖြစ်တာပါပဲ။ ဘာနဲ့မှ တားလို့မရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရွာက လူအတော်များများကတော့ ဖြစ်သမျှအကြောင်းတွေဟာ ဒီမိန်းကလေးကြောင့်ဖြစ်တယ်လို့ စွပ်စွဲကြတယ်”

“ဒါကတော့ လူဆိုတာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဆန္ဒ မပြည့်ရင် မကောင်းတာကို ရွေးပြောတာ ဓမ္မတာပါပဲ”

“စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ”

“နောက်တော့ သူတို့မြေးအဘွားကို ရွာထဲကနေ နှင်ထုတ်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့မြေးအဘွားဟာ အားကိုးစရာ မရှိတဲ့ ဘဝနဲ့ ကျုပ်ရှိတဲ့ ဒီနေရာကို ရောက်လာကြတာနဲ့ ကျုပ်လဲ ခေါ်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးထားတာပါကွယ်”

ဟု ဦးသူတော်က ပြောပြလေသည်။

“လောကမှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေက တကယ်ရောရှိလို့ လား အဘ”

“ဆန်းကြယ်တဲ့ကိစ္စဆိုတာကတော့ နေရာတိုင်းမှာရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ဉာဏ်တစ်ထွာတစ်မိုက်နဲ့ လိုက်မမီတိုင်း အပြစ်ပြောလို့ မရပါဘူး။ တကယ်တော့ မမင်းဇာတို့ မြေးအဘွားဟာ ရွာသူရွာသားတွေ ဝိုင်းပြီး သက်သက် မတရားလုပ်တာကို ခံရတာပါပဲ”

ကိုဇော်နိုင်အနေနှင့် ထိုအကြောင်းများကို သိရသောအခါ များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။

ထို့နောက်...

ဒေါ်မင်းဇာအားတိုက်ရန် ဆေးများကို ဦးသူတော်အား ပေးခဲ့ပြီး ပြန်ရန်ပြင်ဆင်နေစဉ် ဂူအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးက ကိုဇော်ခိုင်အားတွေ့သောအခါ များစွာ အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် ပါးစပ်ကလေးအဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

ဦးသူတော်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသောအခါမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်ကလေးများ ယှက်သမ်းသွားလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်”

“ဒီလောက်လဲ မလိုပါဘူးကွယ်၊ မကြာခင်မှာ မင်းရဲ့ အတွား ပြန်ပြီးနေကောင်းသွားမှာပါ။ ဆေးတိုက်ထားပြီးပါပြီ”

“အတွားက သိပ်ပြီးခေါင်းမာတာပဲ၊ သူနေမကောင်း ဖြစ်နေတာ အတော်ကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူနေတဲ့နေရာကို လူတွေသိမှာမို့လို့ဆိုပြီး ဘယ်ဆေးဆရာကိုမှ အခေါ်မခိုင်းဘူး”

“ဒါထက်ကြာသွားရင်တော့ အခြေအနေ ဆိုးသွားနိုင်ပါတယ်၊ အခုတော့ အချိန်မီပါတယ်၊ မကြာခင်မှာ ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ ဦးသူတော်ဘက်သို့လှည့်ကာ ပြန်တော့မည့်အကြောင်း နှုတ်ဆက်သောအခါ ဦးသူတော်က...

“သမီး... ဆရာလေးကို ပထော်ပထက်ဘက်သွားတဲ့ လမ်းအထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ။ အဘ တရားတိုင်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

ဟုပြောဆိုကာ နှစ်ယောက်သား ဝူအပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

အပြင်မှာ ရာသီဥတုက သာယာနေသည်။

နှစ်ယောက်အတူတွဲ၍ သစ်တောထဲမှ ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် ကိုဇော်ခိုင်က မေးလိုက်သည်။

“မင်းနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်”

“ပုလဲသူဇာလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“နာမည်လေးက လှပါတယ်၊ ကိုယ်က ပထော်ပထက် ကျောက်မိုင်းစခန်းမှာ တာဝန်နဲ့ လာနေတာပါ။ နာမည်က ဇော်ခိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါထက် ဆရာက ဆေးကုတဲ့ဆရာဝန်လားဟင်”

“ကိုယ်က ဆရာဝန်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ခေါင်တဲ့ နေရာတွေကို ဆရာဝန်တွေက မလာတော့ ကိုယ်ဘတ်တဲ့ပညာနဲ့ ကုသပေးနေတာပါ”

“ကုသိုလ်ရတာပေါ့ဆရာရယ်၊ အဘွားလဲ အရင်တုန်းက ဆေးကုပေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူတွေက သူ့ကို အကောင်း မမြင်ကြဘူး”

“ဒါကတော့ ကံတရားပေါ့ကွယ်၊ ဒါထက် သူ့ဇာတိ မြှေးအဘွား ဒီတောထဲမှာ လာနေရတာ မကြောက်ဘူးလားဟင်”

“ဒီမှာတော့ အဘိုးဦးသူတော်လဲ ရှိတာဆိုတော့ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊ လောဘ ဒေါသနဲ့ မစ္ဆိရိယစိတ်တွေ များတဲ့ လူတွေကြားမှာ နေရတာနဲ့စာရင် အခုလိုတောထဲမှာ နေရတာက ပိုပြီးအန္တရာယ်ကင်းပါတယ် ဆရာရယ်”

ဟုပြောဆိုကာ နှစ်ယောက်သား ဆက်လျှောက်လာ ကြစဉ် အတန်ကြာသောအခါ ပထက်ပထက်သို့သွားရန် လွယ်ကူသောလမ်းဘက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ပုလဲသူဇာသည် အမည်လှသလို လူကလည်း ချောမော လှပသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် အရွယ်ခန့် ရှိပြီး အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ကိုယ်နေကိုယ်ဟန်ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။

တစ်ပတ်လျှီ ထုံးထားသည့်တိုင် နက်မှောင်ရှည်လျား သော ဆံပင်ရှည်များက ကျောလယ်လောက်အထိ ဝဲကျ

နေသည်။ သူမသည် သာမန်ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီ လုံချည်တို့ကို လက်ဖြင့်ချုပ်စပ်၍ ဝတ်ထားသည့်တိုင် သူမ၏အလှများက ပေါ်လွင်လျက်ရှိနေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်မှာ ပုလဲသူဇာနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲသွားနေရင်းမှ သူမ၏ အလှအပတို့ကို သတိပြုမိရင်းနှင့် ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို တောထဲတောင်ထဲမှာ မြှုပ်နှံထားရတာ နှမြောစရာပဲဟု မဆီမဆိုင် တွေးနေမိလေ သည်။

မကြာမီ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တောအပြင်သို့ထွက် ကာ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

“ဆရာ... ကျွန်မတို့ဆီကို လာဦးမှာလား”

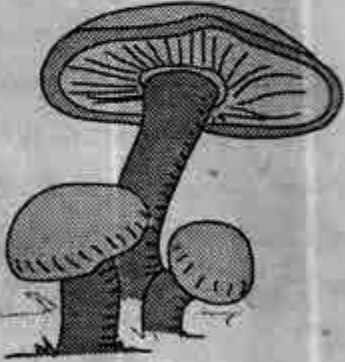
“လာရဦးမှာပေါ့၊ မင်းရဲ့အဘွား ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်း တဲ့အထိတော့ ကိုယ်တာဝန်ယူပြီး ကုသပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ မလိုက်တော့ဘူးနော်၊ ဒီလမ်းအတိုင်းဆက်သွားရင် ဆရာတို့ရဲ့ ကျောက်မိုင်းစခန်းကို ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ကိုဇော်ခိုင်သည် ပုလဲသူဇာညွှန်ပြသော လမ်းအတိုင်း
လျှောက်လာရင်း အတော်ဝေးဝေးနေရာရောက်မှ နောက်သို့
ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ပင်ကွယ်တစ်နေရာမှ
သူရှိရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသော မိန်းကလေး၏ အရိပ်
သဏ္ဍာန်ကို မသဲမကွဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်လည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ကျောက်မိုင်း
တွင်းဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ရွှေသမင်အမေ

အခန်း (၈)

ကံကြမ္မာနိမိတ်ဆန်းများ

ကိုဇော်ခိုင်အနေနှင့် လူနာကို စောင့်ရှောက်လက်စ
ရှိနေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ပုလဲသူဇာတို့ မြေးအဘွား၏ဘဝကို
စိတ်ဝင်စားသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ၎င်းတို့နေထိုင်ရာ
ပူရှိရာသို့ တစ်ရက်ခြား၊ နှစ်ရက်ခြား သွားလေ့ရှိသည်။

ထိုသို့သွားရာတွင်လည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ လူပုလေးမိတ္တ
အား မံခေါ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း သွားလေ့ရှိသောကြောင့်
ကြာတော့ လူပုလေးမိတ္တက ရိပ်မိလေသည်။

ရွှေသမင်အမေ

“ဆရာ... ပထော်ပထက် တောင်တန်းပေါ်ကို တစ်ယောက်တည်း သွားသွားနေတာ ဘာသွားလုပ်တာလဲ ဟင်...”

“လူနာတစ်ယောက်ကို ဆေးကုပေးဖို့သွားတာပါ”

“လူနာက ဘယ်မှာနေတာမို့လဲ”

“ဟိုး... တောင်တန်းပေါ်မှာနေတယ်”

ကိုဇော်ခိုင်က သည်လောက်သာ ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာကိုကြည့်ရတာ ခုတစ်လော နည်းနည်းထူးခြား နေသလိုပဲဆရာ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အရင်ကဆိုရင် ဘယ်နေရာသွားသွား ကျွန်တော့်ကို အမြဲခေါ်လေ့ရှိတယ်၊ အခုမခေါ်တော့ဘူး၊ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ ဟင်”

“ခရီးကဝေးတော့ မင်းပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

“ကျွန်တော်သိရသလောက်တော့ အခု ဆရာသွားနေတဲ့ တောင်တန်းပေါ်မှာ လူနေတယ်လို့ မကြားမိဘူး၊ မဟုတ်ကာမှ လွဲရော၊ ဆရာတော့ အဲဒီတောင်ပေါ်မှာ ထူးခြားတာတစ်ခုခု တွေ့ထားပြီနဲ့တူတယ်”

“မင်းကလဲ တလွဲတွေးမနေစမ်းပါနဲ့ မိတ္တူရယ်”

“ကျွန်တော်မေးရင် ဆရာစိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

“ဘာမေးမှာမို့လဲ”

“ဆရာ တောင်ပေါ်မှာ ရွာထဲကလူတွေ နှင်ထုတ် လိုက်တဲ့ စုန်းမကြီးမြေးအဘွားနဲ့များ တွေ့နေရောသလား”

“မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“အဲဒီစုန်းမကြီးရဲ့ မြေးမလေးက ပင်လယ်ထဲကလာ တာလို့ ပြောတယ်၊ လှလဲလှ ချောလဲချောတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ပင့်ကူအိမ်လိုပဲ၊ သွားထိမိတာနဲ့ ပင့်ကူအိမ်နဲ့ငြိပြီး ရုန်းထွက်လို့ မရတော့ဘူး၊ ထိတဲ့လူတိုင်း ပင့်ကူဆိပ် ပြီး သေကြတာများတယ်၊ မိုးမခသူကြီးသားဆိုရင် ရှူးကို ရှူးသွားတာ၊ ဒါကြောင့် သူတို့မြေးအဘွားကို ရွာထဲက နှင်ထုတ်လိုက်ကြတာပဲ”

“မင်းတို့ထင်သလို ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ၊ တိုက် ဆိုင်လို့လဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာကို သူတို့နဲ့ မပတ်သက်စေချင်ဘူး၊ ဝေးဝေးနေစေချင်တယ်”

“မင်းစေတနာနဲ့ သတိပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါက တခြားကိစ္စနဲ့သွားတာပါ”

ဟု ပြောကာ ပထော်ပထက် တောင်တန်းပျားဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဒီတစ်ကြိမ် သူ့ရောက်သွားတော့ ဂူအတွင်းမှာ ဦးသူတော် ရော ပုလဲသူဇာဆိုသော မိန်းကလေးပါ မတွေ့ရဘဲ ကျောက် ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသော ဒေါ်မင်းဇာကိုသာ တွေ့ရသည်။

ဒေါ်မင်းဇာက သူ့ကိုမြင်သောအခါ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မရှိလှသော်လည်း ယခင်တွေ့စကလောက်တော့ အခြေအနေ မဆိုးလှတော့ပေ။

သူက ဒေါ်မင်းဇာအား စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး ဆေးထိုး ပေးပြီး လိုအပ်သောဆေးများကို ပေးသည်။

“ဒီဆေးတစ်ခွက်နှစ်ခွက် သောက်ပြီးရင်တော့ အဘွား ရောဂါ ရှင်းရှင်းပျောက်ပါပြီ”

ထိုအခါ ဒေါ်မင်းဇာက...

“ငါ့ကို အခုလိုလာပြီး ဆေးကုပေးတာ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့မြေးအဘွားက ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်လိုပဲ၊ လူတွေရဲ့ ဒုက္ခပေးတာကိုခံရတော့ လူတွေကို သိပ်မယုံတော့ဘူး။ မင်းလည်း တစ်နေ့ကျရင် တို့မြေးအဘွားကို ဒုက္ခပေးမယုံလူများ ဖြစ်နေမလားလို့ အမြဲတမ်း စိုးရိမ်နေ ရတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ကိုဇော်ခိုင်မှာ အတော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။

“ကျွန်တော်က အဘွားတို့မြေးအဘွားကို ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမပေးပါဘူး။ အဘွား ကျန်းမာရေးကောင်းသွားလို့ မကြိုက် ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် နောက်ကိုမလာတော့ပါဘူး”

“ဒီလိုသဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ လူတွေထဲမှာတော့ မင်းကိုတော့ ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ဒီလောက်လက်ခံပြီး ဆက်ဆံနေတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘွား၊ ကျွန်တော် ဒီကိုလာပြီး ဆေးကုပေးတာ ဘာကိုမှ မျှော်လင့်ချက်မရှိပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ကျေးဇူး တစ်ယောက်က သိရမှာပေါ့၊ ကျေးဇူးဆိုတာ ကိုယ့်အပေါ်မှာပဲရှိရှိ၊ သူ့အပေါ် မှာပဲရှိရှိ ပြန်မဆပ်နိုင်ရင်တောင် သိတတ်ရတယ်”

“ခုန ငါက မင်းကျေးဇူးတွေရှိနေတော့ တစ်ခုခုတော့ ပြန်လုပ်ပေးသင့်တာပေါ့”

“မလိုပါဘူး အဘွားရယ်၊ ကျွန်တော်က ဧဝတနာနဲ့ ကုပေးတာပါ၊ အဘွားတို့ဆီက ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး”

“တို့မှာလည်း လူ့ဘောင်လောကရဲ့ အပြင်ဘက်ရောက် နေတော့ တခြားဘာမှလဲ ပေးစေချင်ပါရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့

အနေနဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့ အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ တစ်ခုခုတော့ ပြန်လုပ်ပေးသင့်တာပေါ့”

“အဘွားက နေကောင်းသေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာများလုပ်ပေးချင်လို့လဲ”

“ငါ့မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်လာမယ့်အနာဂတ်ကို ကြိုတင်ပြောပြနိုင်တဲ့ ပညာတွေရှိပါသေးတယ်၊ ဒီပညာတွေနဲ့ မင်းကို အကူအညီပေးပါမယ်”

“ဘယ်လိုအကူအညီမျိုးလဲ အဘွား”

“မင်းကို ဗေဒင်ဟောပေးရမှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“မင်းတို့က ခေတ်လူငယ်ဆိုတော့ ဝိညာဉ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို အကုန်မသိနိုင်ဘူး၊ ဝိညာဉ်ဆိုတာ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အများကြီးရှိတယ်၊ အခု ပူပူနွေးနွေး ဝိညာဉ်ဘဝရောက်သွားတဲ့ လူတွေရှိသလို ဟိုး... ကာလများစွာကတည်းက ဝိညာဉ်ဘဝရောက်နေပြီး မကျွတ်မလွတ် သေးတာတွေလဲ ရှိတယ်”

“လူလိုပြောရရင်တော့ သူတို့က ရှေ့မိနောက်မိတွေ ဆိုတော့ အကုန်မေးလို့ရနိုင်တယ်”

“အံ့ဩစရာပဲ၊ သူတို့ကို အဲဒီလို ခေါ်မေးပြီးတော့ ကိုယ်က သူတို့အတွက် ဘာတွေပြန်လုပ်ပေးရသလဲဟင်”

“ဒါတွေကတော့ အများကြီးရှိတာပေါ့၊ ခိုင်းတဲ့အပေါ်မှာ မှုတည်ပြီး ပြန်လုပ်ပေးရတာတွေလည်း ကွာတယ်၊ အတိုချုပ်ပြောရရင်တော့ အနည်းဆုံး အမျှပေးဝေရတာ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ပေးရတာတွေရှိတယ်၊ အများဆုံးကတော့ သံစွာခံပြီး ခိုင်းရတာတွေလဲရှိတယ်”

“အဘွားရဲ့စကားကြားရတာ ကျွန်တော် အတော်ကြောက်မိတယ်”

“မသိလို့ မကြောက်ကြတာပါ၊ သိရင်တော့ အားလုံးကြောက်စရာတွေချည်းပါပဲ၊ ဒါကြောင့် သူတော်ကောင်းတွေဟာ အတုံ့အလှည့်ဖြစ်မယ့် ကိစ္စမျိုးတွေကို ရှောင်ကြဉ်ကြတာပေါ့”

“ကဲ...လာ... လာ၊ မင်းကို ဗေဒင်ကြည့်ပေးဖို့ ဟိုဘက်အခန်းထဲကို သွားကြရအောင်”

ဟု ပြောဆိုကာ ခေါ်သွားသဖြင့် ကိုဇော်ခိုင်လည်း နောက်မှလိုက်သွားလေရာ ကျောက်ဂူအခန်းတစ်ခန်းသို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုအခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်မင်းဇာက ကညင်ဆီမီးတိုင်တစ်တိုင်အား မီးထွန်းညှိလိုက်သောအခါမှ ကောင်းစွာ မြင်ရလေသည်။

အခန်းထဲမှာတော့ အခြားပစ္စည်းမရှိဘဲ ကျောက်တုံး အမြင့်ပေါ်မှာ နတ်ရုပ်နှင့်တူသော အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ် ချထား သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်မင်းဇာက သူ့ကို တစ်နေရာတွင် ထိုင်စေပြီး နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော သူ၏ မရဏလွယ်အိတ်ကို ဖြုတ်ယူကာ အတွင်းမှ ပစ္စည်းများအား အပြင်သို့ထုတ်လိုက်သည်။

မရဏလွယ်အိတ်ဆိုသည်မှာ နတ်ဆရာများ အမြဲကိုင် ဆောင်သော ရိုးရာလွယ်အိတ်ဖြစ်ရာ ဒေါ်မင်းဇာမှာ ယခင်က နတ်ဆရာလုပ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ထိုလွယ်အိတ်မျိုး ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မရဏဆေးလွယ်အိတ်မှာ ရေစိမ်ထားသော ဝန်ရွက်၊ အုန်းရွက်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားတာဖြစ်ပြီး အလျားခုနစ်လက်မ၊ အနံငါးလက်မခန့် အရွယ်အစားရှိသည်။

“မင်းဘဝရဲ့ ခရီးရှည်ကြီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ ပင်ပန်း ကြီးတဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုတွေ များခဲ့တယ်၊ အခက်အခဲတွေလဲ

အများကြီးတွေ့ခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာ ကံကောင်း လာတော့မှာပါ။ တစ်နေ့ကျရင် မင်းဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာပါ”

“လှပတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လက်တွဲဖော်ဖြစ်ရပြီး သူ့ အတွက်နဲ့ မင်း အခက်အခဲတွေ အန္တရာယ်တွေနဲ့တော့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ မင်း သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရမှာပါ”

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်မင်းဇာထံမှ အသံ ရပ်သွားသောကြောင့် အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား လေသည်။

နတ်ရုပ်ကြီးရှေ့တွင် ထွန်းထားသော မီးခွက်အတွင်းမှ မီးတောက်များမှာ “တဖျစ်ဖျစ်” မြည်သံများသာ အခန်းထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိနေလေသည်။

မီးခွက်ရှေ့တွင် ချထားသော ကညင်ဆီအခဲဖြင့် ပြုလုပ် ထားသော လူရုပ်ကလေးမှာလည်း မီးအပူရှိန်ကြောင့် အရည် ပျော်ကျလျက်ရှိနေရာ လူရုပ်သဏ္ဍာန်ပင် မပီပြင်တော့ပေ။ ဒေါ်မင်းဇာအသံကို ဆက်ကြားရပြန်သည်။

“ဘဝမှာ ခက်ခက်ခဲခဲ ယူရတဲ့အရာတွေမှန်သမျှ တန်ဖိုးရှိသလို တန်ဖိုးရှိတဲ့အရာတွေကိုလည်း လွယ်လွယ်နဲ့တော့ မရနိုင်ပေဘူး”

“မင်းတစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ ချစ်ခွင့်ကြုံမယ့် ချစ်သူ ကိုတော့ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားရလိမ့် မယ်။ သူ့ကိုရပြီးရင် မင်းဘဝမှာ ဆန်းကြယ်မှုတွေ အများကြီး တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဆိုရင်းနှင့်ပင် ဒေါ်မင်းဇာအသံမှာ တဖြည်းဖြည်း တိုးသွားကာ ခဏကြာသောအခါ ပျောက်ကွယ်သွားလေ တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲမှာ မီးခိုးငွေ့များလည်း ဝေ့ဝါး သွားပြီဖြစ်ကာ ကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်ဖြစ်လာလေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်မှာလည်း အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်နိုးလာသူပမာ သတိပြန်ဝင်လာသည်။

ဒေါ်မင်းဇာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှဆက်မပြော တော့ဘဲ သူ့ပစ္စည်းကလေးများကို မရဏလွယ်အိတ်အတွင်း သို့ ပြန်ထည့်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

သူတို့ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဂူထဲမှာ ပုလဲသူဇာ ပြန်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပုလဲသူဇာက ကိုဇော်ခိုင်နှင့် ဒေါ်မင်းဇာတို့ ဂူအတွင်းမှ အတူတူထွက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ အံ့သြနေဟန် ရှိသည်။

“အဘွားက နေကောင်းသွားလို့လားဟင်၊ ဆရာ့ကို ဒီဂူထဲခေါ်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲဟင်”

“သူ့ကို ငါ ဖေဒင်ကြည့်ပေးနေတာပါအေ”

“အဘွား တခြားလူတွေကို ဖေဒင်ကြည့်မပေးတော့တာ အတော်ကြာပြီ၊ အခု ဆရာ့ကျတော့ ဘာကြောင့် ခေါ်ကြည့် ပေးတာလဲဟင်”

“ဆရာက ငါ့ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဆိုတော့ ငါ ကလဲ ငါတတ်တဲ့ပညာနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်တာပါအေ”

ဟု ပြောကာ တုန်ချည်တုန်ချည် အမှုအရာဖြင့် ဂူအတွင်းဝိုင်းဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

“အဘွားက အတော်ကျန်းမာရေးကောင်းသွားပြီ၊ ဆရာ ကို ကျွန်မ သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိအောင်ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်မ တို့က ဆင်းရဲချို့တဲ့တော့ ဘာမှ ကျေးဇူးဆပ်စရာမရှိဘူး ဆရာရယ်”

ဟု စိတ်မကောင်းစရာစကား ဆိုသည်။

“ဒီလောက်လဲ ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က ဆေးကုပြီး စီးပွားရှာနေတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြံကြံကံလို့ ကုသပေးရတာပါ။ မင်းအနေနဲ့ ငါ့ကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရင်ပဲ တော်ပါပြီ”

“ကျွန်မဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပေါင်းအသင်းမလုပ် ခဲ့တာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် ဆရာ့ကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ကျွန်မ ခင်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံတဲ့ အဘွားကလဲ ဆရာ့ကို ခင်ပုံရပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ... ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

“ကျွန်မလိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“မပို့ပါနဲ့တော့ သူ့စာရယ်၊ သွားလမ်း လာလမ်းတွေကို ကိုယ်မှတ်မိပါပြီ”

“ရပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးသင့်တာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကာ ဂူအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ကိုဇော်ခိုင်အနေနှင့် ဂူအတွင်းမှ ပြန်ထွက်ကာနီးတွင် ဦးသူတော်နှင့် ဒေါ်မင်းဇာတို့ကို နှုတ်ဆက်ရန် ရှာကြည့်သော် လည်း မတွေ့ရသဖြင့် နှုတ်မဆက်ခဲ့ရပေ။

“ဆရာက ဘယ်ကလာတာလဲဟင်”

“ဆရာက ရန်ကုန်ကပါ။ ပထော်ပထက်ကျောက်မိုင်း မှာ အလုပ်တာဝန်နဲ့ ရောက်နေရင်းနဲ့ ဒီက အလုပ်သမား တွေကို ဆေးကုပေးနေတာပါ”

“ဒီကိုလာတာ ဆရာတစ်ယောက်တည်းလား။ မိသားစု တွေရော မပါဘူးလားဟင်”

“ကိုယ့်မှာ မိဘတွေပဲ ရှိပါတယ်။ သူတို့က အသက်ကြီး ပြီဆိုတော့ ဒီကိုမလာနိုင်ကြပါဘူး။ သူ့ဇာမှာရော မိဘတွေ ရှိကြသေးလားဟင်”

“မရှိကြတော့ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက အဖေရော အမေပါ ဆုံးသွားကြတယ်။ အဲဒီ ကတည်းက အဘွားနဲ့ နေခဲ့ရတာ ယခုအချိန်ထိဆိုပါတော့၊ ကျွန်မဘဝက သိပ်ပြီးအထီးကျန်ဆန်တာပဲ ဆရာရယ်”

ဟု စိတ်မကောင်းစရာစကား ဆိုလေသည်။

“လောကမှာ ဆင်းရဲတာ၊ ချမ်းသာတာမရွေးဘဲ မိဘရဲ့ အရိပ်တစ်ခုရှိနေရင်တောင် လုံခြုံအေးမြစေပါတယ်။ မိဘရဲ့ အရိပ်ဆိုတာ မရှိတော့မှ ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိလာတတ်တယ်။ ကျွန်မ ဘဝမှာ အဲဒီမေတ္တာရိပ်မှာ မခိုလှုံခဲ့ရတော့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပူလောင်မှုတွေနဲ့ပဲ အမြဲတွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဆရာမှာ ဗိဘနစ်ပါးစလုံး ရှိသေးတယ်ဆိုတော့ ဘဝမှာ သိပ်ပြီးကံကောင်းတာပဲနော်”

ထိုစကားကြောင့် ကိုဇော်ခိုင်စိတ်ထဲမှာ စာနာစိတ်ဖြင့် သနားမိလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရာ မကြာမီ တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းအပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ထိုတောင်ကုန်းပေါ်မှ အနောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လျှင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးအား မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်းမြင်နေရသည်။

“သူ့ဖေ့ရဲ့ဘဝအကြောင်းကို နည်းနည်းလောက် ပြောပြပေးပါလားဟင်”

“ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာဆိုလို့ ပြောပြစရာ တစ်ခုမှ မရှိခဲ့ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်မဘဝက ပင်လယ်က စခဲ့တာလို့ ပြောကြတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဖေတို့ အဖေတို့ဘဝထဲကို ကျွန်မရောက်စကတည်းက ကြမ္မာဆိုးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောက်လာတာပဲလို့ ပြောကြတယ်”

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူမ၏အသံလေးမှာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“နောက်တော့ အဖေနဲ့ အမေပါ သေဆုံးသွားပြီးတဲ့ နောက်မှာလဲ ဒီကံကြမ္မာဆိုးတွေက မပြီးသေးဘူး၊ ကျွန်မဆီကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်လာပြီး ဒုက္ခပေးလိုက်ကြတာ၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မအတွက်ကြောင့် အဘွားပါ ဒုက္ခရောက်ပြီး အခုလို တောထဲတောင်ထဲမှာ လာနေရတာသာ ဆရာကြည့်ပါတော့”

ပြောရင်းနှင့် ပုလဲသူဇာ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးဆင်းကျလာလေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်အနေနှင့်လည်း သူမအား ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ဖြစ်စေရန် မေးမိသောကြောင့် ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

“မင်းရဲ့ ခံစားချက်ကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ်၊ လောကမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အကြောင်းတွေမှန်သမျှ ကိုယ်စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးလို့ မရပါဘူး၊ သူ့သဘောနဲ့သူ ပြောင်းလဲဖြစ်ပျက်နေတာပါ၊ အခုလိုဖြစ်ခဲ့တာတွေမှန်သမျှလဲ တိုက်ဆိုင်မှုတွေကြောင့်သာ ဖြစ်တာပါ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မဘဝမှာတော့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရတဲ့အချိန် မရှိသလောက်ကို ရှားပါတယ်၊

ကံကြမ္မာရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်မ ကိုတော့ တစ်ခါမှ မျက်နှာသာမပေးခဲ့သေးဘူး”

“ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ လူတွေမှန်သမျှ ဒုက္ခတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ကြတာများတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာ့ကို ကျွန်မ ခင်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မခင်ဝံ့ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ သူ့ဇာ”

“ကျွန်မအတွက်ကြောင့် ဆရာ ဒုက္ခတစ်ခုခုနဲ့ တွေ့မှာ စိုးလို့ပါ”

“အဲဒါတွေကို အစွဲအလမ်းမထားပါနဲ့ သူ့ဇာ၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတာ ကံကြမ္မာ ဘဝပေးအခြေအနေ မတူကြပါဘူး။ ကိုယ်တော့ ဒါတွေကို လုံးဝအယုံအကြည် မရှိပါဘူး။ ကိုယ်ကတော့ သူ့ဇာ့ကို အမြဲခင်သွားချင်ပါတယ်”

“ဟင်... တကယ်ပြောတာလား ဆရာ”

ကိုဇော်ခိုင်စကားကြောင့် ပုလဲသူဇာ၏ မျက်နှာလေးမှာ အတန်ငယ် ကြည်လင်လန်းဆန်းလာလေတော့သည်။

“တကယ်ပြောတာပါ သူ့ဇာ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲ တွေ့ရတွေ့ရ ကိုယ် မင်းကို အမြဲခင်နေပါ့မယ်”

“ဒီစကားကြားရတော့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အေးသွားသလို ခံစားရတယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်”

“ကဲ... ကိုယ်ပြန်တော့မယ် သူ့ဇာ”

“အခု အဘွား နေကောင်းသွားပြီဆိုတော့ ဆရာ ကျွန်မတို့ဆီကို လာဦးမှာလားဟင်”

“လာမှာပေါ့ သူ့ဇာ၊ မင်းရှိတဲ့နေရာကို ကိုယ်အမြဲလာခဲ့ ပါ့မယ်”

ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကိုဇော်ခိုင် ထွက်လာခဲ့သည်။

တောင်တန်းပေါ်မှဆင်းပြီး ပထော်ပထက်ဘက်သို့ သွားသော လမ်းရှိရာအနီးသို့ ရောက်သောအခါ တောစပ်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင်...”

သစ်ပင်ကွယ်နောက်ဘက်မှ ထွက်လာသူမှာ အခြား မဟုတ်ပေ။ သူ၏တပည့်ကျော် လူပုလေးမိတ္တပင်ဖြစ်၏။

လူပုလေးမိတ္တ၏ လက်တစ်ဖက်တွင် ယုန်တစ်ကောင်ကို နားရွက်မှကိုင်လာပြီး သူ၏လက်စွဲတော်ဒူးလေးကို ပန်းပေါ်မှာ ထမ်းလာလေသည်။

“မင်းက ဒီတောထဲမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ မိတ္တ”

“ဆရာ့အတွက် ဟင်းစားထွက်ရှာတာဆိုပါတော့”

“ဟင်းစားရှာဖို့အတွက်နဲ့တော့ မင်းတစ်ယောက်တည်း မလာဘူး၊ ဘယ်သူတွေပါသေးလဲ”

“မပါ၊ ပါဘူးဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
လာတာပါ။ ကျွန်တော်ထွက်လာတာ စခန်းကအလုပ်သမားတွေ
တောင် မသိပါဘူး။ သူတို့သိလို့လဲ မဖြစ်ဘူးလေ”

“မင်းပြောတာ အဆန်းပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့
မသိစေချင်တာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“သူတို့က ဆရာ့ကို ဒီတောင်ပေါ်ကို ခဏခဏလာတာ
သိရင် ကြိုက်ကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲကွ”

“ဒီပထော်ပထက်တောင်ပေါ်မှာ မိုးမခရွာက နှင်ထုတ်
လိုက်တဲ့ စုန်းမကြီးမြေးအဘွား နေကြတယ်လို့ သတင်းကြား
ထားကြတယ်လေ။ သူတို့က ဒီစုန်းမကြီးမြေးအဘွားကို
မကောင်းဆိုးဝါးတွေဆိုပြီး တွေ့တာနဲ့ သတ်ပစ်ချင်နေကြတာ
ဆရာ့ကိုလဲ ဒီစုန်းမကြီးတွေနဲ့ ပတ်သက်တာကို စခန်းက
အလုပ်သမားတွေက ကြိုက်ကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါက သူတို့နဲ့ပတ်သက်တာ၊ မပတ်သက်တာကို
သူတို့က ဘယ်လိုသိမှာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“အခုတော့ သူတို့က မရိပ်မိကြသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
ဆရာ ဒီအတိုင်းဆက်သွားနေရင်တော့ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့
သိလာကြမှာပဲ။ ဒီအရပ်ဒေသက လူတွေအကြောင်းကို ဆရာ

က ဧည့်သည်ဆိုတော့ သိပ်မသိဘူး။ ကျွန်တော်က နယ်ခံ
ဆိုတော့ သိတယ်။ သူတို့က စွဲလမ်းယုံကြည်မှုနဲ့ ပတ်သက်
လာရင် သိပ်ပြီး အလျော့မပေးချင်ကြဘူး”

“ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ်တော့ သူတို့မသိကြ
သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ သိပါတယ်”

“ဟင်... မင်းကဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဆရာ မူပျက်နေတာကြာပြီလေ။ ဒါကြောင့် နောက်က
မသိမသာလိုက်ကြည့်ရင်းနဲ့ သိတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်
ကိုတော့ အထင်မလွဲပါနဲ့ဆရာ၊ ဆရာမှာ အန္တရာယ်တစ်စုံ
တစ်ရာနဲ့တွေ့ရင် နောက်ကဝိုင်းကူနိုင်အောင် လိုက်ကြည့်
တာပါ”

ကိုဇော်ခိုင်အနေနှင့် လူပုလေးမိတ္တူ၏ စိတ်သဘော
ထားအား ကောင်းစွာသိထားသောကြောင့် စိတ်မဆိုးနိုင်
တော့ပေ။

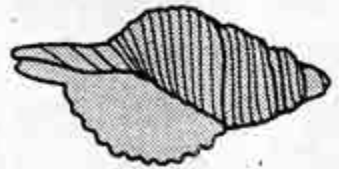
“ငါ့အတွက်တော့ ဘာမှမပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါက ဘာမှလဲ
မကြောက်ဘူး။ အစွဲအလမ်းလဲမထားဘူး။ မှန်တယ်ထင်တာ
ကိုတော့ ဘာနဲ့မှ တားဆီးလို့မရဘူး။ လုပ်သင့်လုပ်ရမှာပဲ
ဟေ့”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ မိတ္တမှာ လွန်စွာစိတ်ပူပန်
သောက ရောက်သွားသော အမှုအရာနှင့် ကိုဇော်ခိုင်မျက်နှာကို
ကြည့်ကာ...

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆရာတော့ ဟိုစုန်းမကြီး
က ပညာနဲ့ပြုစားထားတာကို ခံနေရပါပြီ၊ ကတိုင်းနတ်နဲ့
တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေ ကယ်တော်မူကြပါ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်နေလေသည်။
ထို့နောက်...
နှစ်ယောက်သား စခန်းသို့ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ရွှေသင်္ဃာဗေ

အခန်း (၉)

အချစ် (သို့မဟုတ်) စွမ်းအားရှိသောအရာ

တစ်နေ့သ၌ ကိုဇော်ခိုင် အလုပ်လုပ်နေသော ပထက်
ပထက် ကျောက်မိုင်းစခန်းသို့ မိုးမခရွာသူကြီး ဦးဆောင်ခန့်၊
နတ်ဆရာဦးခမ်းလုံနှင့် ရွာလူကြီးအချို့ ရောက်လာကြသည်။
ကျောက်မိုင်းစခန်းနှင့် မိုးမခရွာမှာ မဝေးလှသော
ကြောင့် ခြေကျင်ခရီးနှင့်ပင် ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။
စခန်းရောက်သောအခါ စခန်းတာဝန်ခံ ကိုဇော်ခိုင်နှင့်
တွေ့ရန် ခွင့်တောင်းသဖြင့် ရုံးခန်းသို့ခေါ်ဆောင်သွားကာ
အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ရလေသည်။

ရွှေသင်္ဃာဗေ

“ကျွန်တော်က ဒီစခန်းကတာဝန်ခံ ကိုဇော်ခိုင်ပါ။
ဦးတို့က ဘာကိစ္စများရှိကြလို့ပါလဲ”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျုပ်က မိုးမခ
ရွာက သူကြီးဦးဆောင်ခန့်ပါ။ သူကတော့ ရွာက နတ်ဆရာ
ဦးခမ်းလုံလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဆရာတို့ရဲ့ ကျောက်မိုင်းစခန်းမှာ
ကျုပ်တို့ရွာက အလုပ်သမားတွေ အတော်များများရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အရင်က ရွာကလူတွေဆိုရင် ဒီမှာလာပြီး အလုပ်
လုပ်ရတာကို သဘောကျကြတယ်။ အခုတော့ သူတို့မလုပ်ချင်
ကြတော့တူးလို့ ပြောနေကြတယ် ဆရာ”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ အရင်က ကျုပ်တို့ရွာက
နှင်ထုတ်လိုက်တဲ့ စုန်းမတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ အခု ဆရာက
အဲဒီစုန်းမနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်နေတယ်လို့ တစ်စွန်းတစ်စ
ကြားရပြီးကတည်းက ဒီစခန်းမှာလာပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာကို
ကြောက်နေကြလို့ပါ”

ထိုစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ကိုဇော်ခိုင်မှာ အံ့သြ
ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းများ တစ်ပြိုင်နက်ခံစားလိုက်ရသည်။

မိမိအနေနှင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း
ပြောလိုက်ကာမှ အခြေအနေမှာ ပိုမိုရှုပ်ထွေးသွားမည်ကို
စိုးရိမ်သဖြင့် မိမိစိတ်ကို ချုပ်စည်းထားလိုက်ရသည်။

“ကျုပ်တို့ သိရသလောက်တော့ ဒီစခန်းမှာ အလုပ်
လုပ်နေကြသူတွေဟာ ကျုပ်တို့ရွာက လူတွေချည်းပါပဲ။
သူတို့က တစ်ယောက်အလုပ်မဆင်းရင် နောက်လူတွေကလဲ
အလုပ်ဆင်းတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုဖြစ်လာရင် ဆရာတို့
အလုပ်တွေ အခက်အခဲဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်”

ကိုဇော်ခိုင်သည် ဒေါသဖြင့် ပြန်ပြောချင်သော်လည်း
စခန်းတွင် တာဝန်ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်
အားလုံးကိစ္စများကို ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်း ပြောဆိုရန်သာ စိတ်ကို
လျော့ချထားလိုက်သည်။

“စုန်းမဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

ဟု မသိဟန်ပြုကာ မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ နတ်ဆရာဦးခမ်းလုံက...

“စုန်းမရဲ့နာမည်က ဒေါ်မင်းဇာလို့ခေါ်တယ်။ သူက
အရင်တုန်းက မိုးမခရွာကပါ။ နောက် သူ့မြေးမလေး မွေးပြီး
တဲ့နောက်မှာ သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ရွာကလူတွေမှာ
အန္တရာယ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တွေ့ကြတာနဲ့ သည်းမခံနိုင်
တော့လို့ ရွာက နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်တာပါ”

“သူတို့ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တယ်လို့ ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲဆိုတာ တစ်ဆိတ်လောက်ပြောပြပါလား”

“ဆရာတို့က မြို့ကလာတဲ့လူတွေဆိုတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို သိပ်ပြီးအယုံအကြည်ရှိကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီမိန်းကလေးက ပုလဲနက်ကြီးကနေ သန္ဓေပြောင်းပြီး လူလာဖြစ်တာပါ။ ပုလဲနက်ဆိုတာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေရဲ့ သင်္ကေတတစ်ခုပါ။ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတွေမှန်သမျှ ဒုက္ခရောက်ကြတာပါ”

ဟု ဦးခမ်းလုံက ရှင်းပြသည်။

“အမှန်ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒါတွေကို သိလဲမသိပါဘူး။ အယုံအကြည်လဲ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်ခံ တစ်ယောက်ဖြစ်တာကြောင့် အလုပ်ကိုထိခိုက်မယ့် ကိစ္စမျိုးတွေကိုတော့ သတိပြုရပါမယ်”

“ဒီစကားကြားရတာတော့ ဝမ်းသာပါတယ်ဆရာ၊ ဆရာ့ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် မပြောဝံ့ကြလို့ ကျုပ်တို့ကတစ်ဆင့် ပြောခိုင်းတာပါ။ ဆရာ့ဆီက ဒီလိုကတိပေးတယ်ဆိုရင် သူတို့စိတ်ချမ်းသာလက်ချမ်းသာနဲ့ အလုပ်ဆင်းကြမှာပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ ဦးဆောင်ခန့်နှင့် ဦးခမ်းလုံ အပါအဝင် မိုးမခရွာမှ လာကြသူများ ပြန်သွားကြလေသည်။

ကိုဖော်ခိုင့်စိတ်ထဲမှာတော့ မတင်မကျနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ့အနေနှင့် အပြစ်မဲ့သော ဒေါ်မင်းဇာတို့နှင့်တော့ အဆက်အသွယ် လုံးဝဖြတ်ရမည့် အချက်ကိုတော့ လက်မခံချင်ပေ။

အထူးသဖြင့် ရင်ထဲမှာ သံယောဇဉ်တွယ်နေမိသော ပုလဲသူဇာနှင့် ဝေးရမည့်အဖြစ်မျိုး ရောက်မှာကိုတော့ အသည်းနှလုံးက မလိုလားပေ။

သို့စေကာမူ လောလောဆယ်မှာတော့ အလုပ်သမားများနှင့် အတိုက်အခံဖြစ်စေသော အကြောင်းများကိုတော့ သတိနှင့် ဆင်ခြင်သင့်သည်ဟု မိမိဘာသာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိလေသည်။

ယခုကဲ့သို့ အတားအဆီးများ ရှိလာသောအခါမှ ပုလဲသူဇာနှင့်ပတ်သက်၍ ရင်ထဲမှာ မသိမသာ တွယ်ငြိနေသော သံယောဇဉ်ကို သတိပြုမိလေတော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရင်ထဲမှာ ပုလဲသူဇာကို သံယောဇဉ်တွယ်နေမိပြီ။

ထို့ထက်ပို၍ ပြောရရင်တော့ ပုလဲသူဇာဆိုသော မိန်းကလေးအပေါ် သနားစိတ်နှင့် ချစ်နေမိပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့ဘာသာ သတိပြုမိလာလေသည်။

ယခုရက်ပိုင်းမှာလည်း စခန်းမှာ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။ ကျောက်ပိုင်းအသစ်ခွဲရန် ကျောက်တောင်ကျောက်သားရှာဖွေခြင်း၊ လမ်းဖောက်ခြင်း၊ မိုင်းခွဲခြင်း၊ ကျောက်တုံးများထုခွဲခြင်း အစရှိသော အလုပ်များကို နေ့စဉ်ရက်ဆက်လုပ်နေရသောကြောင့် ပုလဲသူဇာရှိရာသို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့တော့ပေ။

သို့သော်...

စိတ်ထဲကတော့ ပုလဲသူဇာအား သတိရနေမိသည်။

ဘယ်လိုအကြောင်းပဲရှိရှိ အခါအခွင့်သင့်သည်နှင့် ပုလဲသူဇာရှိရာသို့ အရောက်သွားမည်ဟုတော့ စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ထားမိလေသည်။

တစ်ညတွင် မိမိနေသော စခန်းနေအိမ်၏ ဝရံတာတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြင့် ထိုင်နေရင်း မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားခိုက် သူရှိရာသို့ ပုလဲသူဇာ ရောက်လာလေသည်။

သူမသည် အပေါ်အောက် အနက်ရောင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကာ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ရေများစိုရွှဲလျက်ရှိနေသည်။

ကြည့်ရသည်မှာ ပင်လယ်ရေထဲမှ တက်လာခဲ့ဟန်ရှိသည်။

ရေစိုနေသော အဝတ်အစားများကြောင့် သူမ၏ ကျော့ရှင်းပြေပြစ်သော အလှများမှာလည်း ပေါ်လွင်လျက်မရှိပါ။

သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ပုလဲသူဇာက ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ကာ ချီလိုက်လေတော့သည်။

“သူဇာ... ဘာကြောင့်ပိုတာလဲဟင်၊ မင်း အခုဘယ်ကလာတာလဲဟင်၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရေတွေစိုနေတာပါလား”

“ကျွန်မ ပင်လယ်ထဲက တက်လာတာပါ”

“ဟင်... ပင်လယ်ထဲက တက်လာတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မက ပင်လယ်ရေအောက်မှာ နေတဲ့ အမျိုးအနွယ်တွေဆိုတော့ ပင်လယ်ထဲက လာရတာပေါ့။ ဆရာ သိပ်ပြီးရက်စက်တာပဲ၊ ကျွန်မက ဆရာ လာလားဆိုပြီး နေ့တိုင်းမျှော်နေရတာ၊ ဆရာက ရောက်မလာဘူး၊ သိပ်ရက်စက်တာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး သူဇာရယ်၊ ကိုယ် ဒီရက်ထဲမှာ အလုပ်တွေ သိပ်များနေလို့ သူ့စာဆီ မရောက်ဖြစ်တာပါ”

“ဆရာ ဒီတစ်ခါလာရင် ကျွန်မနေခဲ့တဲ့ နေရာဟောင်းကို ခိုက်ပြပေးမလို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ ဆရာ ဘယ်တော့လာမှာလဲဟင်”

“အခုတစ်ပတ်ထဲမှာ အလုပ်တွေ လက်စသတ်ပြီးတာနဲ့ ကိုယ် သူ့စာတို့ဆီကို လာခဲ့ပါ့မယ်”

“တကယ်ပြောတာနော် ဆရာ”

“တကယ်ပြောတာပါ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မပြန်တော့မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ သူ့ရင်ခွင်မှထွက်ကာ အမှောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ကိုဇော်ခိုင်မှာ ပုလဲသူ့စာထွက်သွားရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲသလို ခံစားနေရသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို လာပုတ် နိုးလိုက်သဖြင့် မိန်းမောသလိုဖြစ်နေရာမှ လန့်နိုးသွားတော့သည်။

“ဆရာ... ဆရာ”

“ဟင်...”

“ဆရာ... နိုးပြီလား”

“ငါ မအိပ်ပါဘူး၊ ခဏဖိုနိုးနေတာပါ”

“ဒါထက် ဆရာ စောစောက ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲဟင်”

“ဟင်...ငါက ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောရမှာလဲ၊ ဒီနေရာမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် အိမ်ထဲမှာရှိနေတုန်း ဒီအပြင်ဘက်က စကားပြောသံလိုလို ကြားလိုက်မိတာနဲ့ မသင်္ကာတာနဲ့ ထွက်ကြည့်တော့ ဆရာအနားက မိန်းမတစ်ယောက် ထပြီး အမှောင်ထဲဝင်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ မိတ္တရယ်၊ ဒီလောက်မှောင်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ဆီကို ဘယ်သူလာမှာလဲကွာ၊ နောက်ပြီး ငါ့ဆီကို တကူးတကလာမယ့် မိန်းကလေးမိတ်ဆွေလဲ မရှိပါဘူး”

မိတ္တက ဇဝေဇဝါအမူအရာဖြင့် ရပ်နေသည်။

“ဧကန္တ မင်း အလုပ်သမားတွေစားတဲ့ ဘိန်းတွေ ခိုးစားထားပြီနဲ့တူတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘိန်းမှူးပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေ မြင်နေတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျွန်တော် ဘိန်းမစားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အမှောင်ထဲမှာ ဖြတ်သွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒီကထွက်နေတဲ့ အလင်းရောင်တစ်စွန်းတစ်စွဲ သူ့မျက်နှာတောင် မြင်လိုက်ရသေးတယ်၊ ဒီတစ်ခါ အပြင်မှာ ပြန်တွေ့ရင် သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်”

ဟု မကျေမနပ်ပြောဆိုကာ မိတ္တက အိမ်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

မိတ္တ ပြန်ဝင်သွားတော့မှ ကိုဇော်ခိုင်သည် ၎င်း၏ ရင်ဘက်ရှိ အင်္ကျီအပေါ်တွင် ရေစက်များစိုနေသည်ကို သတိပြု မိလိုက်သည်။

“ဟင်... နှင်းစက်ရည်တွေများ ကျရောသလား၊ ငါ့ မျက်နှာက အင်္ကျီတွေ စိုနေပါလား”

ဟု တစ်ယောက်တည်း အံ့သြနေမိတော့သည်။

နောက်တစ်ပတ် အလုပ်နားသောရက်တွင် ကိုဇော်ခိုင် တစ်ယောက်တည်း တောင်တန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့တွင် မိတ္တလည်း စခန်းမှာမရှိပေ။

စခန်းမှ အလုပ်သမားများနှင့် မြိတ်သို့လိုက်သွားလေ သည်။

သူသည် နံနက်စောစော နှင်းမကွဲခင်အချိန်မှာပင် ခြံဝန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး သေနတ်တစ်လက်နှင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူနှင့်အတူ အစားအသောက်နှင့် အခြားအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော အိတ်တစ်လုံးလည်း ပါလာလေ သည်။

ဂူအတွင်းရောက်တော့ ဦးသူတော်နှင့် ဒေါ်မင်းဇာကိုသာ တွေ့ရပြီး ပုလဲသူဇာကိုတော့ မတွေ့ရပေ။

သူ့ကိုမြင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံးက အံ့သြနေကြသည်။

ကိုဇော်ခိုင်က ၎င်းယူဆောင်လာသော စားသောက်စရာ ပစ္စည်းများ၊ ဆေးဝါးများ၊ အဝတ်အထည်များကို ပေးသောအ ဝမ်းသာနေကြသည်။

“ငါက မင်းကို ပြန်လာလိမ့်မယ်ကို မထင်တော့ဘဲ ဘာကယ်တော့ ဒီနေရာဟာ မင်းအတွက် လာသင့်တဲ့နေရာ တစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ အဘွား”

“မင်းက ဒီကိုလာလို့ တို့အတွက် ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် မင်းအတွက်ကတော့ အန္တရာယ်သိပ်များတယ်”

“ကျွန်တော် ဒါတွေကို ဂရုလဲမစိုက်၊ ကြောက်လဲ မကြောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှ တားလို့မရနိုင် ပါဘူး”

“မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ စရောက်လာကတည်းက ငါရိပ်မိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ မင်းကို ဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့်ပြုထား ခဲ့တာပေါ့၊ ဒီလိုခွင့်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် တစ်နေ့ကျရင် ငါ့ဗြေစာ

လေးအတွက် သောကတွေ့ရမယ်ဆိုတာလဲ ငါသိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ်...”

“အခု ပုလဲသူဇာ ဘယ်မှာလဲဟင်၊ သူ ဘာဖြစ်နေသလဲ အဘွား”

မိလိ... ဒေါ်မင်းဇာစကားကြောင့် ကိုဇော်ခိုင်မှာ ထိတ်ထိတ် ဖြစ်သွားမိလေသည်။

“သူရှိပါတယ်၊ စိတ်နေမကောင်းတော့ လူလဲမထနိုင် ဘုဘူးပေါ့ကွာ”

“လောကမှာ ဆန်းကြယ်မှုတွေကတော့ အများကြီး ရှိတာပဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ဉာဏ်ကလေး တစ်ထွာတစ်မှိုက်နဲ့ လိုက်မမီ နိုင်ကြလို့သာ မသိကြ၊ မယုံကြည်ကြတာပါ”

“ကဲ... ကဲ... သူ ဟောဟိုဂူထဲမှာရှိတယ်၊ မင်း သွားတွေ့ချင်ရင် သွားတွေ့လိုက်ပါ”

ဟု ဒေါ်မင်းဇာက ခွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ကိုဇော်ခိုင်မှာ ကသုတ်ကရက် အမှုအရာဖြင့် ဂူထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

ဂူအတွင်းပိုင်းရှိ ကျောက်ခုတင်ပေါ်မှာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိသော ပုလဲသူဇာကို တွေ့ရသည်။

ဂူအပေါ်ပိုင်းဆီမှ အလင်းရောင်အချို့ ဝင်နေသော ကြောင့် ကောင်းစွာမြင်ရသည်။

“သူဇာ”

သူက တိုးညှင်းစွာခေါ်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သူ့အသံကြားတော့ ပုလဲသူဇာက ဒီဘက်လှည့်လာ သည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ အံ့ဩသွားဟန်ရှိသည်။

“ဟင်... ဆ...ဆရာ”

“မင်း နေမကောင်းဖြစ်နေတာလား သူဇာ”

သူမက အိပ်နေရာမှ ထရန်ပြင်နေသဖြင့် ကိုဇော်ခိုင် က ဖေးမပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ သတိပြုလိုက်သည်မှာ ဟိုတစ်ညက အိပ်မက် ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရသည့်အတိုင်းပင် ပုလဲသူဇာဝတ်ဆင်ထား သော အဝတ်အစားများမှာ အနက်ရောင်များဖြစ်ကြသည်။

“မင်း နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် အခေါ်မလွှတ်တာလဲ သူဇာ”

“ကျွန်မ ဆရာဆီကို ရောက်ခဲ့ပါသေးတယ်”

“ဟင်... ဒါဖြင့် တစ်လောက ကိုယ့်အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့လိုက်တာဟာ မင်းကိုယ့်ဆီ တကယ်လာတာပေါ့နော်”

ပုလဲသူဇာက အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်း ဘယ်လိုလာတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

“နောက်တော့ ကျွန်မပြောပြပါ့မယ်၊ ကျွန်မလာခေါ်လို့ ဆရာ အခု ကျွန်မဆီကို ရောက်လာခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

“ကိုယ် မင်းကို အမြဲသတိရနေတယ် သူ့ဇာရယ်”

ဟု ပြောကာ သူမ၏ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။

“ကျွန်မလဲ ဆရာ့ကို အမြဲသတိရနေမိတယ်၊ ဆရာ မရှိတော့ရင် ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားနေရတယ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဟင်”

ကိုဇော်နိုင်က ပုလဲသူဇာကို ထွေးပွေ့ထားလိုက်ရင်း...

“တကယ်တော့ ကိုယ်က မင်းကိုချစ်နေမိသလို မင်း ကလဲ ကိုယ့်ကို ချစ်နေမိကြလို့ပေါ့ကွယ်”

“ချစ်နေတယ်... အချစ်ဆိုတာဘာလဲ ဆရာ”

“အချစ်ဆိုတာ စွဲလမ်းမှုပေါ့၊ မင်းကိုယ့်ကို အမြဲသတိရ နေတာဟာ ချစ်နေလို့ပေါ့”

“ချစ်နေရင် အဲဒီလို သတိရနေတတ်သလား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်... ချစ်နေရင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မမြင်ရရင် မနေနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်က မင်းကို

နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေမိတော့ မင်းရဲ့မျက်နှာလေးကို မမြင်ရရင် မနေနိုင်ဘူး သူ့ဇာ”

ထိုစကားကြောင့် ပုလဲသူဇာသည် ကိုဇော်နိုင်ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းကလေးမှေးတင်ထားရင်း အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက် နေသည်။

အတန်ကြာမှ...

“အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုဟာမျိုးကို ခေါ်တာကိုး၊ ဟုတ်ပါ တယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဆရာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရာတစ်ခု ရောက်နေတာကိုတော့ ကျွန်မ သတိထားမိတာကြာပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဘာလဲဆိုတာကိုတော့ မသိခဲ့ပါဘူး၊ အခု ဆရာ ပြောပြမှပဲ သိရတော့တယ်၊ ဒါကို အချစ်လို့သတ်မှတ်ရင် အချစ်ဆိုတာ အတော်ကို ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းတဲ့ အရာ တစ်ခုပဲပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် သူ့ဇာ၊ အချစ်ဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စွမ်းအားအရှိဆုံး အရာတွေထဲမှာ တစ်ခုပါတယ်လေ၊ နောက်... ဆွဲဆောင်မှုလဲရှိတယ်၊ ကိုယ် သူ့ဇာကို သိပ်ချစ် တာပဲကွယ်”

“ကျွန်မလဲ မောင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်”

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရင်ခုန်သံများက တိတ်ဆိတ်နေသော
ဂူအတွင်းမှာ စည်းချက်ညီညီ ပေါ်ထွက်နေတော့သည်။
တကယ်တော့ အချစ်ဟူသည်...

ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးနှင့် စွမ်းအားအရှိဆုံးအရာဖြစ်ကြောင်း
ရင်ခုန်သံစည်းချက်များက သက်သေပြလျက်ရှိပေသည်။

ရွှေဘူမိအိမ်

အခန်း (၁၀)

ခန္ဓာအိမ်မဲ့ ဝိညာဉ်များ

ထိုနေ့က ညဘက်ရောက်သည့်တိုင် ကိုဇော်နိုင် စခန်းသို့
မပြန်ဖြစ်တော့ပေ။

ညဦးပိုင်းရောက်တော့ ဒေါ်မင်းဇာက ခေါ်မေးလေ
သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေဘဝ ရောက်သွား
ကြပြီလား”

“ဟုတ်ပါတယ်အဘွား၊ ကျွန်တော် ပုလဲသူဇာကို
လက်ထပ်ယူပါမယ်”

ရွှေဘူမိအိမ်

“တစ်နေ့ကျရင် ဒီအခြေအနေကို ရောက်တော့မယ် ဆိုတာတော့ ငါသိပါတယ်။ မင်းက ငါ့မြေးကို လက်ထပ်ယူမယ် ဆိုတော့ မယူခင်မှာ သူ့ဘဝအကြောင်းတွေ သိထားသင့် တာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နတ်ရုပ်ကြီးရှိသော အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခန်းသည် တစ်ခါက သူ့ကို ဒေါ်မင်းဇာ ဗေဒင် ဟောပေးသော အခန်းဖြစ်သည်။

“အခု မင်းကို ငါ့မြေးပုလဲသူဇာရဲ့ ဘဝဟောင်းကို ပြမယ်။ အဲဒါတွေ့ပြီးမှ သူ့ကို ယူသင့် မယူသင့် ဆုံးဖြတ် ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

ထိုသို့ပြောပြီး ဒေါ်မင်းဇာက နတ်ရုပ်ကြီးရှေ့မှာရှိသော မြေခွက်ကြီးအတွင်းသို့ မီးများထည်ကာ ဆေးမှုန့်အချို့ကို ဖြူးချလိုက်သောအခါ အဖြူရောင်မီးခိုးငွေ့များ ထွက်လာလေ တော့သည်။

ထိုအငွေ့များ၏ အနံ့မှာ သင်းပျံ့ပျံ့၊ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့မျိုး ဖြစ်ကာ ထိုရနံ့များကို ရှူလိုက်မိသည်နှင့် ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေလာကာ အိပ်ချင်သလို တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံထိုင်းမှိုင်း လာသည်။

မည်မျှပင် အားတင်းထားစေကာမူ သတိမေ့သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့မျက်စိထဲမှာ မြင်နေရသော မြင်ကွင်း မှာ ယခုရောက်နေသော နေရာမဟုတ်ပေ။

ကျယ်ပြန့်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီးတစ်နေရာတွင် ဖြစ် သည်။

ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏အလယ်တွင် ရေအောက်မှ ထိုးထွက် နေသော ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းကို တွေ့ရသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သွားသောအခါ တစ်စုံတစ်ယောက် က ခေါ်သဖြင့် ရေအောက်သို့ လိုက်သွားရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ရေအောက်သို့ လိုက်သွားရသော်လည်း အသက်ရှူရတာ အခက်အခဲမရှိဘဲ ကမ်းပေါ်မှာရှိနေသကဲ့သို့ လေကောင်းလေသန့်များ ရှူခွင့်ရနေသည်။

ရေအောက်သို့ ရောက်သောအခါ ပင်လယ်ရေအောက် တွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေသော၊ ရေအောက်တွင်ရှိသော သတ္တဝါမျိုးစုံတို့ကို တွေ့ရလေသည်။

ရေနက်ပိုင်း ရောက်လေလေ မြင်ကွင်းများက ပိုမို ဆန်းကြယ်လာလေလေ ဖြစ်သည်။

ရေအောက်ကြမ်းပြင်သို့ ရောက်သွားသောအခါ
ရေအောက်ရှုခင်းများကို တွေ့ရသည်။

မြေပေါ်မှာ တွေ့ရသကဲ့သို့ တောင်ကုန်းများ၊ ကျောက်
တောင်များ၊ ချောက်ကြီးများ၊ မြေအနိမ့်များ၊ သံလွင်ပြင်များ၊
သန္တာကျောက်တန်းများ၊ ရေအောက်သစ်ပင် စသည်တို့ကို
လှပစွာ တွေ့မြင်ရလေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်အနေနှင့် သူ့နံဘေးမှ လိုက်ပါလာသော
ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်မှာ မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိရသော်လည်း
ကြားနေရသောအသံကတော့ ဒေါ်မင်းဇာ၏ အသံဖြစ်ကြောင်း
ကောင်းစွာမှတ်မိနေသည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်တောင်ကြီး
တစ်တောင်ကို တွေ့ရပြီး ဝူပေါက်ကြီး တစ်ပေါက်ကိုလည်း
တွေ့မြင်ရသည်။

ထိုဝူပေါက်ကြီးထဲရောက်သောအခါ အလင်းရောင်များ
ကောင်းစွာရနေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရသည်။

အတွင်းပိုင်းရောက်သောအခါမှ ပိုမိုအံ့ဩမှု ဖြစ်ရလေ
တော့သည်။

ဝူကြီးအတွင်းပိုင်းရှိ နေရာအနှံ့အပြားမှာ ကမာကောင်
များကို တောင်ပုံရာပုံ တွေ့ရလေသည်။

အချို့ကမာကောင်များဆီမှ ပုလဲလုံးကြီးများ ထွက်ကျ
နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

အချို့ပုလဲလုံးများက အလင်းရောင်များ ကွန်ဖြူးနေ
လေရာ ဝူအတွင်း၌ ပျံ့နှံ့နေသော အလင်းရောင်များမှာ
ဒင်းပုလဲလုံးများမှ ထွက်နေသော အရောင်များဖြစ်ကြောင်း
သိရလေတော့သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပုလဲလုံးများ ပြန့်ကျဲ
နေသည်မှာ အဝေးမှကြည့်လျှင် ပေါက်ပေါက်များ ဖြန့်ကြဲ
ထားသလို ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်ရှိနေတော့သည်။

အတွင်းပိုင်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်
တောင်တစ်ခုပေါ်မှာ ကမာကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်
ရသည်။

ကမာကောင်ကြီးမှာ လူတစ်ယောက်ဝင်လျှင် ချောင်
ချောင်ချိချိ ဝင်နိုင်လောက်အောင် ကြီးမားပြီး နှစ်ခြမ်းကွဲနေ
သည်။ ကမာခွံ၏ အတွင်းသားများမှာ ပုလဲရောင်များ
ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေပြီး အတွင်းမှာတော့ ပုလဲလုံးကြီးတစ်လုံး
ရှိသည်။

ပုလဲလုံးကြီးမှာ အနက်ရောင်ဖြစ်သည်။

၎င်းပုလဲကြီးမှာ အတော်ကြီးလှပြီး အတွင်းမှာ လူ
တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာမှာ ပုလဲသူဇာ၏မျက်နှာနှင့် အတော်တူလှပေသည်။

သူသည် ပုလဲလုံးကြီးအတွင်းမှာ အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

“အဲဒါ ပုလဲသူဇာရဲ့ ဘဝမှန်ပဲ... ဒီနေရာက ကမာသိုက် လို့ခေါ်တယ်။ ဒီကမာသိုက်ထဲမှာ ကမာကောင်တွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဟိုမှာတွေ့ရတဲ့ ပုလဲနက်ကြီးက သူ့ရဲ့ မူလဘဝဟောင်း နေရာပဲ။ တစ်ချိန်ကျရင် သူက အဲဒီနေရာကို ပြန်ရမှာ။ ဒီပုလဲလုံးကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ရင်တော့ သူ လူ့ဘဝမှာပဲ ဆက်နေလို့ရနိုင်မယ်”

“ဒီပုလဲလုံးကြီးကို ဘယ်လိုဖျက်ဆီးရမလဲ”

“သူ့ကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ကတော့ မလွယ်ဘူး။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ သူ့ကိုယူဖို့တောင် မလွယ်လှဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းသူ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင်တော့ ကြိုးစားရမှာပေါ့” ဟု ပြောပြလေသည်။

သူသည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ယခု မိမိမျက်စိ ရှေ့မှာ တွေ့နေရသော ပုလဲနက်အလုံးကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ထုချေပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း စိတ်သွား တိုင်း ကိုယ်က မလှုပ်ရှားနိုင်ပေ။

ထို့နောက်တွင် သူတို့ အပေါ်သို့ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာသောအခါ တဖြည်းဖြည်း သတိပြန်ရလာ သည်။

အိပ်ပျော်နေရာမှ ခိုးလာသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ မျက်စိဖွင့် ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အနီးမှာ ဒေါ်မင်းဇာရော၊ ပုလဲသူဇာပါ မတွေ့ရတော့ပေ။

ဂူအတွင်းသို့ လိုက်လံရှာဖွေကြည့်သောအခါ အခြား ဂူပေါက်တစ်ခုထဲတွင် တရားအားထုတ်နေသော ဦးသူတော် ကိုသာ တွေ့ရပြီး ဒေါ်မင်းဇာတို့ကိုတော့ အစအနမျှပင် မတွေ့ရတော့ပေ။

သို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့နံနက် လင်းသောအခါ မိမိ စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

သူ ကျောက်မိုင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သတင်းဆိုး တစ်ခုက ဆီးကြိုနေတော့သည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

သူ မပြန်သောနေ့လယ်ဘက်က မိုင်းခွဲပြီးစ ကျောက် တောင်တစ်တောင် ပြိုကျသဖြင့် အလုပ်သမားအချို့ သေဆုံး သွားသော သတင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူ ပြန်ရောက်သွားတော့ လူပုလေးမိတ္တက မျက်စိ မျက်နှာပျက်စွာဖြင့် မေးသည်။

“ဆရာ ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ မနွေက ကျောက်မိုင်း ပြိုကျလို့ အလုပ်သမားတွေ သေတာမနည်းဘူး”

“ငါ တောထဲခဏသွားနေတာ”

“ဟို စုန်းမတွေ့ဆီကို သွားနေတာမဟုတ်လား”
ကိုဇော်ခိုင်က ဘာမှပြန်မပြောပေ။

“အလုပ်သမားတွေက ဆရာ့ကို အတော်စိတ်ဆိုးနေ ကြတယ်၊ သူတို့က ဆရာဒီမှာရှိနေရင် အလုပ်ဆက်မလုပ် တော့ဘဲ ရွာကိုပြန်ကြမယ်လို့ ပြောနေကြတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သူတို့က ဆရာ့ကိုပါ မကောင်းဆိုးဝါး ပူးကပ်နေတယ် လို့ စွပ်စွဲနေကြတယ်၊ ဆရာ ဒီမှာဆက်နေရင်တောင်မှ တောထဲမှာပုန်းနေတဲ့ စုန်းမမြေးအတွေးကို သွားရှာပြီး သတ်ပစ် ကြလိမ့်မယ်”

ကိုဇော်ခိုင် အတော်အခက်အခဲတွေ့သွားသည်။

သို့သော်လည်း သည်အတိုင်းဆက်နေ၍ မဖြစ်ဘဲ တစ်ခုခုဆက်လုပ်မှဖြစ်မည်ဟု တွေးတောကာ မနွေက ကျောက်မိုင်းပြိုကျသောနေရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ အလုပ်သမားအတော်များများက ၎င်းတို့ ဘာသာစကားများဖြင့် အော်ဟစ်နှင်ထုတ်နေသည်ကို ကြား ရသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ဆီက သေနတ်ကို ကြောက်ရွံ့ ကြသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အခြားဝန်ထမ်းများလည်း ရှိနေသော ကြောင့် ဘာမှတော့ အန္တရာယ်မပေးကြပေ။

သူနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဆလုံလူမျိုး ကိုဘဇော်က ဤသို့ပြောသည်။

“အလုပ်သမားတွေ အတော်များများက ဆရာ့ကို အန္တရာယ်တွေ ခေါ်လာတဲ့လူဆိုပြီး သဘောမကျဘူးဖြစ်နေ ကြတယ်၊ ဒီထက်အခြေအနေဆိုးလာရင် ဆရာ့အတွက် အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်အကြံပေးချင် တာက ဆရာ အခုတစ်လော ခွင့်ယူပြီး ခဏနားနေရင် ပိုကောင်းမယ်၊ အလုပ်တွေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကြည့်ပြီး လုပ်ထားလိုက်ပါမယ်”

ဟု စေတနာဖြင့် အကြံပေးသည်။

“သူတို့ ဒီလောက်စိတ်ဆိုးရအောင် ကျွန်တော်လဲ ဘာမှမလုပ်ရသေးပါလား ကိုဘဇော်ရယ်”

“ဒါပေမယ့် ဒီအရပ်ဒေသကလူတွေက ယုံကြည်စွဲလမ်းမှု သိပ်များတယ်။ တစ်ခုခုကို စွဲလမ်းမိရင် ချေဖျက်လို့မရဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်အကြံပေးတဲ့အတိုင်း ခဏရှောင်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု အကြံပေးသောကြောင့် အလုပ်မှ ခွင့်ရက်ရှည်ယူကာ ဗြိတ်မြို့မှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံတွင် ခေတ္တသွားရောက်နေထိုင် လေသည်။

ထိုသူ၏အမည်မှာ ဦးမန်ကောင်းဖြစ်ပြီး စက်လှေများ ထူထောင်ကာ ပုလဲငုပ်သော လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူသည် ရှေးဟောင်းဗဟုသုတ ပြည့်စုံလှတစ်ဦးဖြစ်ကာ ကိုဇော်ခိုင်အား သွေးရင်းချာပမာ ခင်မင်သူဖြစ်သည်။

ဗြိတ်မြို့သည် တနင်္သာရီကမ်းမြောင်ဒေသတွင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်း အချက်အချာကျသော နေရာဖြစ်ပြီး စည်ကားလှ သည်။

ဗြိတ်မြို့မှာ တနင်္သာရီကမ်းမြောင်ဒေသ၏ အတန်ကျယ် သော ကျွန်းဆွတ်ထိပ် ကမ်းခြေလွင်ပြင်ကို အခြေပြုကာ မြို့တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဗြိတ်မြို့အနီးတွင် တနင်္သာရီမြစ်ကြီးက ပင်လယ်အတွင်း ပို့ စီးဝင်လေသည်။

တနင်္သာရီမြစ်ကြီး၏ အထက်ပိုင်းတွင် မြစ်လက်တက် တစ်ခု စီးဝင်နေသည်။ ထိုမြစ်ကို တနင်္သာရီမြစ်ငယ်ဟု ခေါ် လေသည်။

တနင်္သာရီမြစ်ကြီးနှင့် တနင်္သာရီမြစ်ငယ်တို့ ဆုံရာတွင် တနင်္သာရီမြို့ဟူသော မြို့တစ်မြို့ရှိသည်။

ဗြိတ်မြို့ အရှေ့တောင်ဘက် အတွင်းပိုင်းကျသော နေရာတွင်ရှိသည့် ရှေးဟောင်းမြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။

တနင်္သာရီမြို့သည် တစ်ချိန်က အလွန်အချက်အချာ ကျ၍ စည်ကားခဲ့ဟန်ရှိပေသည်။

၁၃၇၃-ခုနှစ်တွင် တနင်္သာရီမြို့ကို ယိုးဒယားမင်းတစ်ပါး (ထိုင်းအနွယ်မင်းတစ်ပါး)က တည်ထောင်အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။

ရာဇဝင်တစ်လျှောက် ယိုးဒယား(ထိုင်း)နှင့် မြန်မာတို့ တစ်လှည့်စီ ပိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း ၁၇၅၉-ခုနှစ်တွင် ကုန်းဘောင် မင်းဆက် မြန်မာ့ထီးနန်းကို တည်ထောင်ခဲ့သူ အလောင်း ဘုရား ဦးအောင်ဇေယျက မြန်မာပိုင်အဖြစ် အပြီးတိုင် သိမ်းယူလိုက်သည်။

ယခုတိုင် တနင်္သာရီမြို့၌ မြို့ရိုးဟောင်းနှင့် နန်းတော် ရာများ ရှိပေသေးသည်။

ရှေးဟောင်းသုတေသီတို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ လေ့လာ
ဖို့ကောင်းသော ရှေးဟောင်းမြို့တစ်မြို့ ဖြစ်ပေသည်။

မြန်မာရှင်ဘုရင်များ လက်ထက်မှစ၍ တနင်္သာရီနှင့်
မြိတ်မြို့တို့၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှာ ခွဲ၍မရခဲ့ပေ။

မြိတ်ကမ်းရိုးတန်းဒေသသည် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ပထမ
စစ်ပွဲမတိုင်မီ မြန်မာမင်းများလက်ထက် ၁၇၅၀-ပြည့်နှစ်
ဝန်းကျင်မှစ၍ စည်ကားလာခဲ့သည်။

၁၇၅၉-ခုနှစ် (မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၂၁-ခု၊ တပေါင်း
လဆန်း ၁၁ ရက်)တွင် အလောင်းဘုရားဦးဆောင်သော
မြန်မာစစ်သည်တော်များက ယိုးဒယားတို့ ကြီးစိုးမှုကိုတွန်းလှန်၍
တနင်္သာရီဒေသတစ်ခွင်ကို သြဇာလွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

နောင်တော်ကြီးမင်းလက်ထက်အထိ မြိတ်သည်
တနင်္သာရီ၏ အရံမြို့အဖြစ် တည်ရှိခဲ့သည်။

ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၄၇-
ခုနှစ်တွင် တနင်္သာရီမြို့ဝန် ဗလကျော်ထင်ကို မြိတ်မြို့၏
၁၀-ဆက်မြောက် မြို့ဝန်အဖြစ် ပြောင်းလဲခန့်အပ်ခဲ့ပေသည်။

မြိတ်ကမ်းရိုးတန်းသည် အလောင်းဘုရားသိမ်းယူပြီး
၆၅-နှစ်တိုင် အဆက်မပြတ် မြို့ဝန်၊ ရေဝန်၊ စစ်ကဲ၊ သာမူး

ခေါ် ထောင်မှူး စသည် မြန်မာဘုရင်၏ မင်းမှုထမ်းများ
အစဉ်အဆက် အုပ်ချုပ်ခဲ့ရာ နေရာဖြစ်သည်။

ထိုင်း-မြန်မာနယ်စပ် “ခလွန်မသေ” ချောင်း သဲသောင်
ပြင်တွင် မြန်မာစစ်သည်အချို့ ရောဂါဖြစ်ပွားဆုံးမီးသဖြင့်
“ဟက်ဖမာတိုင်း” ဟု ခေါ်စမှတ်ပြုခဲ့ရာ နေရာတစ်ခုရှိလေ
သည်။

ပထမအင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲဖြစ်ပွားချိန် ၁၈၂၄-ခုနှစ်၊
အောက်တိုဘာလတွင် အင်္ဂလိပ်တို့က “မာကျူရီ” အမည်ရှိ
တိုက်ရေယာဉ်ဖြင့် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး “ဆိုင်နိစ်” ဦးဆောင်၍
စစ်သည်အင်အား ၃၇၀-ဖြင့် မြိတ်မြို့ကို သိမ်းယူခဲ့လေသည်။

မြိတ်ခရိုင်နှင့် ဝိတိုရိယခရိုင် နှစ်ခုခွဲ၍ အုပ်ချုပ်ရေး
စတင်ခဲ့သည်။

၁၈၂၆-ခုနှစ်ဝန်းကျင်တွင် ကော့သောင်းအငူစွန်းဒေသ
မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အချက်အချာကျရာဒေသအဖြစ်
ထင်ရှားလာခဲ့ပေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်သည် မြိတ်မြို့မှ ဦးဗန်ကောင်းထံတွင် ရောက်
နေသော်လည်း ပုလဲသူဇာအား အပြီသတိရလျက်ရှိသည်။

အခွင့်သာလျှင် ပုလဲသူဇာရှိရာသို့သွားရန်သာ အပြီ
စိတ်ကူးနေမိလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းနေအိမ်မှာ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းအနီးတွင် ရိုကာ နေ့စဉ်စက်လှေများ အဝင်အထွက်ရှိသော နေရာလည်း ဖြစ်သည်။

ဦးဗန်ကောင်းသည် ရှမ်းအမျိုးအနွယ်စပ်သူဖြစ်ပြီး ကိုဇော်ခိုင်နှင့် ခင်မင်သိကျွမ်းခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်၏။

ယခင်က ကိုဇော်ခိုင်သည် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ်မှာပင် ဦးဗန်ကောင်းနှင့်တွေ့ကာ ခင်မင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ဦးဗန်ကောင်းသည် အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် အရွယ် ခန့်ရှိပြီး ရိုးသားပွင့်လင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်...

စာပေဗဟုသုတ နှ့်စပ်ကျွမ်းကျင်သဖြင့် ကိုဇော်ခိုင်နှင့် ဝါသနာချင်းတူလေသည်။

တစ်ညတွင် ဦးဗန်ကောင်းနှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖြစ်ကြစဉ် ကိုဇော်ခိုင်က မေးလိုက်သည်။

“ဦးဗန်ကောင်းကို တစ်ခုမေးချင်လို့ပါ”

“ဘာမေးမှာလဲ ဆရာရဲ့၊ မေးစရာရှိရင် မေးပေါ့”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ စုန်းဆိုတာ ဘယ်လိုအရာ မျိုးလဲ၊ နောက်ပြီး အခုကာလမှာ တကယ်ရောဂါကြသေး သလား၊ အဲဒါ သိချင်လို့ပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက ၎င်း၏ ဆေးတံအတွင်းသို့ ဆေးမှုန့်အချို့ဖြည့်ကာ ပီးညှိပြီး တစ်ဖွာ နှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပီးဒိုးငွေ့များ ပျံလွင့် တက်လာသည်။

ဦးဗန်ကောင်းက ရေစင်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်နေ ရသော ပင်လယ်ပြင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း စကားစသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ရှေးဟောင်းစာပေတွေထဲမှာ လေ့လာဖူး တာကတော့ စုန်းဆိုတာ ရှေးအစဉ်အဆက်ကတည်းက ရှိခဲ့ တာပါ။ စုန်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ‘ပြုစားခြင်း’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ၊ ကဝေသာရကျမ်းတစ်စောင်မှာ ကဝေသာရ ခုနစ်ပါးနဲ့ စုန်း ခုနစ်မျိုး ရှိတယ်လို့ ဖော်ပြထားတယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ”

“ကဝေသာရ ခုနစ်ပါးဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ကတော်ခုနစ်ပါးကို ပြောတာပဲ၊ (၁) ယောကတော်၊ (၂) နော ကတော်၊ (၃) ရေယဉ်ကတော်၊ (၄) စကြာကတော်၊ (၅) အနောက်ကတော်၊ (၆) စကားကတော်၊ (၇) အနောက် ကတော်ဆိုပြီး ကဝေသာရစာရင်းဝင် ကတော်ခုနစ်ပါးရှိထား သလား”

“ပြောပါဦး ဦးဗန်ကောင်း”

“နောက် စုန်းခုနစ်မျိုးလဲ ရှိသေးတယ်။ (၁) ဆင်ကွပ် စုန်း၊ (၂) နားဖားတပ်စုန်း၊ (၃) ရွာသူစုန်း၊ (၄) ရွာသမီးစုန်း၊ (၅) ကဝေစုန်း၊ (၆) အိမ်တလိမ်စုန်း၊ (၇) ဇော်ဂနီစုန်း ဆိုပြီးတော့ ခုနစ်မျိုးရှိတယ်။ ဒါတွေက ရှေးခေတ်အခါက တော့ ပညာရပ်တစ်ခုအနေနဲ့ ထွန်းကားခဲ့ကြတယ်။ အခု ခေတ်မီတိုးတက်လာတဲ့ အခါမှာတော့ တဖြည်းဖြည်း ပပျောက် သလောက်ကို နည်းသွားပါပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“စုန်းပြုစားတယ်ဆိုတာ အကြောင်းမဲ့တော့ အလကား နေရင်း ပြုစားလို့မရဘူး။ အကြောင်းနှစ်ချက်ရှိမှ ပြုစားတတ် ကြတယ်။ တစ်အချက်က ချစ်လို့ပြုစားတာရှိသလို နောက် တစ်ချက်ကတော့ မုန်းလို့ပြုစားတာဖြစ်တယ်”

“ချစ်လို့ပြုစားတာကတော့ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်လို့ ရအောင် ပြုစားခြင်းအတတ်နဲ့ ယူတာဖြစ်တယ်။ မုန်းလို့ပြုစား တာကတော့ မိမိနဲ့ မိသားစုတွေကို အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်အောင်၊ ဒုက္ခရောက်အောင် ပြုလုပ်တဲ့ လူကို ကလဲစား ချေတဲ့အနေနဲ့ ပြုစားလေ့ရှိကြတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စုန်းအတတ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကဝေအတတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတဲ့အတတ်ပညာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြုစားတော့မယ်ဆိုရင် ဘုရားရှေ့မှာ ‘နောင်ဘဝမှာ ယခုပြုတဲ့ အပြစ်နဲ့အမျှ ပြန်ခံပါ့မယ်’ လို့ ကတိသစ္စာပြုပြီးမှ ပြုစားကြ ရတယ်။ အင်မတန် အပြစ်ကြီးတဲ့အလုပ်မျိုးပေါ့ ဆရာရယ်”

ဦးဗန်ကောင်းက စကားကိုရပ်ပြီး ဆေးတံကို တစ်ဖွာ၊ နှစ်ဖွာ ဖွာနေလေသည်။

“မသိလို့မေးပါရစေ၊ ချစ်လို့ပြုစားတာ အပြစ်ရှိသလား ဦးဗန်ကောင်း”

“ရှိတာပေါ့။ မုန်းလို့ပြုစားတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချစ်လို့ပြုစား တာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြစ်ရှိတာပါပဲ။ မုန်းလို့ပြုစားတယ်ဆိုတာက တော့ တစ်ဖက်သားကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တာမို့ အပြစ် ရှိသလို၊ ချစ်လို့ပြုစားတာကျတော့လဲ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန် မဟုတ်ဘဲ အတတ်ပညာနဲ့ လှည့်စားယူတာဆိုတော့ အပြစ် ရှိတာပါပဲ။ လူငယ်စကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ အချစ်ကို လှည့်စားရတာဆိုတော့ ပိုပြီးအပြစ်ကြီးတာပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဘဝတစ်ခုထူထောင်ရာမှာ အချစ်ဆိုတာ အရေး ကြီးဆုံး မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီအချစ်ကို လှည့်စားမှတော့ အပြစ်မရှိဘဲနေပါ့မလား။ မဟုတ်ဘူးလား ဆရာလေးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးမန်ကောင်းရဲ့ ဒဿနစကားကြားရတာ စာရေးဆရာလုပ်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာပြီ၊ တစ်လက်စတည်း မေးပါရစေဦး၊ ဝိညာဉ် ကူးပြောင်းခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လဲ နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြပေးပါဦး”

“ဒါကတော့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့တဲ့ တရား တော်တွေထဲမှာ ပါတာပဲ၊ ဘဝမှာ လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သတ္တဝါပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘဝတစ်ခု ရလာတဲ့အခါမှာ ရုပ်နဲ့နာမ်ဆိုတာ ရှိတာပဲမဟုတ်လား၊ ရုပ်က မြင်ရတယ်၊ နာမ်က မမြင်ရဘူး၊ ရုပ်က စွမ်းအားမရှိဘူး၊ ခွန်အားပဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ် စွမ်းအားနဲ့ ခိုင်းသမျှကို ရုပ်ခန္ဓာက ခွန်အားသုံးပြီး အလုပ် လုပ်ပေးရတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် စေခိုင်းတဲ့ဉာဏ်ကောင်းရင် အလုပ် လုပ်ရတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာသက်သာပြီး၊ စေခိုင်းတဲ့ဉာဏ်မကောင်းရင် ကိုယ် ခန္ဓာ သိပ်ပင်ပန်းကြတယ်၊ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင် တာလဲ စိတ်ရဲ့ဦးဆောင်မှုက အဓိကဖြစ်သလို လူတစ်ယောက် ဘဝ အောက်ဆုံးရောက်သွားအောင်လဲ စိတ်က ဦးဆောင် တာပါပဲ”

“ဘဝပေးအခြေအနေနဲ့ ကံတရားကပါတယ်ဆိုပေမယ့် ပိုပိုးမှုလောက်ပဲပါတာပါ၊ တကယ်အရေးကြီးတာက မိမိရဲ့ စိတ်စွမ်းအားရှိဖို့က အဓိကအကျဆုံးပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“စောစောကပြောသလိုပေါ့၊ ရုပ်ကို မြင်ရပေမယ့် နာမ်ကိုတော့ မမြင်နိုင်ဘူး၊ နာမ်ကိုမြင်ဖို့က တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုနည်းလဲ ဦးမန်ကောင်း”

“စိတ်ကို စိတ်ချင်းဆက်သွယ်ပြီး ကြည့်မှပဲ မြင်နိုင်တယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ”

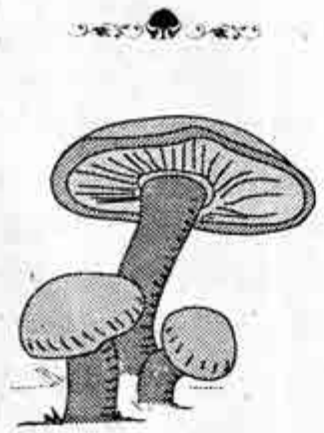
“ဘဝတစ်ခု ကူးပြောင်းခြင်းဆိုတာ ရုပ်နဲ့နာမ် ကွဲသွား ကြတာပါပဲ၊ နာမ်မရှိတော့တဲ့ ရုပ်က ပျက်စီးသွားပေမယ့် ရုပ်မရှိတော့တဲ့ နာမ်ကတော့ တစ်နေရာကို ဆက်သွယ် ကူးပြောင်းသွားလေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ ကူးပြောင်းရင်း မှိတွယ်စရာ ခန္ဓာအိမ်မရလို့ နာမ်ဘဝမှာပဲ နေကြရတဲ့ ဝိညာဉ်တွေလည်း အများကြီးရှိတယ်”

“တကယ်သိရင်တော့ ကြောက်စရာလည်းကောင်း၊ သံဝေဂရစရာလည်းကောင်း၊ တရားရစရာလည်း ကောင်းတာ ပေါ့ ဆရာရယ်”

ဟု စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြပြီး ဦးစန်ကောင်းက အိပ်ရာဝင်ရန် ထသွားလေသည်။

တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သော ကိုဇော်ခိုင် မျက်စိထဲ မှာတော့ ခန္ဓာအိမ်မဲ့ ဝိညာဉ်တို့၏ ပုံရိပ်များကို မြင်ယောင် နေမိသည်။

သူ အိပ်ရာဝင်သောအခါ ပင်လယ်ပြင်အဝေးတစ်နေရာ ဆီမှ ပုလဲသူဇာ၏ ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကို မသဲမကွဲ ကြားရလေ သည်။

ပုလဲသူဇာ

အခန်း (၁၅)

ပုလဲနက်နှင့် အန္တရာယ်

အကယ်၍ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဟု ဆိုလျှင်လည်း အတော် အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကား ကြောက်စရာလည်းကောင်းလှ ပေသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းအချိန်တွင် မိုးမခရွာ သောင်ကမ်း ရေစပ်တွင် ရေချိုးနေသော ကလေးတစ်သိုက်မှ တစ်ယောက် သည် ကမ်းနှင့်မနီးမဝေးရှိ ကျောက်ဆောင်ကြားတစ်နေရာမှ ကမာကောင်ကြီးတစ်ကောင် ရလာသောကြောင့် လူကြီး များကို သွားပြလေသည်။

ပုလဲသူဇာ

လူကြီးများက ၎င်းတို့တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော အလွန်ကြီးသည့် ကမာကောင်ကြီးကို တွေ့ရ သဖြင့် အံ့သြနေကြသည်။

ထို့နောက်...

ရွာလူကြီး ဦးဆောင်ခန့်ကပင် ထိုကမာကောင်ကြီးကို ခွဲကြည့်သောအခါ အတွင်း၌ အလွန်ကြီးသော ပုလဲနက်ကြီး တစ်လုံးကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“ပုလဲနက်ကြီးပါလား”

သူတို့အားလုံးမှာ ပုလဲနက်ကြီးကို မြင်သောအခါ အံ့သြကြရုံမကပဲ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုများလည်း ဖြစ်ကြ လေသည်။

နောင်သောအခါ ဦးဆောင်ခန့်က ထိုပုလဲနက်ကြီးအား ၎င်းနေအိမ်သို့ ယူဆောင်သွားလေသည်။

ထိုပုလဲနက်ကြီး ရွာသို့ရောက်လာပြီး မကြာမီရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ ပင်လယ်တွင်းဆီမှ ငလျင်ကြီးများ လှုပ်သဖြင့် ပင်လယ်ရေလှိုင်းကြီးများ တက်လာကာ မိုးမခရွာကို ဖုံးလွှမ်း သွားလေတော့သည်။

ရေလှိုင်းကြီးများမှာ ပေလေးဆယ် ငါးဆယ် အမြင့် ရှိသဖြင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ဆောက်ထားသော တဲအိမ် များ၊ စက်လှေများမှာ လှိုင်းလုံးများ ဖုံးအုပ်မှုဒဏ်ကြောင့် အတော်များများ ပျက်စီးကုန်တော့သည်။

ဆလုံအိမ်အတော်များများမှာ သစ်သားတိုင်၊ ဝါးလုံးတိုင် များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသောကြောင့် လှိုင်းလုံးတစ်ချက် ဝင်ဆောင့်လိုက်ရုံနှင့် အလဲလဲအပြိုပြို ဖြစ်ကုန်ကြလေတော့ သည်။

ကံအားလျော်စွာ ဦးဆောင်ခန့်နေအိမ်မှာ ကမ်းပေါ်မှာ ရှိသဖြင့် ရေလှိုင်းဒဏ်မှ လွတ်ကင်းသွားသည်။

ထိုသို့ဖြစ်သောအခါ ရွာသူရွာသားများက မိမိတို့ ရွာတွင် မကောင်းဆိုးဝါး အနှောင့်အယှက် ဝင်ရောက်သည်ဟု ယုံကြည်ကာ နတ်ဆရာ ဦးခမ်းလုံးအား နတ်ပူဇော်ပသပေးရန် ဝိုင်းပြောကြသည်။

ယခင်က ၎င်းတို့ရိုးရာနတ်စင်မှာ ရွာထိပ်သောင်ပြင် ပေါ်မှာရှိပြီး ယခုအခါမှာ လှိုင်းပုတ်သည့်ဒဏ်ကြောင့် အစ အနမူပင် မရှိတော့ပေ။

သို့ကြောင့်...

ရွာသူရွာသားများမှာ ပျက်စီးသွားသော မိမိတို့နေအိမ်များကို ပြန်မဆောက်သေးဘဲ ရွာထိပ်မှ နတ်စင်ကို အလျင်အမြန် ပြန်ဆောက်ပြီး နတ်ပသရန် ပြုလုပ်ကြလေသည်။

နတ်စင်ကို အားလုံးထိုင်၍ ပူဇော်နိုင်ရန် ခပ်နိမ့်နိမ့်ပြေစိုက် ဆောက်ထားလေသည်။

သစ်သားတိုင်၊ သစ်သားခင်းနှင့် အမိုးအကာကိုတော့ ဝန်၊ စန်းရွက်များဖြင့် ပြုလုပ်ကြသည်။

နတ်စင်ရှေ့တွင် နတ်တိုင်သုံးတိုင်ကို စိုက်ထူထားသည်။ အလယ်တိုင်မှာ မြင့်ပြီး ကျန်နှစ်တိုင်က နိမ့်သည်။

နတ်တိုင်များကို သင်္ကန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး အလယ်တိုင်၏ အမြင့်မှာ ရှစ်ပေခန့်ရှိသည်။

နတ်တိုင်ထိပ်မှာ ဦးခေါင်းသဖွယ် ငှက်ပျောဖူးလုံးပုံစံ ထုလုပ်ထားပြီး အောက်ပိုင်းမှာတော့ အချိုင့်အဖုများ၊ အချိုလူမျက်နှာ၊ တိရစ္ဆာန်မျက်နှာများကို ထုလုပ်ထားသည်။

ထို့ပြင် နတ်တိုင်များအား ဆေးရောင်စုံများ ခြယ်သထားလေသည်။

နတ်တိုင်ထိပ်များမှာတော့ ပိတ်စအဖြူစများ ပတ်ချည်ထားသည်။

နတ်တိုင်အား ဆေးခြယ်ခြင်း၊ ပိတ်ဖြူပတ်ထားခြင်းတို့မှာ ဝိညာဉ်ရှိစေခြင်း၊ နတ်များပျော်ပါးစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားကြခြင်းဖြစ်၏။

ဆလုံတို့သည် မိမိတို့၏ ဘိုးဘွားများ သေဆုံးလျှင် ကျွန်းတစ်နေရာတွင် မြှုပ်နှံပြီး ပြောပြုလုပ်ကာ နတ်တိုင်တစ်တိုင် စိုက်ထူထားသောလေ့လည်း ရှိသည်။

နတ်ပသရာတွင် လိပ်ခေါင်း၊ လိပ်သား၊ လိပ်ဥ အပါအဝင် ကြက်ဥ၊ ကြက်သား၊ အရက်၊ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်များဖြင့် တင်မြှောက်ပူဇော်လေ့ရှိကြသည်။

နတ်ဆရာ ဦးခမ်းလုံက ဦးဆောင်ပြီး ပူဇော်ပသမှုအလုပ်ကို ဆောင်ရွက်လေသည်။

နတ်ဆရာက ရှေ့တွင် ပူဇော်ဆုတောင်းနေစဉ် ရွာသူရွာသားများက နောက်ဘက်မှာ ထိုင်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ ဆုတောင်းကြသည်။

အတန်ကြာသောအခါ နတ်ဆရာ ဦးခမ်းလုံက ရွာသူရွာသားများဘက်သို့ လှည့်ကာ ဤသို့ပြောလေသည်။

“အခု ကျုပ်တို့ရွာကို အန္တရာယ်ဆိုးတွေ ရောက်လာတာက တွိုင်းနတ်မင်းကို အနှောင့်အယှက်ပေးလို့ ဖြစ်တာလို့ ဝိညာဉ်တွေကပြောတယ်။ ကျုပ်တို့ရွာမှာ အခုတလော ပုလဲ

နက်ကြီးတစ်လုံး ရောက်လာတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဟုတ်ပါသလား”

ဟု မေးလိုက်သောအခါ ရွာလူကြီး ဦးဆောင်ခန့်မှာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ အမူအရာဖြင့်...

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဆီမှာရှိပါတယ်”

ဟု ပြောပြလိုက်သည်။

“သူကြီး... ဒီပုလဲနက်ကြီးကို ဘယ်ကဘယ်လို ရတယ်ဆိုတာလဲ တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပြပါဦး”

ထိုအခါ ဦးဆောင်ခန့်က ပင်လယ်ထဲမှ ကလေးများ ရလာပုံကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အမှန်တော့ ဒီပုလဲနက်ကြီးဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေရဲ့ တမန်တော်အဖြစ် ရောက်လာတာပါ။ ကျုပ်အထင်တော့ ရွာကနှင့်ထုတ်လိုက်တဲ့ ဒေါ်မင်းဇာတို့လက်ချက်များ ဖြစ်မလား မသိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့မြေးမလေးက ပုလဲနက်ထဲက သန္ဓေတည်ပြီး မွေးခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဒါလဲဖြစ်နိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ နတ်ဆရာ”

ဟု ဦးဆောင်ခန့်က မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကဟော့ ပညာသည်ချင်းဆိုတော့ သူတို့ကို မစွပ်စွဲချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုဖြစ်တဲ့ အန္တရာယ်တွေကတော့ သူတို့နဲ့ပတ်သက်နေမယ်လို့ ထင်တာပဲ”

ဟု နတ်ဆရာက အခွင့်သာတုန်း ဒေါ်မင်းဇာတို့ ဒုက္ခရောက်စေရန် ချောက်တွန်းလိုက်သည်။

ရွာသူ ရွာသားများကတော့ ရိုးသားသူများဖြစ်သောကြောင့် နတ်ဆရာပြောသမျှကို ယုံကာ ဒေါ်မင်းဇာတို့ကို လိုက်ရှာပြီး ရန်ရှာကြရန် တီးတိုးတိုင်ပင်ကြလေသည်။

နတ်ပသပွဲပြီး၍ အိမ်သို့ပြန်သွားသောအခါ သူ့ကြီးပတ်ကတော် ဒေါ်ငွေရှင်က ပြောသည်။

“ကိုဆောင်ခန့်၊ ရှင်ဘယ်သွားနေတာလဲဟင်”

“နတ်ပသပွဲ သွားနေတာလေကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တော်... ဒီအိမ်မှာ ကလေးတွေ ရေထဲကရတဲ့ ဒီပုလဲနက်ကြီးတစ်လုံးကို အိမ်မှာယူထားတယ် မဟုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်လေ”

“ရှင် ဘယ်မှာသိမ်းထားခဲ့သလဲ”

“ငါ့အိမ်ခန်းထဲက သေတ္တာထဲမှာ”

“ရှင် ကြည့်လဲလုပ်ဦးနော်၊ ရှင်မရှိတုန်း အဲဒီအခန်းထဲက လူသံတွေကြားလို့ ကျုပ်ဝင်ကြည့်တော့ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။

ကျွပ်ပြန်ထွက်လာတာနဲ့ အခန်းထဲက အသံတွေကြားရပြန် တယ်။ နောက်တော့ ကျွပ်လဲ ကြောက်တာနဲ့ ဝင်မကြည့် တော့ဘူး။

“မင်းစိတ်စွဲလမ်းနေလို့ ဖြစ်မှာပါကွာ၊ တံခါးပိတ်ထား တာပဲ။ ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်သူဝင်မှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးတော့၊ ကျွပ်နားနဲ့ သေသေချာချာကို ကြားရတာ၊ ကျွပ်အထင်ပြောရရင်တော့ ရှင်တို့တစ်တွေ ဒေါ်မင်းဇာတို့ မြေးအဘွားကို ရွာထဲက မတရားနှင်ထုတ် ဖိုက်လို့များ အခုလို အနှောင့်အယှက်အန္တရာယ်တွေ ဝင်နေ ရငါလား မသိဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ဦးဆောင်ခန့်၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသ တစ်သွားဟန်ဖြင့် ခံတွင်းမှာ ငုံ့ထားသော ဆေးဖတ်များကို “ထို့”ခနဲ ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

“မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ အခု နတ်ဆရာ ကတောင် ပြောလိုက်ပြီးပြီ၊ အခုလို ငါတို့ရွာမှာ အန္တရာယ် ဆိုးတွေ ဝင်နေတာ သူတို့စနက်ပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ရွာထဲက နှင်ထုတ်လိုက်တာတောင် အခုထိ ငြိဟ်မွေနေ တုန်းပဲ”

ဟု ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွပ်အထင်ပြောရရင်တော့ ရှင်တို့တစ်တွေ မှားနေ ကြပြီနဲ့တူတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒေါ်မင်းဇာအကြောင်း ကို ကျွပ်ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ဒီလိုယုတ်မာတဲ့ အလုပ် မျိုးတွေ ဘယ်တော့မှလုပ်လိမ့်မယ် မဆင်ဘူး”

“တော်စမ်းပါကွာ”

ဟု အော်ဟစ်ကာ အိမ်ပေါ်တက်သွားလေတော့သည်။ ဒေါ်ငွေရှင်ကတော့ သူ့ထိုက်နှင့်သူ ရှိပစေတော့ဟု သဘောထားကာ ဘာမှဆက်မပြောတော့ပေ။

သူ့အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ပုလဲနက်ကို သိမ်း ဆည်းထားရာ သေတ္တာမှာ ခုတင်အောက်၌ရှိသဖြင့် ဆွဲထုတ် ရန် ပြင်လိုက်သောအခါ...

“ဖြီး...”

“အမယ်လေး”

ခုတင်အောက်မှ မြွေတစ်ကောင်၏ နှာမူတ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကပျာကယာ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်သည်။ မလှမ်းမကမ်းမှ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ဘာမှ မတွေ့ရပေ။

နောက်တစ်ကြိမ် ခုတင်အောက်မှ သေတ္တာကို ယူရန် ပြင်လိုက်ပြန်သောအခါ နောက်ထပ်မြွေတစ်ကောင်၏ နှာမူတ် သံကို ကြားရသဖြင့် မယူဝံ့တော့ပေ။

သို့ကြောင့်...

အလုပ်သမား တစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး သေတ္တာကို ထုတ်ယူခိုင်းလေသည်။

“ခုတင်အောက်မှာ မြွေသံကြားတယ်၊ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းကွာ”

အလုပ်သမားလေးက တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် မွှေနှောက် ရှာဖွေသော်လည်း ဘာမှမတွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားသည်။

“ဘာမှမရှိပါဘူး အဘရဲ့”

“စောစောက မြွေနှာမူတ်သံကို သေသေချာချာ ကြား ရက်နဲ့ အခု ဘာမှမတွေ့တာကတော့ အံ့သြစရာပဲ”

အလုပ်သမားလေးက ခုတင်အောက်မှ သေတ္တာကို ဆွဲထုတ်ရန်ပြင်ဆင်နေစဉ်မှာ နောက်ထပ် မြွေတွန်သံ တစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ထိုမြွေတွန်သံကို ဦးဆောင်ခန့်သာ ကြားရပြီး အနီးမှ အလုပ်သမားလေးကတော့ ကြားဟန်မတူပေ။

“ကဲ... ငါပြောတယ်မဟုတ်လား၊ မြွေတွန်သံကြား ရလား”

“မကြားပါဘူး အဘရဲ့၊ ဘာအသံမှ မကြားရပါဘူး”

“မင်းတော့ ရေငုပ်တာများလို့ နားတွေလေးနေပြီနဲ့ တူတယ်၊ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးလုပ်စမ်း၊ တော်ကြာ မြွေကိုက်လို့ သေနေဦးမယ်”

အလုပ်သမားလေးက ဝေဝေခေါ အမူအရာဖြင့် ခုတင် အောက်သို့ ထပ်ကြည့်ပြီး ဘာမှမတွေ့ရတော့မှ သေတ္တာကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ခုတင်အောက်မှာ ဘာတွေ့သလဲ”

“ဘာမှမတွေ့ပါဘူး အဘရဲ့၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေး ရဦးမလဲ အဘ”

“ရပြီ... ရပြီ၊ မင်းသွားတော့”

အလုပ်သမားလေး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ အခန်းတံခါးပေါက် တံခါးကို စေ့ထားလိုက်ပြီးမှ သေတ္တာဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

ပုလဲနက်ကြီးထည့်ထားသော သေတ္တာအနီးသို့ ရောက် သောအခါ သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ခနသလို ခံစားရသည်။

ဦးဆောင်ခန့်မှာ ထိုသေတ္တာကို ဖွင့်ရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ် ခနသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်တော့လည်း ဘာမှ မသင်္ကာ
ရော မတွေ့ရသဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရသွားပြီး
သေတ္တာကို မ၊ပြီး ခုတင်ပေါ်ဟင်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ပြီး...”

“ဟာ...”

သေတ္တာမှာ ကျွန်းသေတ္တာတစ်လုံးဖြစ်ပြီး အဖုံးပွင့်
သွားသောအခါ အတွင်းမှ မြွေဟောက်နက်ကြီးတစ်ကောင်
ခေါင်းထောင်ထလာလေသည်။

“အဖုံးပိတ်ထားတဲ့ ဒီသေတ္တာထဲကို မြွေက ဘယ်လို
ရောက်နေတာလဲ မသိဘူး”

သေတ္တာအတွင်းမှ ခေါင်းထောင်ထလာသော မြွေက
ဦးဆောင်ခန့်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ အမှောင်ရိပ်သမ်းနေ
သော အခန်းထဲမှာပင် မြွေမျက်လုံးမှ အနီရောင်အလင်းစက်
များက တလက်လက် တောက်ပနေသည်။

သို့ကြောင့်...

အခန်းအပြင်သို့ထွက်ကာ အလုပ်သမားများကို လှမ်း
ခေါ်လိုက်တော့ အလုပ်သမားအချို့နှင့် ဒေါ်ငွေရှင်ပါ အခန်း

ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ အလုပ်သမားများ လက်ထဲမှာတော့
တုတ်နှင့်ဓားများ ပါလာကြသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့...

“မြွေဘယ်မှာလဲ၊ မြွေဘယ်မှာလဲ”

“ဟို... ဟိုသေတ္တာထဲမှာ”

အလုပ်သမားအချို့က ပုလဲနက်ကြီးထည့်ထားသော
သေတ္တာအနီးသို့ သွားကြည့်သောအခါ မြွေမဆိုထားနှင့်
သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ တစ်ကောင်တလေမှ မတွေ့ကြရပေ။

“တွေ့လားဟ”

“မတွေ့ဘူး အဘ၊ အဘသေတ္တာထဲမှာ ပင်လယ်မျှော်
တစ်ကောင်တောင်မှ မရှိဘူး”

“တယ်ခက်တဲ့ကောင်တွေပဲ၊ စောစောက သေတ္တာထဲ
မှာ ခေါင်းထောင်ထနေတဲ့ မြွေကို ငါ့မျက်စိနဲ့ သေသေချာချာ
တွေ့တာပဲ၊ သေတ္တာထဲမှာ မရှိရင်လဲ အခန်းထဲမှာ သေသေ
ချာချာ လိုက်ရှာကြည့်ကြစမ်းကွာ”

အလုပ်သမားများက အခန်းထဲသို့ လိုက်ရှာကြသော်
လည်း ဘာမှမတွေ့ကြရသောကြောင့် ဦးဆောင်ခန့်ကို ဇေဝ
ပေါ်ဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

ထြိစက္က

ခဏကြာတော့ အလုပ်သမားများ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

ဒေါ်ငွေရှင်ကတော့ အခန်းထဲမှာ နေရစ်ခဲ့သည်။

“တော်... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ကိုဆောင်ခန့်”

“စောစောက သေတ္တာထဲမှာ ခေါင်းထောင်နေတဲ့ မြွေကို ငါ့မျက်စိနဲ့ သေသေချာချာ မြင်လျက်နဲ့ အခုဘာမှ မတွေ့ရတော့တာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာကွ”

“ကျုပ်တို့လဲ သေသေချာချာကြည့်ပါတယ်၊ ဘာမှ မတွေ့ရပါဘူး။ ရှင့်ကိုတော့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေက လာပြီး သတိပေး နှောင့်ယှက်နေပြီနဲ့တူတယ်”

“ငါက ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊ သွားစမ်းကွာ... သွားစမ်း၊ မဟုတ်ရင် ငါ မင်းကိုရိုက်မိလိမ့်မယ်”

“ဪ... ကိုဆောင်ခန့်၊ ကိုဆောင်ခန့်၊ အခုထိ ရှင်ရဲ့ အတ္တစိတ်တွေကို မပြင်သေးဘူး။ တစ်နေ့ကျရင် ရှင်ရဲ့ မစ္ဆရိယစိတ်က ရှင်ကိုပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ့်၊ သတိထား”

“အတော်လျှာရှည်တဲ့ မိန်းမကွာ၊ သွားစမ်း”

ဒေါ်ငွေရှင် ထွက်သွားတော့ ဦးဆောင်ခန့် သေတ္တာ ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာတော့ သေတ္တာထဲမှာ သူ့ထည့်ထားသော ပုလဲနက်ကြီးသာ တွေ့ရပြီး အခြားဘာမှ မတွေ့ရပေ။

ဦးဆောင်ခန့် သေတ္တာအတွင်းမှ ပုလဲနက်ကြီးကို ကောက်ယူပြီး နေရောင်ခြည်တိုးဝင်နေသော ပြတင်းပေါက် အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး နေရောင်နှင့် ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

ပုလဲနက်ကြီးအား နေရောင်ဖြင့် ထိလိုက်သောအခါ အခန်းတစ်ခုလုံး အနက်ရောင်များ လွှမ်းသွားလေတော့သည်။ အနက်ရောင်များမှာ အခန်းထဲမှာသာမက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ပင် ဖြာထွက်လျက်ရှိသည်။

လှုပ်ရှားနေသော အနက်ရောင်များမှာ အသက်ဝင်နေသော ကြောင်နက်များ၊ ငှက်များသဏ္ဍာန်များ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

အခန်းနံရံပေါ်တွင် ထင်နေသော အရိပ်များမှာ ကြောင်နက်များသဏ္ဍာန် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ပုလဲလုံးကြီးကို အနည်းငယ် လှုပ်လိုက်ရုံနှင့်ပင် ကြောင်နက်ကြီးများက သူ့ကို ပတ်ပြေးနေသလို မြင်နေရသည်။

ဦးဆောင်ခန့်မှာ လွန်စွာအံ့ဩသွားပြီး နေရောင်ဖြင့် အတွင်းသို့ မြင်နေရသော ပုလဲနက်ကြီးအတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ပုလဲနက်ကြီးအတွင်းမှာ လူမျက်နှာနှင့်

တူသော ပုံရိပ်များကို တွေ့ရသဖြင့် အသေအချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုပုလဲလုံးကြီးအတွင်း၌ ပေါ်နေသော မျက်နှာမှာ ပုလဲသူဇာဏီမျက်နှာနှင့် တစ်ထေရာတည်းတူနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော ပုလဲနက်ကြီးအား လွှတ်ချလိုက်လေသည်။

“ဒေါက်”

ပုလဲနက်ကြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် လွှတ်ကျသွားသည်နှင့် ဦးဆောင်ခနဲလည်း သတိမေ့ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘယ်နေရာမှ ထွက်လာမုန်းမသိသော မြွေဟောက်နက်ကြီးတစ်ကောင်က လဲကျနေသော ဦးဆောင်ခနဲကိုယ်ပေါ်သို့ တက်ကာ အတန်ကြာအောင် ရှိနေပြီးမှ အခန်းဝမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

တောနက်အတွင်းမှ ဝင်ကြွေးဆပ်ရသူများ

မိုးမခရွာတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ရေလှိုင်းကြီးများ တက်လာသောကြောင့် ရွာတွင် အတော်များများ ပျက်စီးသွားရုံမက သည်ရက်ထဲမှာပင် ရွာလူကြီး ဦးဆောင်ခနဲလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ရောဂါတစ်ခုရကာ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်တော့ပေ။

ထိုအခါ ရွာသူရွာသားများသည် ပိုမိုကြောက်ရွံ့မှု ဖြစ်ကြကာ ဒေါ်မင်းဇာတို့ မြေးအဘွားအား လိုက်လံရှာဖွေကြရန် ပြင်ဆင်ကြလေတော့သည်။

အချို့ကတော့...

“အခုလို ရွာမှာ အန္တရာယ်တွေဝင်တာ သူတို့လက်ချက်ကြောင့် ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ။ သူတို့က ရွာထဲက ထွက်သွားကြတာ ကြာပြီပဲ။ အခုလိုဖြစ်တာ တစ်ခုခု အမှားအယွင်း လုပ်မိလို့ နတ်ဒေဝတာတွေက ဒဏ်ခတ်တာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ”

ဟု တွေးတွေးဆဆ ပြောကြသည်။

“ဒါဖြင့် သူ့ကြီးတို့သားအဖ ဖြစ်တာကရော ဘာကြောင့်လဲ၊ တစ်ယောက်ကရူး၊ အခုတစ်ယောက်ကလည်း ကယောင်ကတမ်းတွေအော်ပြီး အိပ်ရာထဲက မထနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ”

“အဲဒါကတော့ သူ့မကောင်းမှုနဲ့သူ ဖြစ်တာနေမှာပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒေါ်မင်းဇာမြေးမလေးကို သွားပြီး နောင်ယုက်မိလို့ ထွန်းခံ ရူးသွားတယ်။ အခု သူ့ကြီးလဲ ဒေါ်မင်းဇာတို့ကို မတရားနှင့်ထုတ်လိုက်လို့ အခုလို ဒုက္ခတွေ ရောက်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ပုလဲနက်ကြီးကိုရော ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ပုလဲနက်ကြီးက ဒေါ်မင်းဇာ မြေးမလေးနဲ့ ပတ်သက်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဒါတွေက အမှန်ပြောလို့ မရပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါထင်တာကတော့ မကောင်းတာကြုံစည်တဲ့ လူဆိုတာ တခြားလူရဲ့ ပယောဂမပါဘဲနဲ့ ကိုယ့်အကုသိုလ်ဒဏ် ကိုယ်ပြန်ခံရလေ့ရှိတယ်”

ရွာထဲမှာနေထိုင်သူများထဲမှာပင် အတန်အသင့် အသိပညာရှိသူနှင့် လုံးဝအသိဉာဏ်ပညာမရှိသူများ ရောထွေးနေထိုင်လျက်ရှိသောကြောင့် အသိဉာဏ်ပညာရှိသူများက အမှန်ကို တွေးတွေးဆဆ မြင်နိုင်ကြသော်လည်း အသိပညာလုံးဝမရှိသူများကတော့ တစ်ဖွတ်တိုး ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။

သည်ကြားထဲမှာ နတ်ဆရာ ဦးခမ်းလုံကလည်း ပုံကြီးချဲ့ကာ မြှောက်တိုးပင့်ကော် ပြောဆိုမှုကြောင့် ရွာသားအချို့မှာ ယုံကြည်ကြကာ မိမိတို့ရွာအား ဒုက္ခပေးနေသူမှာ ဒေါ်မင်းဇာတို့ဖြစ်သည်ဟု စွဲလမ်းထင်မှတ်ကာ ၎င်းတို့အား ရှာဖွေဒုက္ခပေးရန် တိုင်ပင်ကြသည်။

တစ်နေ့သောအခါ မိုးမခရွာမှ လူတစ်စုသည် ပင်လယ်ပြင်သို့ ပုလဲငုပ်ရန် ဟန်ပြထွက်ခဲ့ကြပြီး ပထော်ပထက် တောင်တန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

တြိစက္က

၎င်းတို့သည် ပထော်ပထက် တောင်တန်းပေါ်မှာ
ဒေါ်မင်းဇာတို့ပြေးအဘွား ရှိသည်သာ သတင်းကြားသော်လည်း
မည်သည့်နေရာတွင် ရှိကြမှန်း တိတိကျကျ မသိကြပေ။
သို့ကြောင့်...

လက်နက်များကိုင်ဆောင်ကာ စမ်းတဝါးဝါး တက်လာ
ကြခြင်းဖြစ်၏။

ပထော်ပထက် တောင်တန်းမှာ အတော်ကျယ်ပြန့်ပြီး
တောကလည်း နက်လှသည်။

သားရဲတိရစ္ဆာန်များကလည်း ပေါလှသောကြောင့် သတိ
နှင့် တက်ခဲ့ကြသည်။

စုစုပေါင်း ရွာသားရှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူတို့တွင် ဓား၊ လှံ၊ ဒူးလေး၊ မြားဘူး စသည်တို့
ပါကြသည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ တောနက်အတွင်း
တစ်နေရာဆီမှ...

“ငါဒီမှာဟေ့... ငါ ဒီဘက်မှာရှိတယ်”

ဟူသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ အော်သံကို ကြားလိုက်
ရသည်။

အော်သံ ကြားလိုက်ရသောနေရာမှာ သူတို့ရောက်နေ
သော နေရာနှင့် သိပ်မဝေးလှပေ။

သို့ကြောင့်...

ရှစ်ယောက်သား အသံကြားရာဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်
တက်ခဲ့ကြသည်။

အသံကြားရာနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အော်သံက
နောက်တစ်နေရာမှ ကြားရပြန်သည်။

ဆက်လိုက်ကြပြန်တော့ တစ်နေရာသို့ ရောက်သော
အခါ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နောက်တွင် ရပ်နေသော အနက်
ရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်
ဝိုင်းလိုက်ကြလေရာ ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါမှ ဘာမှ
မတွေ့ရတော့ပေ။

“ငါဒီမှာရှိတယ်ဟေ့၊ လာကြ”

ဟု ကြားရပြန်သည်။

လူရှစ်ယောက်တို့မှာ အသံကြားရာသို့ လိုက်ကြပြန်
သည်။

သည်တစ်ခါတော့ လူစုပြီး မလိုက်တော့ဘဲ နှစ်ယောက်
တစ်တွဲစီ ခွဲလိုက်ကြသည်။

ရွာသားနှစ်ယောက် တက်သွားသော ကုန်းစောင်း
တစ်နေရာ အထက်နားရှိ ချုံတစ်ချုံအတွင်းသို့ အနက်ရောင်

ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက် ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရောက်နေသော ရွာသားက လက်ထဲမှာ အသင့်ကိုင်းထားသော ဒူးလေးကို မောင်းတင် မြှားတပ်ပြီး ချုံအတွင်းသို့ ပစ်လိုက်သည်။

“ဒေါင်...”

“အား...”

ချုံအတွင်းမှ လူတစ်ယောက်အော်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကိုင်း... မှတ်ပြီလား၊ ထိသေအဆိပ်လူးထားတဲ့ မြှားဒဏ်ကိုတော့ မခံနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

ဟု ကြိမ်းဝါးကာ နှစ်ယောက်သား အော်သံကြားရာ ချုံအတွင်းသို့ သွားရောက်ကြည့်သောအခါ မြှားထိမှန်ပြီး လဲနေသူမှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ မိမိတို့နှင့် အတူလာသော ရွာသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ကြသည်။

ထိသေအဆိပ်မှာ သွေးစို့ရုံနှင့် အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် သေစေနိုင်သောကြောင့် မြှားမှန်ထားသော လူမှာ မလှုပ်နိုင်တော့ပေ။

“စောစောကတွေ့လိုက်တာ အနက်ရောင်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ အခု ဘယ်နှယ် တို့ရွာကလူ ဖြစ်နေပါလိမ့်”

ဟု ပြောနေကြစဉ် မလှမ်းမကမ်း တောင်ကုန်းအထက် နားရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှ ခါးထောက်ရပ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့... ဟိုမှာ”

မိန်းကလေးက မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သစ်ပင် နောက်သို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

သူတို့ ဆက်မလိုက်ဝံ့ကြတော့ပေ။

ဤသို့ပင် အခြားနေရာရောက်နေသော ရွာသားနှစ်ယောက်၏ ဒုက္ခကလည်း မသေးလှပေ။

သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်ဘက်တွင် မသင်္ကာစရာ လှုပ်ရှားမှု တစ်ခု တွေ့ရသဖြင့် တစ်ယောက်တစ်နေရာစီခွဲပြီး ဝိုင်းလိုက်ကာမှ သစ်ပင်နောက်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော ကိုးတောင်ကျားကြီးတစ်ကောင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရပြီး တောကောင်ကြီး၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အလူးအလဲခံကြရသည်။

သူတို့၌ပါသော စား လှံတို့မှာ တောကောင်ကြီးအား ဘယ်လိုမှ ထိရောက်အောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်သောကြောင့် မကြာခင်မှာ တစ်ယောက်မှာ ဒဏ်ရာများဖြင့် ထွက်ပြေးသွား နိုင်သော်လည်း ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ တောကောင်ကြီးက ကိုက်ချီကာ တောထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေရာရောက်နေသော ရွာသားနှစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ကတော့...

သူတို့ရောက်နေသောနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အမျိုး သမီးတစ်ယောက် ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် နောက်မှပြေးလိုက်သွားကြသည်။

မိန်းကလေးက ရှေ့မှပြေး။

သူတို့က နောက်မှလိုက်ကြသည်။

ရှေ့မှပြေးနေသော မိန်းကလေးမှာ ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရထားဟန်ဖြင့် ထော့နဲ့ ထော့နဲ့နှင့် ပြေးနေသည် ကိုပင် သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်၍မပီပေ။

မိကာနီးလာလိုက် ဝေးသွားလိုက်ဖြစ်နေသည်။

လွင်ပြင်လိုဖြစ်နေသော နေရာတစ်နေရာသို့ ခြေထောက် ဘေးနေဟန်ရှိသော မိန်းကလေးက သစ်ရွက်ခြောက်များ ဩနဲ့ကျနေသော ကုန်းပို့တစ်နေရာမှ ဖြတ်ပြေးသွားရာ

နောက်မှလူနှစ်ယောက်ကလည်း ထိုလမ်းအတိုင်း ပြေးလိုက် သွားကြသည်။

မိန်းကလေးဖြတ်ပြေးသွားစဉ်က ဘယ်လိုမှ မထူးခြား သော မြေပြင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဖြတ်ပြေးသောအခါမှ သာမန်မြေပြန့်မဟုတ်ဘဲ ပဒုကျင်းကြီးဖြစ်နေမှန်း နောက်ကျစွာ သိရလေတော့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ပဒုကျင်းထဲ ခြေကျုံ့ဝင်သွားလေရာ တစ်ယောက်က မြေတွင်းထဲသို့ လုံးလုံးဝင်သွားပြီး ကျန် တစ်ယောက်က ခါးတစ်ဝက်ပိုင်း အပေါ်မှာ တင်နေသည်။

မြေကျင်းထဲ လုံးလုံးကျသွားသူအတွက် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ပေ။

ခြေထောက်ကျုံ့ဝင်သူက ပဒုကျင်းမှန်းသိသဖြင့် ကြောက် လန့်တကြား အပေါ်သို့ပြန်တက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အချိန်အနည်းငယ် ကြာသောကြောင့် ခြေထောက်အပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းစလုံး အရိုးများပေါ် လောက်အောင် စုတ်ပြတ်နေတော့သည်။

ထိုရွာသားမှာလည်း ခြေထောက် မထောက်နိုင်သော ကြောင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ နေရာရွေ့သွားပြီး လူးလိုပုံအော်ဟစ် နေတော့သည်။

သူတို့အဖွဲ့မှာ အားလုံး ရှစ်ယောက်လာကြသော်လည်း မြားမှန်သူ၊ ကျားဆွဲသူ၊ ပဒုကျင်းထဲကျသူ၊ ဒဏ်ရာရသူ များဖြင့် လူကောင်းသုံးယောက်သာ ကျန်လေသည်။

ထိုအခါမှ သူတို့သည် မိမိတို့ မဆင်မခြင်ပြုလုပ်မိသည့် အတွက် များစွာထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုဖြစ်ကာ နောင်တရနေ မိကြသည်။

အချိန်ကလည်း မရှိတော့ပေ။
တောထဲမှာ အမှောင်ရိပ်များ သမ်းစပြုလာပြီ။
တောနက်အတွင်းသို့မှ တောကောင်ကြီးများ၏ ဟိန်း ဟောက်အော်သံများ ကြားလာရသည်။

ယခုအချိန်မျိုးသည် တောနက်ထဲတွင် တောကောင် ကြီးများ အစာရှာထွက်လေ့ရှိသော အချိန်မျိုးဖြစ်သောကြောင့် တောထဲမှာ သည်အတိုင်း ဆက်မနေသင့်မှန်း သိကြသည်။

သို့သော်လည်း ဘယ်လမ်းက ပြန်ဆင်းရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေသောကြောင့် အခက်တွေ့နေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် တောထဲမှ မီးတုတ်ကိုင်ထားသော လူကြီးနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သုံးယောက်သား အတော်အတန် အားရှိသွားကြသည်။

“အဘတို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲဟင်”

သူတို့အဖွဲ့ထဲမှ တစ်ယောက်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။
“ငါတို့က ရွာပြန်မှာပေါ့၊ ဒီလောက်အန္တရာယ်များတဲ့ တောထဲမှာ မင်းတို့က ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ တောလိုက်ရင်း လမ်းပျောက်နေလို့ပါ ၊တော့

“ဘယ်ရွာကလဲ”

“မိုးမခရွာကပါ”

“အိုး...အဝေးကြီးကပဲ၊ ကိုင်း...တောထဲမှာ ဒီအတု နေလို့ကတော့ မင်းတို့ မနက်လင်းအောင် ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ကြည့်ရတာ မုဆိုးတွေနဲ့လဲ မတူပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“တောကိုလာရင် တောအကြောင်း သိရသလို၊ တောင် ကို တက်ရင်လဲ တောင်အကြောင်း သိရတယ်၊ ပင်လယ် ထွက်တဲ့လူဟာ ပင်လယ်အကြောင်းမှ နားမလည်ရင် သေ မှာပေါ့၊ တောတောင်ပင်လယ်တွေမှာ မာယာပရိယာယ်တွေ ရှိတယ်၊ ဒါကိုမှ မသိဘူးဆိုရင် အသက်ပေးရမှာပဲ၊ ကဲ... ကဲ... အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ရွာကိုလိုက်ခဲ့ကြ၊ မနက်ကျမှ မင်းတို့ရွာကို ပြန်မယ့်လမ်းကို ပြပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ အဘရယ်”

သုံးယောက်သား အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် ခေါ်ရာနောက်
သို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

များအတန်ကြာအောင် လျှောက်မိသောအခါ တောတွင်း
ရာဆီမှ ခွေးဟောင်သံသဲ့သဲ့ကို အရင်စကြားပြီး
အတွက်သောအခါ လူသံ သူသံများ ကြားရသည်။

မိကြာတောအုပ်မှထွက်သောအခါ မီးရောင်များမှိတ်တုတ်၊
နှိတ်တုတ်နှင့် တဲအိမ်တန်းအချို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်က သူတို့ကို အစွန်ဘက်ရှိ
ကဲတစ်လုံးအတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။

တစ်ယောက်က သူတို့ကို တဲအတွင်းမှာ နေရာထိုင်ခင်း
ပေးနေစဉ် ကျန်တစ်ယောက်က တဲအပြင်သို့ထွက်ပြီး...

“ရွာထဲကလူတွေ ဒီကိုလာကြဦးဟ၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ
ပါလာတယ်ဟ”

ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ခေါ်လိုက်သောအခါ
ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီးများ ရောက်လာကြ
သည်။

သူတို့က ဧည့်သည်သုံးယောက်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းစိုက်
ကြည့်ကြသည်။

ထိုအကြည့်များနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသော လူသုံး
ယောက်တို့မှာ အသည်းနှလုံးကို လက်အေးကြီးများဖြင့်
အဆုပ်ခံလိုက်ရသလို စိမ်းခနဲဖြစ်သွားကြသည်။

ဒီလူတွေကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲဟု စိတ်ထဲမှာတော့
ဝေဝဝေါ တွေးလိုက်မိကြသည်။

“မင်းတို့သွားရတော့မလား”

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“လထွက်လာရင် သွားရမှာပါ”

“အေး... မသွားခင် ဧည့်သည်တွေစားဖို့ အစား
အသောက်တွေ ယူလာခဲ့ကြဦး”

ဟု မှာကြားလိုက်ရာ ဘာမှမပြောဘဲ အသီးသီး
ပြန်ထွက်သွားကြပြီး ခဏကြာသောအခါ ထမင်းဟင်းများ
လာဖို့ကြသည်။

တစ်အိမ်လျှင် တစ်မျိုးလာဖို့ပေးသဖြင့် ထမင်းနှင့်
ဟင်းများမှာ စုံလှပေသည်။ အတော်များများကတော့ အသား
ဟင်းများဖြစ်သည်။

လူသုံးယောက်၏ စိတ်ထဲမှာတော့ “တော်တော်ဧည့်ဝတ်
ကျေတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေပဲ”ဟု ကွေးလိုက်မိကြသည်။

ထမင်းဟင်း လာပို့သူများ၏ ထူးခြားမှုမှာ ထမင်းဟင်းများ လာပို့ပေးပြီးသည်နှင့် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ပြန်ထွက်သွားကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

“ကဲ... မောင်ရင်တို့၊ ရှိတာပဲ စားလိုက်ကြဦး။ တောထဲမှာတော့ တောထမင်း၊ တောဟင်းပဲပေါ့ကွာ”

“ရပါတယ် အဘရာ၊ အခုလို စားရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

သူတို့သုံးယောက် ထမင်းဟင်းများကို အားရပါးရ စားနေကြစဉ် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်က စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ နံဘေးမှ ထိုင်ကြည့်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မှောင်မည်းနေသော တောထဲမှာ အလင်းရောင်တစ်ခု ဖြာကျလာသည်။

အရှေ့ဘက်မှ လထွက်စပြုလာပြီ။ လထွက်လာသည်နှင့် စောစောက ငြိမ်သက်နေသော ရွာကလေးမှာ ဆူဆူညံညံအသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“လထွက်လာပြီဟေ့၊ သွားကြစို့”

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အော်ဟစ်အချက်ပေးသံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

“အဘ သူတို့က ဒီလောက်အမှောင်ထဲမှာ ဘယ်သွားကြမှာလဲ ဟင်”

“ဝဋ်ကြွေးသွားဆပ်ကြမှာလေ၊ ဒီနားတင်ပါပဲ”
အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောပြသည်။

“ဗျာ...ဝဋ်ကြွေးဆပ်တာ၊ ဘယ်လိုဆပ်တာလဲ အဘ”

“ဝဋ်ကြွေးဆိုတာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ တင်နေရင် ပြန်ဆပ်ရတယ်၊ ရှေးဘဝက ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုကံတွေ၊ အတံ့အလှည့်တွေကို ပြန်ဆပ်ရတာကို ဝဋ်ကြွေးဆပ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ လူ့ဘဝမှာ သူတစ်ပါးဆီက ကြွေးယူပြီး ပြန်မဆပ်ဘဲ နေလို့ရတယ်၊ ဝဋ်ကြွေးပါလာရင် ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ပြန်ဆပ်ရတယ်”

“သူတို့က ဘယ်လိုဝဋ်ကြွေးတွေ ပါလာကြလို့လဲ အဘ”

“အမျိုးမျိုးပေါ့ကွယ်၊ ဝစီနဲ့ပြုခဲ့ကြတဲ့ကြွေး၊ စိတ်နဲ့ ပြစ်မှားခဲ့တဲ့ကြွေး၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုခဲ့တဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေကို ဒီဘဝမှာလည်း ဆပ်ရတယ်၊ နောင်ဘဝမှာလည်း ဆပ်ရတယ်၊ မကျေမချင်၊ ဘဝပေါင်းများစွာ ပေးဆပ်ကြရတယ်”

“အတော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်”

“အဆိုးဆုံးကတော့ သူတော်ကောင်းကို ပြစ်မှားတဲ့ အကုသိုလ်ကံက အကြီးဆုံးပဲ”

“ဘယ်လိုဝင့်ကြွေးမျိုးလဲ အဘ”

“ဘယ်လိုဝင့်ကြွေးမျိုးလဲဆိုတော့ အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေကို အပြစ်ရှိတယ်လို့ထင်ပြီး ဇော်ကားပြစ်မှားတဲ့ အပြစ်မျိုးပေါ့။ အဲဒီအပြစ်မျိုးက ဘဝဆက်တိုင်း ပေးဆပ်ရတယ်”

“ဗျာ...”

“ဟုတ်တယ်ကွယ်၊ အပြစ်မဲ့တဲ့လူကို ဇော်ကားမိရင် အပြစ်သိပ်ကြီးတယ်။ ဒီဘဝမှာလည်း အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံရတယ်။ နောင်ဘဝရောက်ရင်လည်း တူသောအကျိုး ပေးတတ်တယ်။ သူတော်ကောင်းကို ပြစ်မှားမိရင်တော့ ဘဝဆက်တိုင်း ဝင့်ကြွေးက မကုန်တော့ဘူး”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ လူသုံးယောက်မှာ ထမင်းဆက်မစားနိုင်လောက်အောင် ရင်ထဲမှာ ပြည့်တက်လာကြသည်။

မိမိတို့ တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းနေပြီဟု သိလိုက်သည် နှင့် များစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိကြလေသည်။

ထို့နောက်...

သူတို့ကို ထမင်းကျွေးသော လူကြီးနှစ်ယောက်ကပါ အပြင်သို့ ထွက်သွားကြလေရာ အတန်ကြာသောအခါ တစ်ရွာလုံး ခွေးသံ၊ လူသံများ မကြားရတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

“တစ်ရွာလုံးက လူတွေ ကပ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ဘူးနဲ့တူတယ်။ သူတို့ ဘယ်သွားကြတာလဲမသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလောက်မှောင်တဲ့အချိန်ကျမှ ဘယ်ကို သွားကြတာလဲ မသိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ အခုမှတော့ မထူးတော့ဘူး၊ ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းလို့ပဲ သဘောထားရမှာပဲ”

သုံးယောက်သား စားသောက်ပြီးသောအခါ မိမိတို့ အတွက် ပေးထားသောနေရာများတွင် လှဲနေကြသော်လည်း အိပ်မပျော်ကြပေ။

သန်းခေါင်ယံအချိန်လောက် ရောက်သောအခါ တောနက်အတွင်းဆီမှ ခွေးအူသံများ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်ဟစ်သံများ၊ ငယ်သံပါအောင် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံများကို ကြားနေရသဖြင့် ကြောက်ရွံ့စိတ်ကြောင့် မအိပ်ဝံ့ကြပေ။

အော်ဟစ်သံများမှာ အသည်းနှလုံးကို လက်အေးကြီးများဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သကဲ့သို့ အသက်မရှူဝံ့အောင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကြသည်။

အရက်တက်ခါနီးသောအခါမှ အော်သံများ တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ သုံးယောက်သား အိပ်ပျော်သွားကြလေတော့သည်။

သူတို့ အိပ်ပျော်ရာမှ ပြန်နိုးလာသောအခါ နံနက်လင်းပြီး သစ်ပင်များကြားမှ နေရောင်ခြည်များပင် ထိုးဆင်းကျနေပြီ။

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ တို့ ညကအိပ်တဲ့ ရွာတန်းက ဘယ်ရောက်သွားလို့ ဒီတောထဲမှာ ရောက်နေတာလဲဟ”

သုံးယောက်သား သစ်ဆွေးတုံးများကို ခေါင်းအုံးကာ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

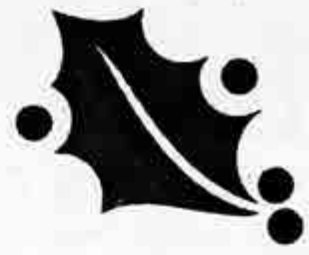
ထိုအခါမှ မိမိတို့အား တောခြောက်ပြီဆိုတာ နိုင်မိလိုက်ကြပြီး နေရာမှ အသီးသီးထကာ ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ပြေးနေရင်းမှပင် နောက်ဘက်တောတွင်းဆီမှ...

“ဟေး... ငါတို့လာပြီ၊ ငါတို့လာပြီဟေ့”

ဟူသော အော်သံများကို ကြားရသဖြင့် ဘယ်လိုမှ ရပ်တန့်မနေဘဲကြတော့ဘဲ ဆက်ပြေးရာ နောက်ဆုံး ရွာသို့ ပြန်နိုင်မည့်လမ်းပေါ်သို့ ကံအားလျော်စွာ ပြန်ရောက်ကြကာ ရွာသို့ရောက်အောင် ပြန်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ထိုလူသုံးယောက်တို့မှာ ဒေါ်မင်းစာတို့နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းများကို စကားမျှပင် မဟာဝံ့ကြတော့ရုံမက မကောင်းမှုဒုစရိုက်များကို ရှောင်ကြဉ်နိုင်သော ဘဝသို့ ချက်ချင်းဆိုသလို အသွင်ပြောင်းသွားကြလေတော့သည်။

အခန်း (၁၃)

ကံကြွေးရှိလျှင် စံ၊ ဝဋ်ကြွေးရှိလျှင် စံ

ပထက်ပထက် ကျောက်တောင်တန်းတစ်နေရာတွင်
ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ထိုကျောက်ဂူကြီးမှာ ရှေး
နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရှိနေခဲ့ပြီး အတွင်း၌ လျှို့ဝှက်လှ
သော အခန်းပေါင်းများစွာ ရှိလေသည်။

ထိုအခန်းများ၌ အချို့အခန်းများမှာ အန္တရာယ်မရှိသော်
လည်း အချို့အခန်းများကတော့ အန္တရာယ်များရှိပေသည်။

ပဒုတွင်းများ၊ မြွေတွင်းများ၊ ဆင်ပစ်မြွေဟု ခေါ်ကြ
သော ဦးခေါင်းနှစ်လုံးရှိသည့် မြွေပျံများ၊ အဆိပ်ထိ
လိုက်သည်နှင့် လောင်မီးကျနိုင်သော မြွေပြဒါးများ။

အဆိုးဆုံးကတော့...

မြေကျင်းထဲ ကျံကျသွားလျှင် ဘယ်လိုမှ ပြန်မတက်နိုင်လောက်အောင် နက်သော တွင်းနက်ကြီးများက နေရာအနှံ့ရှိပေသည်။

ထိုအထဲမှာမှ ထူးခြားသော တွင်းနက်ကြီးတစ်တွင်းလည်း ရှိသည်။

ထိုတွင်းနက်ကြီးမှာ အောက်ခြေသို့ရောက်အောင် ဆင်းနိုင်ဖို့မဆိုထားနှင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရောက်အောင် ဆင်းဖို့ရန်ပင် မလွယ်လှပေ။

တွင်းနက်ကြီး၏ နံရံတစ်လျှောက် ဂူပေါက်များရှိပြီး ထိုဂူပေါက်များထဲမှာ အဆိပ်ပြင်းလှသော မြွေနှင့် အခြားသတ္တဝါများ ခိုအောင်းနေကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ရှေးက ဆိုစကားတစ်ခုတော့ရှိသည်။

ထိုဂူပေါက်ကြီးမှ အောက်သို့ဆင်းသွားလျှင် ပင်လယ်ရေအောက်သို့ ရောက်သွားနိုင်ပြီး ထိုမှဆက်သွားလျှင် ပုလဲနက်များရှိသော ရေအောက်လိုဏ်ဂူတစ်ခုသို့ ရောက်သွားနိုင်သည်ဟူသော စကားပင်ဖြစ်၏။

သို့စေကာမူ...

လက်တွေ့ရောက်နိုင်ဖို့ကတော့ အတော်မလွယ်ကူသော အရာဖြစ်ပေသည်။

ထိုဂူကြီးအတွင်းမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက နေထိုင်လာခဲ့သော လူတစ်ဦးတော့ ရှိပေသည်။

ထိုလူမှာကား တရားအားထုတ်နေသော ဦးသူတော်ပင်ဖြစ်သည်။

ဦးသူတော်သည် ဧကလာသတောင်တန်းဘက်မှ လာခဲ့သူဖြစ်ပြီး ပထော်ပထက်ဂူကြီးကို တွေ့သောအခါ လူသူများနှင့် ကင်းဝေးရာအရပ်ဖြစ်သောကြောင့် နှစ်သက်ကာ ထိုဂူထဲမှာပင် နေထိုင်ကာ တရားကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့သည်။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက တပည့်တောင်တန်း၊ ဧကလာသတောင်တန်းများမှာ လူသူသိပ်မရှိလှဘဲ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ဘုရားဖူးညွှန်သည်များ လာလေ့ရှိသဖြင့် တရားအလုပ်လုပ်ကိုင်သူများအတွက် များစွာအဆင်ပြေလှသော်လည်း နောင်သောအခါ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်၊ ဧကလာသစေတီတော်တို့ ရှိရာသို့ ဘုရားဖူးညွှန်သည်များ မပြတ်လာရောက်ကြသောကြောင့် ထိုတောင်များဝန်းကျင်၌ တရားအားထုတ်ကြသူတို့အဖို့ နေရာသိပ်မရှိတော့သဖြင့် လူသူနှင့်ဝေးရာ

နေရာများကို ရှာကြရင်းနှင့်ပင် ဦးသူတော်မှာ ပထော်ပထက် တောင်တန်းများဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူရောက်စကဆိုလျှင် ထိုတောင်တန်းများပေါ်သို့ လူသူအရောက်အပေါက် မရှိလှပေ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ သူ့စားဖို့အတွက် ပျားရည်၊ သစ်သီးသစ်ဥ၊ ရှားပါးသောဂမုန်းနှင့် ဆေးမြစ်ဆေးဥများ လာရောက်ပို့ပေးသော လူအချို့တော့ ရောက်လာတတ်သည်။

ထိုသို့လာပေးအခါ ဦးသူတော်က...

“အခုလို လာပို့ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်က တရားအားထုတ်နေသူဖြစ်လေတော့ တရားမှလွဲပြီး ဘာမှပြန်မပေးနိုင်တာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ထိုအခါ ဧည့်သည်များက...

“ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမှပြန်ပေးစရာ မလိုပါဘူး အဘ၊ ကျွန်တော်တို့လိုချင်တာက အဘဆီက မေတ္တာပို့ပေးခြင်းပါပဲ၊ အဘပေးပို့တဲ့ မေတ္တာတွေကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်ကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ကို မေတ္တာများများ ပို့ပေးပါ”

ဟု ပြောကြလေသည်။

“စိတ်ချပါကွယ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ အားလုံးကို ရည်မှန်းပြီး မေတ္တာပို့ပေးနေပါတယ်”

ဤသို့ဖြင့် ပထော်ပထက်တောင်တန်းပေါ်မှာ ဦးသူတော် အတွက် အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာဖြင့် တရားအားထုတ်နိုင်ခဲ့ ပေသည်။

တစ်ညတွင် တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် တရားအားထုတ်နေ သည့်နေရာသို့ လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဤသို့ ပြောလေသည်။

“အဘကို ကျွန်တို့နေရာကိုလည်းလိုက်ပြီး မေတ္တာပို့ပေး ဖို့အတွက် လာခေါ်တာပါ အဘ”

“ဘယ်နေရာကို လိုက်ရမှာလဲ”

“အဘလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်နောက်ကိုသာ လိုက်ခဲ့ပါ အဘ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ဦးသူတော်သည် ထိုလူကြီးခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

၎င်းကို ခေါ်ဆောင်သွားသောနေရာမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။

ပထော်ပထက် လိုဏ်ဂူအတွင်း၌ရှိသော မြေတွင်းကြီး အတွင်းသို့ ဖြစ်သည်။

ထိုလူကြီးနှင့်အတူ သွားသောအခါ မြေတွင်းကြီးထဲသို့ ဆင်းရသည်မှာ အခက်အခဲမရှိလှသလို ဘယ်လိုအန္တရာယ် မှလည်း မတွေ့ရပေ။

ယခင်က သုတိမထားမိသော်လည်း ယခုအခါမှာ ကျောက်နံရံများမှာ လှေကားထစ်များသဖွယ် ပေါ်နေပြီး အောက်သို့ရောက်သောအခါ ဂူလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွား ကြရသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ရေအောက်ဂူ တစ်ဂူအတွင်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ထိုနေရာတွင် လူအများအပြား ရှိနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ရေအောက်ဂူတွင်းတစ်နေရာတွင် ထိုကဲ့သို့ လူများရှိနေ သည်ကို အံ့ဩမိသော်လည်း ဘာမှတော့ မမေးမိပေ။

ထို့နောက်...

ဦးသူတော်က ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ် ရွတ်ခြင်း၊ ပဋ္ဌာန်းတရားတော်များကို အချိန်အတော်ကြာကြာ ပြည့်စုံ အောင် ရွတ်ဖတ်ပေးပြီးသည်နှင့် အားလုံးကို ရည်စူးပြီး မေတ္တာပို့ အမျှအတမ်း ဝေပေးလိုက်သောအခါ အားလုံးက သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်ကြလေသည်။

အားလုံးပြီးစီးသောအခါ ဦးသူတော်အား လာခေါ်သော လူကြီးက...

“အဘ အခုလို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပေးတာ အားလုံးက ကျေးဇူးတင်နေကြပါတယ်၊ ကျွန်တို့ဘက်က ကူညီပေးနိုင် တာကတော့ အဘ ဒီပထော်ပထက်တောင်ပေါ်မှာပဲ အမြဲနေပါ၊ ဘယ်လိုဥပါဒ်အန္တရာယ်မျိုးမှ မကျရောက်နိုင်အောင် ကျွန်တို့ အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ထို့နောက်...

သူ့အား ပြန်ပို့ပေးသည်။

အလာတုန်းက သုတိမပြုလိုက်မိသော်လည်း အပြန်တွင် ဂူထဲတွင် ကမာကောင်နှင့် ပုလဲလုံးများစွာတို့ကို တွေ့မြင်ရ သဖြင့် မိမိ ယခုရောက်နေသော နေရာမှာ ပြောသံကြားဖူး သော “ပုလဲနက်ဂူ” ဆိုတာများ ဖြစ်နေသလားဟု တွေးလိုက် မိသည်။

ဤသို့ဖြင့်...

ဦးသူတော်အနေနှင့် ပထော်ပထက်တောင်တန်းပေါ်တွင် နေထိုင်စဉ်ကာလပတ်လုံး ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အကြောင်း အရာများစွာတို့နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရပေသည်။

ထိုအကြောင်းများထဲမှာ ဒုက္ခရောက်လာကြသော ဒေါ်မင်းဇာတို့ မြေးအဘွားကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ထားသော အကြောင်းတစ်ခုလည်း ပါလေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာတို့ မြေးအဘွားအား မိုးမခရွာသူ ရွာသားများက စုန်း၊ ကဝေဟု ပြောဆိုစွပ်စွဲပြီး ရွာမှ နှင်ထုတ်လိုက်သောအခါ ပထော်ပထက်တောင်တန်းပေါ် ရောက်လာကြပြီး ဦးသူတော်နှင့်တွေ့ပြီး ဦးသူတော်က ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေါ်မင်းဇာလည်း ဦးသူတော်ရှိရာ ရောက်လာကြပြီး ကတည်းက ယခင်ကလုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသော နတ်ဆရာအလုပ်၊ ဆေးကုသခြင်းအလုပ်များကို စွန့်လွှတ်ကာ ဦးသူတော်၏ လမ်းပြမှုဖြင့် တရားအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ အတော်အတန်ပင် ရင့်ကျက်မှုများ ရနေခဲ့ပြီဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ဦးသူတော်အတွက် ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ရလေသည်။

၎င်းမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။
တရားထိုင်နေရင်းနှင့် ၎င်း၏ဝဲဘက်လက်တစ်ဖက်မှာ လေဖြတ်ခံရသလို ဖြစ်သွားကာ မလှုပ်နိုင်တော့ပေ။

ထိုထက်ဆိုးသည်က ညဘက် အေးလာသောအချိန်တွင် မခံနိုင်အောင် ကိုက်ခဲလာသောကြောင့် မိမိတွင်ရှိသော ဆေးများဖြင့် အမျိုးမျိုး ကုသကြည့်သော်လည်း သက်သာမှုမရခဲ့ပေ။

သို့ကြောင့်...

ညဘက်တွင် တရားထိုင်သောကိစ္စ၊ မေတ္တာပို့ အမျှဝေခြင်းအလုပ်များ ပျက်ကွက်ခဲ့ရသည်။

တစ်ညတွင် သူရှိရာသို့ ယခင်တစ်ကြိမ် လာဖူးသော လူကြီးရောက်လာပြီး မေးလေသည်။

“အခုတစ်လော မေတ္တာပို့ပေးသံတွေ မကြားရတော့ဘူး ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“လက်တစ်ဖက် ကိုက်နေလို့ပါ”

“ဒီအတွက်ကြောင့် တရားထိုင်တာ ပျက်နေရင် ကျုပ်လက်တစ်ဖက်နဲ့ လဲပေးပါရစေ”

“ကျုပ်အတွက်ကြောင့် တစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက်တာမျိုး မလုပ်ပါရစေနဲ့”

“ကျုပ်တို့မှာ လက်တစ်ဖက် ဖြတ်ပေးလိုက်ပြီးရင် နောက်ထပ်လက်တစ်ဖက်နဲ့ အစားပြန်တပ်လို့ ရပါတယ်”

“ဒီလိုမှ မလုပ်ချင်ရင်တော့ ဝေဒနာဖြစ်နေတဲ့ အဘ လက်တစ်ဖက်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့လက်တစ်ဖက် လက်တစ်ချောင်းချင်း လဲယူပါမယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးသူတော် နဲ့ ဩသွားမိ လေသည်။

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့က ဘာပဲပေးရ ပေးရ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြားနေကျ မေတ္တာပို့သံ၊ တရားရွတ်ဖတ်သံတွေ မကြားရရင်သာ မဖြစ်တာပါ”

“လက်ချင်း ဖြတ်လဲတဲ့အထိတော့ မလုပ်ပါနဲ့ သက်သာ အောင် ဆေးကုပေးနိုင်ရင်တော့ ကုပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ပုလဲအမြဲတေရှိပါတယ်၊ ပုလဲအမြဲတေဆိုတာ သိဒ္ဓိရှိပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကုပေးပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ဦးသူတော်က ထိုသို့ခွင့်ပြုလိုက်သောအခါ ထိုလူကြီးက ခင်းဆီမှာ အဆင်သင့်ယူဆောင်လာဟန်ရှိသော အရာဝတ္ထု ဘစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

၎င်းအရာမှာ ပုလဲအမြဲတေပင်ဖြစ်၏။

ပုလဲအမြဲတေသည် အခြားပုလဲများနှင့် အရွယ်အစား၊ အရည်အသွေးနှင့် အရောင်အဆင်းမတူဘဲ လက်သန်းဖျား

သာသာလောက်သာ အရွယ်အစားရှိပြီး အရောင်အဆင်းမှာ လည်း ဖွေးဖွေးဆွတ်မှု ဖြူနေသည်။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ကျောက်ဖြူခဲတစ်ခဲနှင့် ပိုတူ လေသည်။

“လေဖြတ်တယ်ဆိုတာ သွေးလေခဲပြီး ပိတ်သွားတာပါ။ ဒီအမြဲတေနဲ့ ပွတ်ချရင် သက်သာသွားပါလိမ့်မယ်”

ဤသို့ဖြင့်...

ဦးသူတော်သည် ထိုလူကြီးပေးထားခဲ့သော ပုလဲ အမြဲတေဟူသော ကျောက်ဖြူခဲကလေးနှင့် ရောဂါဖြစ်နေ သော နေရာများကို လိုက်လံပွတ်သပ်ပေးရာ ခံစားနေရသော ရောဂါမှာ အချိန်ပိုင်း ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သက်သာ ပျောက်ကင်းသွားလေတော့သည်။

တရားအားထုတ်သောလူအား တရားက ပြန်လည် စောင့်ရှောက်သည်ဆိုသော စကားအတိုင်း ဦးသူတော်တို့လို တရားအလုပ် လုပ်ကိုင်နေသူများအား မြင်အပ်သောပုဂ္ဂိုလ်၊ မမြင်အပ်သောပုဂ္ဂိုလ်များကပါ အကူအညီ အစောင့်အရှောက် ပေးကြသော သာဓကများစွာတို့ ရှိပေသေးသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဦးသူတော်သည် တရားအားထုတ် နေရင်း အာရုံထဲမှာ ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်အချို့ကို မြင်ရ သောကြောင့် ဒေါ်မင်းဇာအား ဤသို့ ခေါ်ပြောလေသည်။

“ဒေါ်မင်းဇာ၊ လောကမှာ လူတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေပြီး ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေတယ်ဆိုပေမယ့် ဝဋ်ကြွေးရှိရင် ပြန်ဆပ်ပေးရတယ်၊ တခြားမကြည့်နဲ့၊ လက်ဝဲတော်ရံဖြစ်တဲ့ တန်ခိုးအရာမှာ တေဒဂ်ရတဲ့ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ် ကြီးတောင်မှ ဘဝဟောင်းက ဝဋ်ကြွေးရှိတော့ နောက်ဆုံးဘဝ မှာ ပေးဆပ်ပြီးတော့မှ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူရတဲ့ သာဓက ရှိခဲ့တယ်”

“ပြောပါ ဦးသူတော်”

ဒေါ်မင်းဇာက အေးဆေးစွာပင် စကားဆိုလေသည်။

“ဒေါ်မင်းဇာတို့ ပြေးအတွားမှာ ဘဝဟောင်းက ဝဋ်ကြွေး တွေ ပေးဆပ်စရာ ကျန်နေသေးတယ်”

“ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး ဦးသူတော်၊ ကျွန်မအတွက် ဆပ်ရမှာလား၊ ကျွန်မပြေးမလေးအတွက် ဆပ်ရမှာလား”

“ကလေးမအတွက်ဆိုပါတော့၊ ဒေါ်မင်းဇာရဲ့ ပြေးမ လေးက ဘဝဟောင်းက ဝဋ်ကြွေးဆပ်စရာတွေရှိတယ်”

“ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သိခွင့်ရရင် သိချင်ပါတယ် ဦးသူတော်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒေါ်မင်းဇာ ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး၊ တရား ရှုမှတ်နေပါ၊ မကြာခင်မှာ အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် တရားထိုင်သကဲ့သို့ ထိုင်ပြီး အာရုံပြု လိုက်လေရာ မကြာခင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဝေ့ဝေ့ဝါးဝါး ဖြစ်လာကာ မိမိမျက်စိထဲမှာ မြူခိုးငွေ့များ၊ မီးခိုးငွေ့များ ဝဲပျံနေသကဲ့သို့ မြင်လာရသည်။

“အတန်ကြာသောအခါ ထိုမီးခိုးငွေ့များထဲမှာ လှုပ်ရှား နေသော ပုံရိပ်အချို့ ပေါ်လာသည်။

ထိုပုံရိပ်များထဲမှာ ထူးခြားသော ပုံရိပ်တစ်ခုကို တွေ့ ရသည်။

ထိုပုံရိပ်ကို အသေအချာ တွေ့ရသောအခါ ၎င်း၏ မျက်နှာမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ မိမိပြေးမလေး ပုလဲသူဇာ၏ မျက်နှာနှင့် တူနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုပုံရိပ်ထဲမှာ ပုလဲသူဇာသည် မကိုဋ်သရဖူဆောင်းထား သော ဘုရင်မတစ်ပါးအသွင် ဖြစ်သည်။

ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း တောက်ပလျက်ရှိသော မကိုဋ် သရဖူ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ပုလဲနက်ကြီးတစ်လုံး ထည့်သွင်း ထားသည်။

သူမကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစား များမှာ အနက်ရောင် တောက်ပနေသော အဝတ်အစားများ ဖြစ်သည်။

မြင်ကွင်းထဲမှာ ပုလဲနက်ကေရီ ဘုရင်မတစ်ပါးဖြစ်နေသော ပုလဲသူဇာသည် ၎င်း၏နောက်လိုက်နောက်ပါ စစ်သည်တော်များနှင့် အခြား တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းယူပြီးသောအခါ ထိုတိုင်းပြည်အတွင်းမှာ ဂိုဏ်းဂဏကွဲနေသော ဘာသာမတူသူများအား စုန်း ကဝေများဟု စွပ်စွဲကာ တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်လိုက်လေသည်။

တိုင်းပြည်တွင်းမှာ စုန်း၊ ကဝေ တတ်ကျွမ်းသူများကို ရှာဖွေပြီးတွေ့ရှိသည်နှင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပြီးနောက် မိမိတိုင်းပြည်အတွင်းမှ နှင်ထုတ်ခဲ့ပေသည်။

ပုလဲနက်သရဖူ ကောင်းထားသော ဘုရင်မမှာ ဘာသာမတူသူများအား စုန်း၊ ကဝေဟု စွပ်စွဲနေပုံများ။

တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ခဲ့သော မြင်ကွင်းများမှာ ထပ်တလဲလဲ ပေါ်နေလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါမှ မြင်ကွင်းပုံရိပ်များသည် ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“ဒေါ်မင်းဇာ တွေ့ရသလား”

“တွေ့ရပါတယ် ဦးသူတော်”

“ခင်ဗျားရဲ့ မြေးမလေးဟာ ရှေးဘဝက ဒီဝဋ်ကြွေးတွေ ပါလာခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီဘဝမှာ မလွဲမသွေပြန်ဆပ်ရတာပဲ”

“ဝဋ်ကြွေးများ တယ်လဲ ကြောက်စရာကောင်းပါလားနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ လူတွေအားလုံးမှာ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ ပါလာကြတာချည်းပဲ၊ ကောင်းသောကံကြွေးနဲ့ မကောင်းသော ဝဋ်ကြွေးပဲကွာတယ်၊ ကံကြွေး၊ ဝဋ်ကြွေးဆိုတာ အကျိုးပေးတာချင်းလည်း မတူဘူး၊ ကံကြွေးဆိုတာ ယခင်ဘဝက ကောင်းတာလုပ်ခဲ့တဲ့ ကံတရားအကျိုးပေးကို ဒီဘဝမှာ ပြန်ခံစားကြရတာဗျ”

“ဪ...”

“လူချင်းတူပေမယ့် ကံချင်းမတူဘူးဆိုတာ အဲဒါကို ပြောတာပေါ့၊ ချမ်းသာတဲ့မိဘက မွေးတဲ့ သားသမီးချင်း တူတာတောင်မှ မိဘရဲ့အမွေကို ခံစားထိုက်တဲ့ သားသမီးမှ ခံစားကြရတာ၊ အဲဒါ ဘဝပေးကုသိုလ်ကံနဲ့ ဆိုင်တာကြောင့်ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မခံစားထိုက်တဲ့ သားသမီးဟာ မိဘက ဘယ်လောက်ပဲ ပေးပေး သူမခံစားရဘဲ ကုန်ဆုံးပျက်စီးသွားတတ်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် လူတွေဟာ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝတွေ၊ ချမ်းသာတဲ့ဘဝတွေဆိုပြီး အကျိုးပေး မတူကြတာပေါ့ဗျာ”

“သံဝေဂရစရာပါပဲ”

“ကံကြွေးပါလာတဲ့လူဟာ ဆင်းရဲတဲ့မိဘက မွေးခဲ့ပေမယ့် တစ်နေ့ကျရင် ကံတရားကြောင့် ချမ်းသာလာတာပါပဲ။ သူ့ကြိုးစားအားထုတ်မှု မပါဘဲနဲ့ မချမ်းသာနိုင်ဘူးလို့ ပြောစရာရှိပေမယ့် ချမ်းသာနိုင်မယ့်လမ်းကို မှန်မှန်ကန်ကန် ရွေးချယ်စေတတ်တာတွေ၊ အကျိုးစီးပွားတွေကို ဖျက်ဆီးမယ့် မကောင်းမှုတွေကို ဖယ်ရှားပေးတာတွေဟာ အတိတ်က ပါလာတဲ့ ကုသိုလ်ကံရဲ့ ပံ့ပိုးမှုတွေကြောင့်ဆိုတာ သိရတယ်”

“ဆန်းကြယ်လှတယ်နော်”

“ဒီလိုပါပဲ။ လူ့ဘဝမှာ ကံကြွေးပါလာလို့ရှိရင် ခံစားရသလို၊ ဝင်ကြွေးပါလာရင်လည်း ပြန်ဆပ်ကြရတယ်။ အခု ဒေါ်မင်းဇာတို့ဟာ ဘဝဟောင်းက ဝင်ကြွေးပါလာလို့ ပြန်ဆပ်နေရတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးသူတော်ရယ်”

“ဒီတော့ ကိုယ်က ဒါကိုသိထားရင် ဆပ်စရာရှိတဲ့ ကြွေးကို ကျေအောင်ပြန်ဆပ်ထားခဲ့ရင် နောက်ဘဝကို ဝင်ကြွေးမပါတော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်မနားလည်ပါတယ် ဦးသူတော်ရယ်။ ကျွန်မ အနေနဲ့ အားလုံးအပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“သူများပေးတဲ့အပြစ်ကို မယူတော့ဘူးဆိုရင် နောက်ဘဝမှာ မပါတော့ဘူးပေါ့။ မကြာခင်မှာ ခင်ဗျားတို့ မြေးအဘွားကို ရန်ပြုကြမယ့်လူတွေ ဒီတောင်တန်းပေါ်ကို ရောက်လာကြလိမ့်မယ်။ ဒီအခါမှာ မေတ္တာနဲ့သာ တုံ့ပြန်ပြီး ရန်တွေကို အောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးတော့ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ”

ထိုသို့ပြောပြီး ဦးသူတော်က ၎င်းတရားအားထုတ်ရာ ဂူဘက်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

နေရာတွင် ဒေါ်မင်းဇာတစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့ပြီး အမှောင်ရိပ်များကို ကျော်ဖြတ်၍ အလင်းရောင်ဝိုးတဝါးဝင်နေသော ဂူပေါက်ရှိရာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်းနှင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိလေသည်။

ထိုသို့ သက်ပြင်းချရင်း ဦးသူတော် ပြောသွားသော စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။

ကံကြွေးပါလာလျှင် စံရပြီး

ဝင်ကြွေးရှိလျှင်လည်း ခံရသည်ဆိုသော စကားပင်ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း (၁၄)

အချို့မြန်ဆုံးသော အနမ်း

ကိုဇော်နိုင် သည်တစ်ခေါက် ပထော်ပထက်တောင်တန်း ပေါ် ရောက်သွားတော့ သွားလမ်းလားလမ်းများ မမှတ်မိ တော့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်

ယခင်က ကျောက်ပိုင်းစခန်းဘက်မှ လာခြင်းဖြစ်ပြီး ယခုအခါမှာ မြိတ်မှ ဦးဗန်ကောင်းထံမှ ပုလဲဝိညာဉ်ထွက်လာ သော စက်လှေများနှင့် လိုက်လာပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင် ဆင်းပြီး ထိုနေရာမှ စိတ်ဖြင့်မှန်းကာ တက်လာသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်မှ ပထော်ပထက် တောင်တန်းများအပေါ်သို့ ရောက်အောင် အတော်ကြိုးစား တက်ခဲ့ရသည်။ တောင်ပန်းပေါ်ရောက်သောအခါ ဂူပေါက်က မည်သည့်နေရာတွင်ရှိပြီး မည်သည့်နေရာက သွားရမည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ပေ။

သူ့တွင် အဖော်ဆိုလို့ သေနတ်တစ်လက်သာပါလာပြီး အကြောင်းရှိပါက ထိုသေနတ်နှင့်ပင် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရ မည်မို့ သေနတ်ကိုတော့ အဆင်သင့်ဆောင်ထားသည်။

နံနက်ပိုင်းကတည်းက ကမ်းခြေဘက်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး တောင်တန်းပေါ်ရောက်ပြီး နေ့ဝက်ခရီးရှိသည့်တိုင် လမ်းစ မတွေ့ရသေးပေ။

ထိုသို့လျှောက်သွားရင်းနှင့်ပင် တောထဲမှာ သုံးရက်ခန့် အချိန်ကြာသွားသည်။

နေထွက်သည်နှင့် တောထဲလျှောက်သွားနေပြီး နေဝင် ကာနီးလျှင်တော့ သစ်ပင်အမြင့်၊ ဒါမှမဟုတ် ဂူတစ်ဂူထဲ ဝင်ရောက်အိပ်စက်လေသည်။

တောထဲမှာ ရက်ကြာလာသောအခါ သူ့တွင်ပါလာသော ရိက္ခာခြောက်ကလေးများကလည်း ကုန်ခါနီးနေပြီ။

ယခုအခြေအနေမှတော့ ကမ်းခြေပြန်ဆင်းလို့လည်း မည်သည့်လှေမှ တွေ့ရတော့မည်မဟုတ်ပေ။

နှစ်ရက် သုံးရက် အချိန်ကြာသည်အထိတော့ မည်သူ ကမှ အချိန်ကုန်ခံပြီး စောင့်နေကြမည်မဟုတ်ပေ။

ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျောက်မိုင်းစခန်းအထိ ဆက်သွားရ ကောင်းမလားဟု တွေးမိသေးသည်။

သို့စေကာမူ ယခုအခြေအနေမှာတော့ ကျောက်မိုင်း စခန်းမှ လူများနှင့် မတွေ့ချင်သေးသောကြောင့် ပုလဲသူဇာတို့ နေထိုင်သော ဂူရှိရာသို့ ဆက်လက်ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် လေသည်။

ဤသို့ဖြင့်

ငါးရက်မြောက်သောနေ့ ရောက်သောအခါ လူလည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျ၊ ယူဆောင်လာသော အစာရေစာက လည်း ပြတ်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် စမ်းချောင်းတစ်ချောင်း အနီး ရောက်သောအခါ ရေဆင်းသောက်ရင်းနှင့်ပင် ချက်ချင်း ငှက်ဖျားရောဂါက ဝင်လာတော့သည်။

ပင်ပန်းသည့်ဒဏ်။

အားနည်းသည့်ဒဏ်ကြောင့် အဖျားဝင်လာသည်နှင့် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ သတိလစ်ကာ လဲကျသွားခြင်းဖြစ်တော့ သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်ခါတည်း သေလောက်ပြီဟုသာ တွေးလိုက်မိလေတော့သည်။

အချိန်မည်မျှကြာအောင် သတိမေ့သွားသည် မသိပေ။ သူ့သတိပြန်ရလာသောအခါ တောအတွင်းမှ ဂူတစ်ဂူ အတွင်းသို့ ရောက်နေသည်။

သို့သော် ပုလဲသူဇာတို့နေထိုင်သောဂူတော့ မဟုတ်ပေ။ ကိုဇော်ခိုင်တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလောင်လျက် ရှိပြီး သူ့သတိပြန်ရလာသောအခါ လည်ချောင်းတစ်လျှောက်လုံး ကွဲလှမတတ် ပူလောင်နေသည်။

“ရေ...ရေပေးပါ”

သူ ရေတောင်းတော့ အနီးသို့ကပ်လာသော သဏ္ဍာန် တစ်ခုကို တွေ့ရပြီး ဆေးရည်ကဲ့သို့ အရည်တစ်မျိုးကို တိုက်ပေးသည်။

ထိုဆေးရည်မှာ ကျောက်စက်ရေကဲ့သို့ အေးမြလှပြီး လည်ချောင်းမှတစ်ဆင့် ရင်တစ်ခုလုံး အေးမြသွားလေသည်။

ထိုဆေးရည်သောက်ပြီး အပူကျကာ ပြန်လည်အိပ်ပျော် သွားပြန်လေရာ အချိန်မည်မျှကြာသွားသည် မသိပေ။

သူပြန်နိုးလာတော့ အဖျားရောဂါကျသွားပေပြီ။

ဒါပေမယ့် အားကတော့မရှိသေးပေ။
“ငါ ဘယ်နေရာ ရောက်နေတာပါလိမ့်”
ဟု တွေးကာ နေရာမှ ကြိုးစားပြီး ထသည်။
သို့သော် အားမရှိသေးသောကြောင့် ယိုင်ထိုးနေသည်။
မျက်စိဝှေ့ကြည့်ပြန်တော့လည်း ကျောက်ဂူတစ်ဂူထဲ ရောက်နေသည်လောက်သာ သိရပြီး ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရပေ။

အတန်ကြာသောအခါ ဂူအတွင်းသို့ လူကြီးတစ်ဦး ဝင်လာသည်။
အသက်အရွယ်ကြီးလှပြီး မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး များနှင့် မွန်တိုင်းရင်းသားများ ဝတ်ဆင်သော အဝတ်အစား များကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူက ပြုံးပြရင်း ကိုဇော်ခိုင်အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။
“သတိရပလား”

ဟု မေးသည်။
“ဟုတ်ကဲ့ ရပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဘယ်နေရာ ရောက်နေ တာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူတွေက ဒီနေရာကို ခေါ်ထား တာလဲ”

“မောင်ရင်ရောက်နေတာ ပထော်ပထက် တောင်တန်း တစ်နေရာပါပဲ။ ဒီနေရာကို ခေါ်ထားတာကတော့ ကျုပ်တို့ ပါပဲ။ မောင်ရင်သိအောင် ပြောရရင်တော့ ကျုပ်တို့က ဒီပထော်ပထက် တောင်တန်းပေါ်မှာ နေလာတာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာပါပြီ။ တစ်နေ့တော့ တောင်တန်းပေါ်လှည့်ရင်း ရေအိုင်စပ်တစ်ခုအနီးမှာ သတိမေ့လဲကျနေတဲ့ မောင်ရင်ကို တွေ့တာနဲ့ ဒီဂူထဲခေါ်လာပြီး ဆေးကုပေးထားတာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ အဘရာ၊ ဒါထက် အဘနာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်”

“ကျုပ်မှာ နာမည်တော့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနယ်သူ နယ်သားတွေကတော့ ပထော်ဘိုးဘိုးလို့ ခေါ်ကြတယ်”

ဟု ဆန်းကြယ်သော အမည်ကိုပြောသည်။

“ဗျာ...ပထော်ဘိုးဘိုး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်နာမည်က ဘာများဆန်းလို့လဲ၊ နာမည်ဆိုတာ ပညတ်တစ်ခုပါကွယ်၊ အရေးကြီးတာက လူပါပဲ။ အခု မင်း တောထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နေတုန်း လူနဲ့ ကြုံကြိုက်လို့ခေါ်ပြီး ကယ်တင်ပေးနိုင်တာပေါ့၊ နည်းနည်းလေး အချိန်နောက်ကျသွားရင် မင်းကို ကယ်ချင်လို့တောင် ကယ်ခွင့် ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အမေမွေးပေးခဲ့တဲ့ ကိုယ်နဲ့ အဘပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ထပ်ပြောပါရစေ အဘရယ်”

“မင်းအမူအရာကို ကြည့်ကတည်းက ငါ့ကို ဘယ် လောက် ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတာ သိပါပြီ၊ ဒါထက် မသိလို့ မေးပါရစေဦး၊ မင်း ဒီတောထဲရောက်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲဟင်”

“သတိမေ့မခင်အထိ ငါးရက်လောက်တော့ ကြာတယ်၊ သတိမေ့နေတာက ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ မသိဘူး”

“မင်း သတိမရတာ သုံးရက်ကြာတယ်၊ ဒါဖြင့် မင်း ဒီတောင်ပေါ်ရောက်နေတာ တစ်ပတ်တောင်ကျော်ပြီပေါ့၊ အဖော်တွေပါသေးလား”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် တောထဲမှာ ဒီလောက်ကြာနေ ရတာလဲ၊ မျက်စိလည် လမ်းပျောက်နေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

“ဘယ်ကိုသွားမှာမို့လဲ”

“ကျွန်တော် ဂူပေါက်တစ်ပေါက်ကို လိုက်ရှာနေတာပါ”

“ဘယ်ဂူပေါက်လဲ”

“အဲဒါလဲ ကျွန်တော်မသိဘူးအဘ၊ အဲဒီဂူထဲမှာ လူတွေ တော့ နေကြတယ်”

အဘိုးကြီးက တစ်ချက်ပြီးလိုက်လေသည်။

“ဒီတောင်တန်းပေါ်မှာ လူနေတဲ့ ဂူတွေရော လူမနေတဲ့ ဂူတွေပါ အများကြီးရှိတာပဲ”

“တချို့ဂူတွေထဲမှာ တရားအားထုတ်တဲ့လူတွေ ရှိကြ တယ်၊ တချို့ဂူတွေထဲမှာ သိုက်စောင့်တွေရှိတယ်၊ တချို့ဂူ တွေထဲမှာတော့ နာနာဘာဝတွေ၊ ဝိညာဉ်တွေ နေကြတယ်၊ မောင်က ဘယ်သူနေတဲ့ဂူကို သွားချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော်သွားမယ့် ဂူထဲမှာ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ဦးသူတော်ရှိတယ်၊ နောက် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ မြေးအဘွား နှစ်ယောက်လည်း ရှိပါတယ်”

“သိပြီသိပြီ၊ ဦးသူတော်ဆိုတာ ဒီတောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတွေကို မေတ္တာပို့ အမျှပေးဝေနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ ကျုပ် တောင်မှ ဟိုတစ်လောက သူ့ဆီရောက်ခဲ့သေးတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် အဘ အဲဒီနေရာကို သိတာပေါ့နော်”

ဟု အလောတကြီး မေးလိုက်မိသည်။

“သိပါတယ်၊ ဦးသူတော်လက်တစ်ဖက် လေဖြတ်သွားပြီး မလှုပ်နိုင်ဖြစ်နေတုန်းက ကျုပ်လက်တစ်ဖက်နဲ့ သွားလဲပေး ပါသေးတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ကိုဇော်ခိုင် အံ့သြသွားမိ သည်။

လက်ချင်း ဘယ်လိုလဲတာပါလိမ့်ဟု တွေးတောနေသော် လည်း အဖြေမရပေ။

“ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီဂူဘက်သွားတဲ့ လမ်းကို ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆိတ်လောက် ပြပေးပါလား အဘ”

“မောင်ရင် နေကောင်းသွားရင် ကျုပ် ဒီကတစ်ယောက် ကို လိုက်ပို့ပေးခိုင်းပါ့မယ်၊ နေကောင်းအောင်သာဇေပါ”

ဟုပြောလေသည်။
အမှန်တကယ် ကိုဇော်ခိုင်ပြောလိုက်ချင်သော စကား မှာ...

“ကျွန်တော် အခုနေကောင်းသွားပါပြီ၊ လိုက်ပို့ပေးပါ အဘ”

ဟူသော စကားဖြစ်သော်လည်း တကယ်တော့ မပြော ဖြစ်ခဲ့ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

သူ့အနေနှင့် တောလမ်းတောင်လမ်းများကို သွားနိုင်
လောက်အောင် အားအင်မပြည့်သေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်...

လိုဂူအတွင်းမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက် ထပ်နေရပြီး အားပွေး
ရသေးသည်။

အတန်ငယ်အားပြည့်လာတော့မှာ သူ့ကို မိန်းကလေး
တစ်ယောက်က လမ်းပြပြီး လိုက်ပို့ပေးသည်။

လိုက်ပို့ပေးသော မိန်းကလေးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်
ဝန်းကျင် အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ရုပ်ရည်သင့်တင့်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

လမ်းတစ်နေရာရောက်တော့ ကိုဇော်ခိုင်က မေးသည်။

“မင်းက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဒီတောထဲမှာပဲလေ”

“ဘယ်သူနဲ့နေတာလဲ”

“အဘိုးနဲ့နေတာပါ”

“ဒီတောထဲမှာ ဘာကြောင့်နေကြတာလဲဟင်”

“အစ်ကိုက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ဒီလောက်နက်တဲ့ တောထဲမှာ ဘယ်လိုနေကြသလဲ
ဆိုတာ တွေးမိလို့ အံ့သြနေမိလို့ပါ”

“လောကမှာ ဒီထက်အံ့သြစရာကောင်းတာတွေ အများ
ကြီးရှိသေးတာပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မတို့ တောထဲမှာ နေကြ
ရတာ ဘာများ အံ့သြစရာရှိလို့လဲ”

“ဒီတောထဲမှာ အခုလိုနေရတာ မကြောက်ဘူးလားဟင်”

“ဘာများကြောက်စရာရှိလဲ အစ်ကိုရယ်၊ လူတွေကြား
ထဲမှာ နေရတာထက် အခုလို လူတွေမရှိတဲ့ တောထဲ
တောင်ထဲမှာ နေရတာက ပိုပြီး အန္တရာယ်ကင်းတယ်၊ စိတ်
ချမ်းသာစရာကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မကြောက်တာ တစ်ခုပဲ
ရှိတယ်”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲဟင်”

“သံသရာမှာ ဒီဘဝမျိုး နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပြန်
တွေ့မှာ၊ ပြန်ရောက်မှာကိုပဲ ကြောက်မိတာပါ”

ထိုစကားကြားရသောအခါ သူ့အနေနှင့် ဘယ်လို
စကားမျိုး ပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့သဖြင့် စကားမဆက်
တော့ဘဲ မိန်းကလေးခေါ်ရာနောက်သို့သာ လိုက်ခဲ့လေတော့
သည်။

အတော်အတန်သွားမိသောအခါ သူ့မှာ မောဟိုက်
လာသောကြောင့် ရှေ့မှ လမ်းပြခေါ်နေသော မိန်းကလေးက
မကြာခဏ စောင့်ခေါ်နေရလေသည်။

သူ့အနေနှင့် နေမကောင်းပြီးစ အင်အားချို့တဲ့နေသော အချိန်လည်းဖြစ်ပြန်။ ခရီးလမ်းကလည်း ကြမ်းတမ်းပြီး အတော် အတန် ဝေးသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် အသက်ရှူမမှန် လောက်အောင် မောဟိုက်နေတော့သည်။

သို့သော်လည်း...

မကြာခင် ပုလဲသူဇာနှင့် ပြန်တွေ့ရတော့မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်စိတ်ဖြင့် အားတင်းကာ လိုက်ခဲ့လေသည်။

မွန်းတည့်ချိန်လောက် ရောက်သောအခါ သူ့မျက်စိဖြင့် မှတ်မိသော ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

ပုလဲသူဇာတို့ နေထိုင်သောဂူနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရှိသော မြင်ကွင်းများမှာ သူ့မျက်စိဖြင့် မှတ်မိနေသောအရာ များ ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ပိုမိုအားရှိလာလေတော့ သည်။

မကြာမီ ဂူပေါက်ဝသို့ လှမ်းမြင်နိုင်သောနေရာသို့ ရောက်ကြလေသည်။

ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ မိန်းကလေးက ရပ်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟောဟိုမှာ အစ်ကိုရှာနေတဲ့ဂူ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

“ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မပြန်တော့မယ်နော်” သာ

“ဟင်... ဒီတော့နက်ကြီးထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်တ...”

ပြန်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် အစ်ကိုရဲ့ ဒီလောက်လဲစိတ်ပူမနေနော်”

ဒီတော့ထဲမှာ ကျွန်မအတွက် ဘာမှစိတ်ပူစရာ စိုးရိမ်စ မရှိပါဘူး”

ဟုပြောဆိုကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်သွားလေ တော့သည်။

လိုက်ပို့ပေးသော မိန်းကလေး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ် သွားတော့မှ သူ ဂူအတွင်းသို့ဝင်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် ဝင်လာခဲ့ရာ ဂူအတွင်းပိုင်း အတော်ရောက်လာသည်အထိ လူရိပ်လူခြည် မတွေ့ရသေး ပေ။ သူ နည်းနည်းတော့ စိတ်ပူသွားသည်။

“သူတို့ ဒီမှာမှ နေကြသေးရဲ့လားမသိဘူး”

ဟု စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဆက်ဝင်လာတော့ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဂူပေါက်တစ်ခုအတွင်းမှ ဦးသူတော်ထွက် လာသည်။

“မင်းရောက်လာပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့အဘ၊ ဒါထက် ပုလဲသူဇာတို့ရော ဒီမှာရှိကြ
အသားဟင်”

အဝ ‘ရှိပါတယ်၊ သူတို့ကလဲ မင်းကိုမျှော်နေကြတာ’
လေ ကိုဇော်ခိုင်က အဖြစ်အပျက်အချို့ကို အတိုချုပ်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လဲ ဒီကိုလာချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခွင့်
မသဘာလို့ မရောက်တာပါ။ အခု သူတို့ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ရှိပါတယ်၊ ဒေါ်မင်းဇာကတော့ တရားထိုင်နေတယ်၊
မိန်းကလေးကတော့ စမ်းချောင်းဘက်ကို ဆင်းသွားတယ်”

ဟုပြောသဖြင့် ဦးသူတော်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ပုလဲသူဇာ
ရှိရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

စမ်းချောင်းလေးရှိသောနေရာမှာ ဝူရှိရာနှင့် မဝေးလှပေ။

စမ်းချောင်းအနီးသို့ သူရောက်သွားတော့ ပုလဲသူဇာက
စမ်းချောင်းထဲမှ တက်လာစဖြစ်သည်။

သူ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတော့ ပါးစပ်ကလေး အဟောင်း
သားဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

နေမကောင်းသော ဒဏ်။

ပင်ပန်းမှုဒဏ်။

စိတ်ဆင်းရဲသောဒဏ်များကြောင့် ပိန်ချုံးသွားသော
သူ့ကို မြင်လိုက်တော့ ရုတ်တရက် မှတ်မိဟန်မတူပေ။

“သူ...သူဇာ”

အားနည်းလှသော လေသံဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်တော့မှ
ပုလဲသူဇာမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး သူ့ရှိရာသို့ ပြေးတက်
လာသည်။

အနီးသို့ရောက်သောအခါ သူ့မျက်နှာကို အံ့သြစွာ
ကြည့်ကာ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

ပြီးလျှင် ဖက်၍ငိုသည်။

ကိုဇော်ခိုင်အနေမှာလည်း ချစ်သူ၏ ခံစားချက်ကို
နားလည်စာနာမိသောကြောင့် ပြန်လည်ထွေးဖက်ထားရုံမှ
လွဲပြီး ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေမိသည်။

အတန်ကြာမှ အင်မတန်လုံးဖြင့် သူ့မျက်နှာကို မော့
ကြည့်သည်။

“မောင်... မျက်နှာ အရမ်းပိန်ကျသွားပါလား”

ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် သူဇာ၊ မောင် သူ့ဇာဆီကို လာရင်းနဲ့
လမ်းမှာတင် တစ်ပတ်လောက်ကြာအောင် နေမကောင်းဖြစ်
နေခဲ့တာ၊ ကယ်တင်သူတစ်ယောက်ကြောင့် ကံကောင်းလို့

အသက်မသေခဲ့တာ၊ အခု သူ့ဇာနည် ပြန်တွေ့ရတာ မောင် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ”

“သူ့ဇာလဲ ရင်ထဲမှာ သိပ်ပြီးဝမ်းသာတာပေါ့ မောင် ရယ်၊ မောင် သူ့ဇာနည်ကို မရောက်လာတော့ တောသူမ အရိုင်းကို မေ့သွားပြီလို့တောင် ထင်နေမိတာ”

“မောင် သစ္စာပြုပုံပါတယ်၊ သူ့ဇာကို ဘယ်တော့မှ မောင်မမေ့ပါဘူး၊ အခုလဲ အဘွားတို့ကို ခွင့်တောင်းပြီး သူ့ဇာနည် အမြဲနေဖို့လာခဲ့တာ”

“ဟင်... တကယ်ပြောတာလား မောင်”

“တကယ်ပါ၊ ချစ်သူကို အဝေးက လွမ်းနေရတာနဲ့ အနီးမှာ အတူနေပြီး ဖြစ်သမျှရင်ဆိုင်တာ အသည်းနှလုံး အတွက် အကောင်းဆုံး ကုသပေးမှုပါပဲ သူ့ဇာ အဘွားတို့က ခွင့်ပြုရင် မောင် သူ့ဇာကို လက်ထပ်ပြီး သူ့ဇာနည် အမြဲအတူ နေပါရစေတော့နော်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်”

ဟု ပြောကာ ပုလဲသူဇာက သူ့ကို တင်းတင်းဖက်ထား လိုက်စဉ် ချစ်သူ၏ မျက်ရည်စွန်းနေသော ပါးပြင်ကို တစ်ချက် နှမ်း၍ နှစ်သိမ်ပေးလိုက်သည်။

လောကတွင် ချစ်သူ၏ မျက်ရည်စွန်းသော ပါးပြင်ပေါ်မှ အနမ်းသည် အချိုမြိန်၊ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော အရာများ ထဲမှာ တစ်ခုပါဝင်လေသည်။

ယခုတော့...
သူတို့နှစ်ယောက်၏ဘဝမှာလည်း.....

အခန်း (၁၅)

ထူးဆန်းသော ပုလဲမျက်ရှုင်

ပုလဲသူဇာနှင့် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသော စကားကို ဒေါ်မင်းဇာနှင့် ဦးသူတော်တို့အား ဖွင့်ပြောသောအခါ နှစ်ဦး စလုံးက ကန့်ကွက်မှုမပြုကြသော်လည်း ဦးသူတော်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး အရေးကြီးသောစကား ပြောလေသည်။

“ငါ့မြေးတို့က လူ့လောကထဲကို တိုးဝင်ကြတော့မှာ ဆိုတော့ အဘအနေနဲ့ မှာစရာရှိတာကို မှာရဦးမယ်”

“လူ့ဘောင်လောကဆိုတာ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးလှတယ်၊ အမြဲတမ်း အမြင်နှစ်ခုကြားမှာနေကြရတယ်၊ ကိုယ်က

နိတယ်ထင်လို့လုပ်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ တစ်ဖက်လူရဲ့ အပြင်မှာ
အမှားဖြစ်ချင် ဖြစ်နေတတ်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

“ဒါကြောင့် အန္တရာယ်ဆိုတာလဲ အချိန်မရွေး ကျရောက်
နိုင်တာပေါ့ကွယ်၊ လူ့ဘောင်လောကဆိုတာ အန္တရာယ်
သိပ်များလှတယ်၊ ဓားသွားပေါ်မှာ လျှောက်ရသလိုပဲ အမှား
အယွင်းမခံဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ဆီမှာ ကိုယ်ခံအားတွေရှိဖို့
လိုတယ်”

“ဘယ်လိုကိုယ်ခံအားတွေလဲ အဘ”

“လူတစ်ယောက်ဆီမှာ ရှိသင့် ရှိထိုက်တဲ့ ကိုယ်ခံအား
တွေကတော့ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့ တရားတော်တွေ
ထဲမှာ အများကြီးပါတယ်၊ ဥပမာ လူတစ်ယောက်အတွက်
ဘတ်သင့်တတ်အပ်တဲ့ အဋ္ဌာရဿ ၃၈-ပါးကိုလဲ တတ်မြောက်
ထားရတယ်”

“အဋ္ဌာရဿ ၃၈-ပါးဆိုတာ ဘာတွေလဲ အဘ”

“အဋ္ဌာရဿ ၃၈-ပါးဆိုတာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား
ထားတဲ့ ၃၈-ဖြာ မင်္ဂလာတရားပဲပေါ့၊ ငါ့မြေးရယ်၊ ဒီမင်္ဂလာ
တရား ၃၈-ပါးကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှ လူ့ဘောင်လောကမှာ
နေလို့ အပြစ်ကင်းနိုင်မယ်”

သည်တော့မှ ကိုဇော်နိုင်လဲ သဘောပေါက်သွားတော့
သည်။

“စိတ်ချပါ အဘ၊ ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သမျှ
ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပါ့မယ်”

“ဒါနဲ့မပြီးသေးဘူး၊ လူတစ်ယောက်မှာ အရေးကြီးတဲ့
အဆောင်လို့ခေါ်တဲ့ အဖော်သုံးယောက်လဲ ရှိဖို့လိုပြန်တယ်”

“အဲဒါဘာတွေလဲ အဘ”

“အဖော်သုံးယောက်ဆိုတာက နံပါတ်(၁) ကိုယ်ပိုင်
အရည်အချင်းဆိုတဲ့ အဖော်ကောင်းရှိရတယ်၊ နံပါတ်(၂)
မိတ်ဆွေကောင်း ရှိရတယ်၊ နံပါတ်(၃)ကတော့ သိဒ္ဓိရှိတဲ့
အဆောင်ကောင်းတစ်ခုလဲ ရှိရတယ်ကွယ်”

“ပထမအချက်နဲ့ ဒုတိယအချက်တော့ သိပါတယ်၊
တတိယအချက်ကိုတော့ သိပ်မသိလို့ အဘ နည်းနည်းလောက်
ရှင်းပြပေးပါဦး အဘ”

“သိဒ္ဓိရှိတဲ့ အဆောင်ကောင်းကတော့ ကိုယ့်အစွမ်း
အစနဲ့ရှာယူရတာပေါ့ကွယ်၊ တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရား
ထရား သံဃာဆိုတဲ့ အဆောင်က ကိုယ်တွင်း အဆောင်
ဖြစ်တယ်၊ ပြင်ပက အဆောင်တွေကတော့ ကိုယ်ကြိုးစားမှ၊
ထိုက်မှ ရလေ့ရှိတဲ့ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ အဆောင်တွေပေါ့ကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုရနိုင်မှာလဲ အဘရယ်”

“ဒီအတွက်မပူပါနဲ့၊ ငါ့ပြေးက အဘရဲ့လူ ဖြစ်နေမှ တော့ အဘကပဲ လက်ဆောင်ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ အသင့် ဆောင်ယူလာဟန်တူသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို လက်ဝါးပေါ်တင်၍ ပြသည်။

၎င်းလက်ဝါးပေါ်မှာ ဆီးဖြူသီးလုံး အရွယ်ခန့်ရှိ အရောင် တောက်ပလျက်ရှိသော ပုလဲတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

၎င်းပုလဲလုံးမှာ အခြားသာမန် ပုလဲများနှင့်မတူဘဲ အရောင်အသွေးမှာ ဆန်းပြားလျက်ရှိသည်။

“ဒါ သာမန်ပုလဲမျိုး မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ ပုလဲ မျက်ရှင်လို့ ခေါ်တယ်”

“ပုလဲမျက်ရှင်... ဟုတ်လားအဘ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ဘူး၊ ပုလဲက ဘယ်နှစ်မျိုးတောင်ရှိလို့လဲ အဘ”

“ပုလဲဆိုတာ ပုလဲမျက်ရှင်အပါအဝင် ကိုးမျိုးရှိတယ်၊ သက်ရှိကဖြစ်တဲ့ ပုလဲခုနစ်မျိုးနဲ့၊ သက်မဲ့ပုလဲ နှစ်မျိုးပေါ့”

“တစ်ဆိတ်လောက် ရှင်းပြပေးပါ အဘ”

“သက်ရှိကဖြစ်တဲ့ ပုလဲခုနစ်မျိုးက...”

(၁) ဆင်ဦးကင်းကဖြစ်တဲ့ ရွှေရောင်အဆင်းရှိတဲ့ ပုလဲ၊

(၂) ဝက်စွယ်ကဖြစ်တဲ့ ဝက်စွယ်အဆင်းရှိတဲ့ ပုလဲ၊

(၃) မြွေဦးခေါင်းကဖြစ်တဲ့ စိမ်းညိုတောက်ပသော အရောင် ရှိတဲ့ ပုလဲ၊

(၄) ခရုသင်းကောင်ကဖြစ်တဲ့ ခရုသင်းအဆင်းရှိတဲ့ ပုလဲ၊

(၅) ယောက်သွားကောင်ကဖြစ်တဲ့ အရောင်မျိုးစုံရှိတဲ့ ပုလဲ၊

(၆) ငါးဦးခေါင်းကဖြစ်တဲ့ ငါးဖယ်ကျောက်ကုန်း အဆင်းရှိတဲ့ ပုလဲ၊

(၇) ခရုတစ်မျိုးမှာဖြစ်တဲ့ ထူးခြားတဲ့ ပုလဲမျက်ရှင်... အဲဒီ ခုနစ်မျိုးက သက်ရှိသတ္တဝါက ရနိုင်တဲ့ ပုလဲ ခုနစ်မျိုးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... အဘ”

“သက်မဲ့ကဖြစ်တဲ့ ပုလဲနှစ်မျိုးကတော့...”

(၈) ကောင်းကင်တိမ်တိုက်ကဖြစ်တဲ့ အလွန် အရောင် တောက်ပတဲ့ ပုလဲ၊

(၉) ဝါးပင်မှာဖြစ်တဲ့ စပျစ်သီးရောင် အဆင်းရှိတဲ့ ပုလဲ... ဆိုပြီး အားလုံး ပုလဲကိုးမျိုးရှိတဲ့အထဲမှာ ပုလဲမျက်ရှင် က သိဒ္ဓိရှိတဲ့လူတွေသာ ရနိုင်ပြီး ကောင်းကင်တိမ်တိုက်မှာ ဖြစ်တဲ့ ပုလဲကတော့ နတ်တွေသာ သုံးခွင့်ရှိကြတယ်”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။

“ဒီပုလဲမျက်ရှင်ကို အဘ ဘယ်လိုရလာတယ်ဆိုတာလဲ တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပြပေးပါ အဘ”

“အဘ တရားကျင့်ဖို့ ဒီတောင်တန်းပေါ် ရောက်လာ ကာစတုန်းက ဒီအမြူတေကို စတွေ့ခဲ့တာပါ။ ဒီကနေ မဝေးလှတဲ့ နေရာမှာ စမ်းချောင်းတစ်ခုရှိတယ်။ အဘ အဲဒီ စမ်းချောင်းရဲ့အစပ်မှာ မျက်နှာသစ်နေတုန်း ရေစီးထဲမှာ အထက်အောက် လူးလာဆန်ခတ်သွားနေတဲ့ ခရုတစ်လုံးကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဘက ရေဆန်ကူးနေတဲ့ ခရုကို တွေ့တာနဲ့ ထူးဆန်းတယ်ဆိုပြီး လိုက်ဆယ်ကြည့် ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ဖမ်းလို့မရခဲ့ဘူး”

“အတော်ဆန်းတာပဲ”

“မြေပြင်မှာတောင် တရွေ့ရွေ့သွားနိုင်တဲ့ ခရုတစ်ကောင် ဟာ ရေထဲမှာ ငါးတစ်ကောင်လို ရေစုန် ရေဆန် ကူးနေတာ တွေ့ရလို့ ထူးဆန်းတယ်လို့တော့ စိတ်ထဲမှာ ထင်မိတယ်။ မနက်ဘက် မျက်နှာသစ်တိုင်း အဲဒီခရုကို ချောင်းရေထဲမှာ အမြဲတွေ့ရတယ်”

“နောက်တော့ အဲဒီခရုကို အဘ ဘယ်လိုရခဲ့တာလဲ ဟင်”

“အဘစိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းတယ်လို့သာ ထင်ပေမယ့် လိုချင်တပ်မက်မှုတော့ မရှိလှပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဂူထဲမှာဝင်ပြီး တရားအားထုတ်ခဲ့တာ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့ အခါမှာတော့ အဲဒီခရုကို လိုက်မဖမ်းရဘဲ လက်ထဲကိုရောက်လာခဲ့တယ်”

“အံ့ဩစရာပဲ၊ ပုလဲမျက်ရှင်ဆိုတာ ဘယ်လိုအစွမ်းသိဒ္ဓိ တွေ ရှိသလဲ အဘ”

“ဘယ်လိုသိဒ္ဓိမျိုး ရှိသလဲဆိုတော့ ငါ့မြေးတို့ လွယ်လွယ် သဘောပေါက်အောင် ပြောပြရရင်တော့ လောကမှာရှိတဲ့ သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုးကို ပေါက်မြောက်အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့က ဒီပုလဲကို ဘယ်လိုအသုံးချရမလဲ အဘ”

“အဘအနေနဲ့က တရားကျင့်တဲ့အလုပ်ကိုပဲ လုပ်တော့ တာဆိုတော့ ဒီလိုသိဒ္ဓိရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မလိုတော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ ဒီပုလဲမျက်ရှင်ဟာ ဟောဒီက မြေးမလေးနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတယ်ဆိုရင်လဲ မမှားပါဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့မြေး တို့ကို ပေးတာပါ။ ဒီပုလဲမျက်ရှင်ကို ဆောင်ထားရုံနဲ့ အန္တရာယ် ကင်းနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောကာ ပေးသဖြင့် ကိုဇော်ခိုင်က လှမ်းယူထား လိုက်လေသည်။

“ဒီပုလဲမျက်ရှင်ကို အဘ ဘယ်လိုရလာတယ်ဆိုတာလဲ တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပြပေးပါ အဘ”

“အဘ တရားကျင့်ဖို့ ဒီတောင်တန်းပေါ် ရောက်လာ ကာစတုန်းက ဒီအမြူတေကို စတွေ့ခဲ့တာပါ။ ဒီကနေ မဝေးလှတဲ့ နေရာမှာ စမ်းချောင်းတစ်ခုရှိတယ်။ အဘ အဲဒီ စမ်းချောင်းရဲ့အစပ်မှာ မျက်နှာသစ်နေတုန်း ရေစီးထဲမှာ အထက်အောက် လူးလာဆန်ခတ်သွားနေတဲ့ ခရုတစ်လုံးကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဘက ရေဆန်ကူးနေတဲ့ ခရုကို တွေ့တာနဲ့ ထူးဆန်းတယ်ဆိုပြီး လိုက်ဆယ်ကြည့် ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ဖမ်းလို့မရခဲ့ဘူး။”

“အတော်ဆန်းတာပဲ”

“မြေပြင်မှာတောင် တရွေ့ရွေ့သွားနိုင်တဲ့ ခရုတစ်ကောင် ဟာ ရေထဲမှာ ငါးတစ်ကောင်လို ရေစုန် ရေဆန် ကူးနေတာ တွေ့ရလို့ ထူးဆန်းတယ်လို့တော့ စိတ်ထဲမှာ ထင်မိတယ်။ မနက်ဘက် မျက်နှာသစ်တိုင်း အဲဒီခရုကို ချောင်းရေထဲမှာ အမြဲတွေ့ရတယ်”

“နောက်တော့ အဲဒီခရုကို အဘ ဘယ်လိုရခဲ့တာလဲ ဟင်”

“အဘစိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းတယ်လို့သာ ထင်ပေမယ့် လိုချင်တယ်မက်မှုတော့ မရှိလှပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဂူထဲမှာဝင်ပြီး တရားအားထုတ်ခဲ့တာ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့ အခါမှာတော့ အဲဒီခရုကို လိုက်မဖမ်းရဘဲ လက်ထဲကိုရောက်လာခဲ့တယ်”

“အံ့ဩစရာပဲ။ ပုလဲမျက်ရှင်ဆိုတာ ဘယ်လိုအစွမ်းသိဒ္ဓိ တွေ ရှိသလဲ အဘ”

“ဘယ်လိုသိဒ္ဓိမျိုး ရှိသလဲဆိုတော့ ငါ့မြေးတို့ လွယ်လွယ် သဘောပေါက်အောင် ပြောပြရရင်တော့ လောကမှာရှိတဲ့ သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုးကို ပေါက်မြောက်အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့က ဒီပုလဲကို ဘယ်လိုအသုံးချရမလဲ အဘ”

“အဘအနေနဲ့က တရားကျင့်တဲ့အလုပ်ကိုပဲ လုပ်တော့ တာဆိုတော့ ဒီလိုသိဒ္ဓိရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မလိုတော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ ဒီပုလဲမျက်ရှင်ဟာ ဟောဒီက မြေးမလေးနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတယ်ဆိုရင်လဲ မမှားပါဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့မြေး တို့ကို ပေးတာပါ။ ဒီပုလဲမျက်ရှင်ကို ဆောင်ထားရုံနဲ့ အန္တရာယ် ကင်းနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောကာ ပေးသဖြင့် ကိုဇော်ခိုင်က လှမ်းယူထား လိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့်...

ကိုဇော်ခိုင် ပုလဲသူ့စာတို့နေထိုင်သော ဂူထဲသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ကြာသောအခါ ကျောက်မိုင်းစခန်းမှ တာဝန်ရှိသူအချို့ တောထဲသို့ရောက်လာကြသည်။

သူတို့သည် ကိုဇော်ခိုင်အား လိုက်လံရှာဖွေနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအဖွဲ့ထဲမှာ လူပုလေးမိတ္တလည်း ပါလာသည်။

လူပုလေးမိတ္တ ပါလာသောကြောင့် သူတို့တစ်တွေသည် ကိုဇော်ခိုင်တို့နေသော ဂူအနီးသို့ ရောက်လာနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂူအနီးတစ်ဝိုက်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုဇော်ခိုင်၏ အမည်ကို အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ဟစ်ခေါ်ကြလေသည်။

“ကိုဇော်ခိုင်ရေ... ဟေး... ကိုဇော်ခိုင်”

ထိုခေါ်သံများက ဂူအတွင်းသို့တိုင် ပဲ့တင်ထပ်ကာ ဝင်လာသောကြောင့် ကိုဇော်ခိုင်မှာ မနေသာတော့ဘဲ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ မိမိတို့ ကျောက်မိုင်းစခန်းမှ လူအချို့နှင့် လူပုလေးမိတ္တကိုပါ တွေ့ရသည်။

ထိုလူများထဲမှာ သူနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုအေးကျော်ဆိုသူလည်း ပါလာသည်။

ဂူအတွင်းမှ ထွက်လာသော သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် လူပုလေးမိတ္တက မကောင်းဆိုးဝါးကို တွေ့လိုက်ရသလို ရသမျှ ဘုရားစာ၊ တရားစာများ ရွတ်ဖတ်နေလေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်က ပြီး၍ အနားကပ်သွားသောအခါမှာပင် အလန့်တကြား နောက်သို့ဆုတ်သွားလေသည်။

“မင်းက ငါ့ကို မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် တွေ့ရသလို များ ထင်နေရော့သလား မိတ္တ”

“ဆရာကြည့်ရတာ လူပိညာဉ်တွေ အနုတ်ခံရပြီး မိတ္တပိညာဉ်တွေ ပူးကပ်နေသလိုပဲ”

ဟု ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် စကားဆိုသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မိတ္တရယ်၊ ငါ လူအစစ်ပါကွာ”

ဟု ပြောသည်တိုင် စိတ်ချလက်ချဖြစ်ပုံမရပေ။

သူ့ကိုတွေ့သောအခါ ကိုအေးကျော်ဆိုသူက...

“ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေကြတာ အတော်ကြာနေပြီ၊ မြိတ်က ဦးဗန်ကောင်းဆီကိုလဲ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ သူက ဒီပထော်ပထက် တောင်တန်းတွေပေါ် တက်သွားတာ ရက်ကြာပြီဆိုလို့ ကျုပ်တို့ ဒီတောင်ပေါ် လိုက်ခဲ့ကြတာဗျ”

ဟု ပြောသည်။

“ကိစ္စအရေးကြီးလို့လား ကိုအေးကျော်”

“အရေးကြီးတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား စခန်းက ခွင့်ယူသွားတာ ရက်တွေတောင်ကျော်နေပြီလေ၊ အခု စခန်းမှာ အထက်က အရာရှိတွေပါ ရောက်နေကြတယ်”

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“အခု တနင်္သာရီ၊ ဘိတ်၊ ထားဝယ် ကားလမ်းကို အချောခင်းကြတော့မယ်၊ စီမံကိန်းတွေလဲကျပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ပထော်ပထက်ကျောက်မိုင်းစခန်းတွေ တိုးချဲ့လုပ်ကြရတော့မှာ၊ ခင်ဗျားတို့မရှိလို့မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါ ခင်ဗျားပြန်လိုက်ခဲ့ပေတော့”

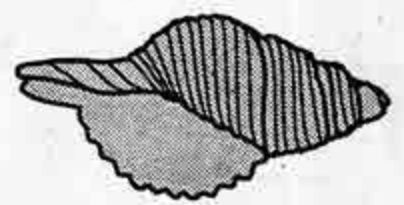
“ကျွန်တော်က ဒီ... ဒီမှာ”

ကိုဇော်ခိုင် အမှန်အတိုင်းပြောရမှာ ခက်နေသည်။

“ခင်ဗျားကိစ္စတွေက နောက်မှပြောပေတော့၊ လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျား စခန်းကိုပြန်လိုက်ခဲ့ပြီး အရာရှိတွေနဲ့ တွေ့လိုက်ပါဦး၊ သူတို့နဲ့တွေ့လို့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလို့ ရရင်တော့ အလုပ်က တစ်ခါတည်းထွက်ပြီး ခင်ဗျားသဘောအတိုင်း လုပ်ပေါ့ဗျာ”

ကိုအေးကျော်ပြောတာ နည်းလမ်းကျသောကြောင့် ၎င်းတို့အား အစောင့်ခိုင်းကာ ဂူအတွင်းသို့ တစ်ကျော့ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

ဂူထဲသို့ရောက်သောအခါ ပုလဲသူစားအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ ကိစ္စပြီးတာနှင့် ချက်ချင်းပြန်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း ကတိအတန်တန်ပေးကာ ဦးသူတော်ပေးထားသော ပုလဲမျက်ရှင်ကိုပါ ပေးထားခဲ့ပြီးနောက် လာခေါ်သူများနှင့်အတူ ပထော်ပထက် ကျောက်မိုင်းစခန်းသို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ရွှေသင်္ဃာတေ

အခန်း (၁၆)

ပထော်ပထက်စခန်းမှ လျှို့ဝှက်အန္တရယ်များ

တကယ်တော့ ကိုဇော်ခိုင်အနေနှင့် ပထော်ပထက် ကျောက်မိုင်းစခန်းသို့ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ အခြေအနေ အရပ်ရပ်တို့မှာ ၎င်းမျှော်လင့်ထားသလို ချောချောမွေ့မွေ့ တော့ ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။

အထက်မှ ရောက်နေကြသော ကျောက်မိုင်းအရာရှိ များက...

“ကိုဇော်ခိုင်ရယ်... ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ တွေကို ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ချင်းစာနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

အခုစီမံကိန်းကာလမှာတော့ ခင်ဗျားကို အလုပ်ထွက်ခွင့် မပြုနိုင်သေးပါဘူး။ စီမံကိန်းပြီးမှပဲ ခင်ဗျားဆန္ဒသဘောအတိုင်း အလုပ်က ထွက်ချင်ထွက်ပေါ့ဗျာ”

ဟု တားကြလေသည်။

အချို့ ရင်းနှီးသူများကလည်း...

“ကိုဇော်ခိုင်ကလဲဗျာ၊ မိန်းမယူဖို့များ အလုပ်ကတော့ မထွက်ပါနဲ့ဗျာ၊ မိန်းမနဲ့ မခွဲချင်ရင် ခင်ဗျားအမျိုးသမီးကို ဒီကိုခေါ်ထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”

ဟု အကြံပေးကြသည်။

ဤသို့ဖြင့်...

ကိုဇော်ခိုင်၏ အလုပ်ထွက်ရန်ကိစ္စမှာ ထင်သလိုဖြစ် မလာသောကြောင့် မိမိတာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ ကျောက်မိုင်း စခန်းသို့ အလုပ်ပြန်ဝင်ရလေတော့သည်။

သူ့အနေကတော့ ယခုလောလောဆယ် အလုပ် ထွက်ခွင့် မရသေးလျှင်လည်း အခွင့်ရသည်နှင့် အလုပ်မှအပြီး ထွက်ပြီး ပုလဲသူ့ဇာထံသို့ အပြန်ဆုံးပြန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် ထားသည်။

သူ၏တပည့်ကျော် လူပုလေးမိတ္တကတော့...

“တောထဲက ပြန်လာပြီးကတည်းက အတော်ကို ပြောင်းလဲသွားတယ်၊ မဟုတ်မှလွဲရော စုန်းပြုစားထားတာ ခံခဲ့ရပြီနဲ့တူတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါ စုန်းပြုစားခံထားရတာ အတော်ကြာပြီကွ၊ ဘယ်လိုပြုစားခံရတယ်ဆိုတာရော မင်း သိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း... မသိပါဘူး၊ ဘယ်လိုပြုစားခံရတာလဲ ဟင်”

“ငါ့ကို ပြုစားထားတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ အချစ်က ပြုစားထားတာကွ သိရဲ့လား”

“အချစ်က ပြုစားထားတာ၊ ဟုတ်လား၊ ဆရာက တောထဲသွားပြီး ဘယ်အချစ်ပြုစားတာကို ခံလာရလို့လဲ ပြောပါဦး”

“တစ်နေ့တော့ မင်းသိရမှာပေါ့ကွာ၊ အချစ်က သိပ်ပြီး တန်ခိုးကြီးတာကွ၊ သူ့ပြုစားရင် ဘယ်သူမှ မခံနိုင်ဘူး၊ အကုန်အရှုံးအမူး ဖြစ်ကြရတာချည်းပဲ”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ဆရာလဲ အခု ပြုစားခံရလို့ ရူးနေ တာပေါ့နော် ဟုတ်လား”

ကိုဇော်ခိုင်က ပြီး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သောအခါ လူပုလေးမိတ္တမှာ လွန်စွာ စိတ်ရှုပ်သွားသောဟန်ဖြင့် အနီးမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူ စခန်းပြန်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ အလုပ်ဝင် ရလေသည်။

လမ်းအတွက် စီမံကိန်းအရ ကျောက်တုံးများကို အလျင် မိအောင် ထုတ်ပေးရမည်ဖြစ်ရာ စခန်းတာဝန်ခံများမှာ နေရာ ဒေသခွဲ၍ အကွက်ချကာ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ကြရသည်။

ထို့ပြင်...

လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသော အကွက်ဟောင်းများနှင့် မလုံ လောက်သောကြောင့် နေရာသစ်ရှာ၍ စခန်းသစ်များဖွင့်လှစ် ကာ လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။

အကွက်သစ်ရှာ၍ လုပ်ရသောအဖွဲ့တွင် ကိုဇော်ခိုင်လည်း ပါသည်။

သူသည် အလုပ်သမားအဖွဲ့များနှင့် ကျောက်တုံးကောင်း ကောင်း ရမည့်နေရာကို ရှာရင်းနှင့် ပထော်ပထက်တောင်တန်း ဘက်သို့ နီးသည်ထက်နီးသွားလေသည်။

အလုပ်သမားအတော်များများက ပြန်မပြောဝံ့၍သာ လိုက်လာခဲ့ရသော်လည်း သူနှင့်တွဲ၍ သူ့အဖွဲ့မှာ အလုပ် မလုပ်ချင်ကြပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ကိုဇော်ခိုင်ကို စုန်းမများနှင့် ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှုရှိ သဖြင့် ၎င်းနှင့်တွဲ၍ အလုပ်လုပ်လျှင် အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် တွေ့ကြုံရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း တာဝန်ရှိသူများက ခွဲတမ်းချကာ ထည့်ပေးလိုက်သောကြောင့်သာ လိုက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ကံဆိုးချင်တော့ ၎င်းတို့နေရာသစ် ရှာရသောနေရာမှာ တောကလည်းနက်၊ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကလည်း ပေါ သဖြင့် စခန်းချပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် မြေကိုက်၍ တစ်ဦး၊ ကျားဆွဲခံရသဖြင့်တစ်ဦး၊ သေဆုံးသွားသဖြင့် ပို၍ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ကြလေသည်။

ရာသီဥတုကြမ်းသောကြောင့် အချို့သာမန်ရောဂါ ရသူတွေကိုတော့ ကိုဇော်ခိုင်ကိုယ်တိုင် ဆေးကုပေးသည်။

၎င်း၏အဖွဲ့ထဲမှာ မိုးမခရွာမှ နတ်ဆရာ ဦးခမ်းလုံ၏ သားတစ်ယောက် ပါလာသည်။

ကိုဇော်ခိုင်ကတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိရပေ။ ဤသို့ဖြင့်

ကျောက်ပိုင်းခွဲရန် နေရာသစ်တွေ့သဖြင့် ထိုနေရာတွင် စခန်းချပြီး မိုင်းခွဲရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေဆဲမှာပင် စခန်းမှ

အလုပ်သမားတစ်ယောက် နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ကယောင်
ချောက်ချားဖြစ်နေသည်ဟု လာရောက် အကြောင်းကြား
သဖြင့် ကိုဇော်နိုင်ကိုယ်တိုင် ဆေးအိတ်ယူကာ လိုက်ကြည့်
ပေးသည်။

နေမကောင်းဖြစ်နေသော အလုပ်သမားလူငယ်မှာ
အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိပြီး သာမန်အဖျားဝင်နေရုံ
လောက်သာ စမ်းသပ်တွေ့ရသဖြင့် ဆေးထိုး ဆေးတိုက်
ပြုလုပ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုသို့ ဆေးကုသပေးနေစဉ်မှာပင် နေမကောင်းဖြစ်နေ
သော လူက ရုတ်တရက်ကြီး ဝုန်းခနဲ ထထိုင်လာလေရာ
အနီးမှ လူမမာသတင်းလာမေးရန် ရောက်နေကြသော အလုပ်
သမားများပင် အလန့်တကြားနှင့် နောက်သို့ထုတ်သွားကြသည်။

ထိုသူက အသံသြသြကြီးနှင့်
“ဒီတောင့်ပေါ်ကို အလုပ်လာလုပ်တဲ့လူတွေထဲမှာ
မသန့်တဲ့လူ၊ နတ်မကြိုက်တဲ့လူတွေ ပါလာတယ်၊ ဒါကြောင့်
မကြာခင်မှာ အန္တရာယ်တွေကြလိမ့်မယ်၊ သတိထားကြပေ
တော့ဟေ့”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲကာ
အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ထိုစကားကို အလုပ်သမားအတော်များများ ကြားလိုက်
ရပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

အလုပ်သမားများမှာ တောသူတောင်သားများလည်း
ဖြစ်ပြန်၊ ယုံကြည်စွဲလမ်းမှုကလည်း ရှိလေသောကြောင့်
ထိုစကားမျိုးကြားရသည်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ကြ
လေတော့သည်။

အချင်းချင်း ခေါင်းချင်ဆိုင်ကာ တီးတိုးတိုင်ပင်ကြသည်။
“တောထဲတောင်ထဲမှာဆိုတာ အမှားအယွင်း လုံးဝခံတာ
မဟုတ်ဘူး၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေ မကြိုက်ရင်
အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”
“ဘာအမှားအယွင်း ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိအောင်လုပ်ရ
မှာပေါ့”

“ဘာလုပ်မှာလဲ”
“ဒီအကြောင်းကို နားလည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်
ကို ခေါ်မေးကြည့်ရမှာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်၊ ဘယ်သူရှိမလဲ”
“မိုးမခရွာက နတ်ဆရာကို သွားပင့်ပြီးမေးကြည့်ရင်
သိနိုင်တာပေါ့ကွ”

တြိစက္က

“အေး... ဒီအကြံလဲအကောင်းသားဟာ၊ ဒါဖြင့်လည်း မြန်မြန်လုပ်ကြမှဖြစ်မယ်”

ဟု အချင်းချင်းတိုင်ပင်ကြပြီး အလုပ်သမားအချို့က မိုးမခရွာကို ဆင်းသွားကြပြီး နတ်ဆရာဦးခမ်းလုံအား စခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာကြလေသည်။

ဦးခမ်းလုံသည် ကျောက်မိုင်းစခန်းသို့ ရောက်လာသည်နှင့် နတ်စင်များဆောက်ခြင်း၊ နတ်တိုင်များထူခြင်း ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်စေပြီးနောက် နတ်ပူဇော်ပသပွဲ ပြုလုပ်လေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်အနေနှင့်လည်း ၎င်းတို့ယုံကြည်မှုအတိုင်း ပြုလုပ်ကြသည်ကို ကန့်ကွက်ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

နတ်ပူဇော်ပွဲတွင် နတ်ဆရာက ဤသို့ပြောသည်။

“ဒီစခန်းမှာ အန္တရာယ်တစ်ခု ကျရောက်ဖို့ရှိတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ နတ်ဆရာ”

“တခြားတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ နတ်မကြိုက်တဲ့လူတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီလူတွေ ဘယ်နေရာမှာ နေသလဲဆိုတာပြောပါ နတ်ဆရာ၊ ကျုပ်တို့ အခုချက်ချင်းသွားပြီး သတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ၊ ကျုပ်တို့ သွားသတ်ကြမယ်”

“ကိုယ်တော့ အန္တရာယ်အဖြစ်မခံဘူး၊ ကိုယ်ကဦးအောင် သွားသတ်ပစ်ကြရင် ကောင်းမယ်”

ဟု အလုပ်သမားတွေက ဒေါသဖြင့် အော်ပြောနေကြသည်။

နတ်ဆရာက ဆက်ပြောသည်။

“နတ်မကြိုက်တဲ့လူတွေက သူတို့ရှိတဲ့နေရာကို အခုလို လူတွေလာတာကို လုံးဝမကြိုက်ကြဘူး၊ မကြာခင်မှာ အန္တရာယ်ပေးကြလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ မယုံရင် စောင့်ကြည့်ကြပါ”

“အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ပေးလို့ မရဘူးလား၊ နတ်ဆရာ၊ နတ်ဆရာက ဒီမိစ္ဆာတွေကို နိုင်တယ်ဆိုရင် နှိမ်နင်းပေးပါ”

“ကျုပ်က သူတို့ကို နှိမ်နင်းမယ်ဆိုလည်း နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မကြာခင် ပြန်ပေါ်လာမှာပဲ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ သူတို့ ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာ လိုက်ရှာပြီး သုတ်သင်ဖယ်ရှားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဒါကလဲ ကျုပ်သဘောနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေရဲ့ သဘောဆန္ဒအတိုင်း ပြောရတာပါ”

ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်မှာ စခန်း၌ တာဝန်ရှိသူတစ်ယောက်အနေနှင့် နတ်ဆရာ၏ သွေးထိုးမြှောက်ပင့်ပြောသော စကားများကို ကြားရသောအခါ စိတ်ထဲမှာ များစွာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့ကြောင့်...

နတ်ဆရာကို ခေါ်ပြောရသည်။

“ဒီမှာနတ်ဆရာ၊ ကျုပ်က ဒီစခန်းရဲ့ တာဝန်ရှိသူပဲ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အလုပ်စခန်းမှာ အလုပ်သမားတွေ စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်စေတဲ့ စကားမျိုးတွေ မပြောပါနဲ့။”

“ကျုပ်က အလုပ်သမားတွေ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကြိုတင်သတိပေးတာပဲ၊ ကျုပ်ပြောတာ မယုံရင် စောင့်ကြည့် ဦးပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစခန်းမှာရှိတဲ့ အလုပ်သမားတွေရဲ့ ကိစ္စအဝဝမှန်သမျှ ကျုပ်မှာပဲတာဝန်ရှိတယ်၊ နောက်ကို အလုပ်သမားတွေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတဲ့ စကားတွေ မပြောပါနဲ့ နတ်ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ၊ နောက်ကျမှတော့ ကျုပ်ကို အပြစ်မဆိုနဲ့၊ ကျုပ်က နတ်တွေရဲ့ကိုယ်စား ပြောပေးရတာပဲ”

ဟု မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့ သည်။

ကိုဇော်ခိုင်တို့ ကျောက်တောင်အသစ်ကို မိုင်းခွဲပြီး ကျောက်တုံးကြီးများကို အရွယ်တော် ဖြတ်ခွဲကြသောနေရာ၏ တောင်ခြေတစ်နေရာတွင် ယာယီစခန်းချနေကြသည်။

တစ်ညတွင် ကျောက်တောင်အထက်ဆီမှ ငလျင်လှုပ်သံ လိုလို၊ တောင်ပြိုကျသံလိုလို အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီး တောင်ပေါ်မှ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲအချို့ အောက်သို့ လိမ့်ဆင်း ကျလာလေတော့သည်။

အလုပ်သမားများနေသော တဲများမှာ တောင်အောက် ဘက်တွင် ရှိသဖြင့် တောင်ပေါ်မှ အရှိန်ဖြင့် လိမ့်ဆင်းလာ သော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများက တဲများအပေါ်သို့ ဖိချ လိုက်လေတော့သည်။

နေ့လယ်ဘက်တွင် အလုပ်ပင်ပန်းသဖြင့် အိပ်ပျော်နေ ကြသော အလုပ်သမားများမှာ တောင်ပေါ်မှ ကျောက်တုံး ကြီးများ အရှိန်ဖြင့်ကျလာပြီး အဖိခံလိုက်ရသဖြင့် ငရဲပွက်သံ အလား ဆူညံသွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

“အား...”

“အမယ်လေး... သေပါပြီ”

ကျောက်တုံးကြီးများ လိမ့်ဆင်းကျသံ။

ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

ထိုဆူညံသံများကြောင့် စခန်းတစ်ခုလုံးရှိ အလုပ်သမားများ လန့်နိုးလာကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“တောင်ပေါ်က ကျောက်တုံးကြီးတွေ လိမ့်ကျလာလို့ဟေ့”

“သေကုန်ပလားဟ”

“သေတဲ့လူတွေရော၊ ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေရော အများကြီးပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“တို့စခန်းမှာလဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ မသိပါဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲဟ၊ နတ်ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း နတ်တွေမကြိုက်လို့ ဒဏ်ခတ်တာဖြစ်မှာပေါ့”

ညတွင်းချင်း မီးတုတ်၊ မီးတိုင်များ ထွန်းကြည့်သောအခါ အချို့တဲများပေါ်သို့ ကျောက်တုံးကြီးများ ဖိချခံထား

ရသောကြောင့် ပြိုကျပျက်စီးလျက်ရှိနေကာ တဲများအတွင်းမှ လူများသည်လည်း ဒဏ်ရာရသူ၊ သေဆုံးသူများ ရှိလေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်တို့လည်း ညတွင်းချင်း ဒဏ်ရာရသူများကို ဆေးကုပေးခြင်း၊ အချို့ဒဏ်ရာပြင်းသူများကို အခြေစိုက်စခန်းများသို့ ချက်ချင်းပို့နိုင်ရန် စီစဉ်ကြရလေသည်။

ကျောက်တုံးအပိခံရသဖြင့် သေဆုံးသွားသူများကိုတော့ ၎င်းတို့ ရိုးရာဓလေ့အတိုင်း တောနက်ထဲမှာ သွားရောက် မြှုပ်နှံကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသောအခါ ကိုဇော်ခိုင်သည် အလုပ်စခန်းမှ စခန်းတာဝန်ခံအချို့နှင့် တောင်ပေါ်တက်ကြည့်သောအခါ တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ မသင်္ကာစရာအချို့ကို တွေ့ရသည်။

တောင်ထိပ်ရင်ပြင်ပေါ်မှာ ကျောက်တုံးကြီးများကို တစ်နေရာမှာမှ တစ်နေရာသို့ လှိမ့်ရွေ့ထားသော အရွာများ။ ဒရွတ်တိုက်ဆွဲယူလာသော စွတ်ကြောင်းရာများ။

ကျောက်တုံးကြီးများကို လှိမ့်ရွေ့ရာတွင် အသုံးပြုသော တုတ်ချောင်းများ၊ ရှုပ်နေသော လူခြေရာအချို့ကို တွေ့ရသည်။

“ညက တောင်ပေါ်က ကျောက်တုံးကြီးတွေ လိမ့်ကျလာတာ သွေးရိုးသားရိုးကျလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်

ယောက်က ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့အကြံနဲ့ လုပ်တာဆိုတာ သေချာတယ်”

“ဒီမှာကြည့်ကြ၊ ဒါက ကျောက်တုံးကြီးတွေကို တစ်နေရာစီက ဆွဲယူလာပြီး လှိမ့်ယူလာပြီး ဒီတောင်ထိပ်စွန်းမှာ ပုံထားပြီးမှ ဟောဒီတုတ်တွေနဲ့ ကော်ပြီး တွန်းချခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ”

“ခြေရာတွေ ကြည့်ရတာတော့ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ပေါ့ပေါ့ဆဆနေလို့ မရတော့ဘူး၊ သွားသတိ လာသတိ နေထိုင်သတိရှိဖို့တော့ လိုလာပြီ”

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့က ကိုယ်တာဝန်ယူရတဲ့ အုပ်စုတွေကို သတိပေးထားပြီး အစစအရာရာ သတိနဲ့လုပ်ကိုင်ကြပေတော့၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ကောင်းပါပြီဆရာ”

ဤသို့ဖြင့် စခန်းတစ်ခုလုံးရှိလူများ သတိ ဝီရိယထား နေသော ရက်များတွင် ဘာမှထပ်မဖြစ်တော့ဘဲ နောက်တစ်ရက်မှာ စခန်းရှိ အလုပ်သမားများ ဝမ်းလျှောရောဂါ ရကြပြန်သဖြင့် ဆေးဝါးများ ကုသပေးရပြန်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဆေးဝါးကုသမှု အချိန်မီသောကြောင့် အသေအပျောက် မရှိသော်လည်း အလုပ်နှောင့်နှေးမှုများတော့ ရှိပေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်အနေနဲ့တော့ အလုပ်သမားများကို သောက်ရေကို စမ်းချောင်းထဲမှရေကို သည်အတိုင်း မသောက်ကြရန်နှင့် ကျိုချက်သောက်ကြရန် သတိပေးထားရသည်။

ထို့ပြင်...

ရောဂါဖြစ်လာလျှင် အဆင်သင့်သောက်နိုင်ရန် ဆေးများလည်း ပေးထားရသည်။

တစ်နေ့တွင် စခန်းမှ အလုပ်သမားတစ်ယောက်က...

“ဆရာ၊ ကျုပ်တို့သောက်ရေအဖြစ် သုံးနေတဲ့ စမ်းချောင်းလေးရဲ့ အထက်နားမှာ စခန်းကလူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာတွေ မျောချနေတယ်ဆိုတာတော့ သေသေချာချာ မသိရဘူး၊ တစ်ခုခု မျောချနေတာကိုတော့ ကျုပ်မြင်လို့က်ရတယ်”

ဟု လာပြောသည်။

“မင်း အဲဒီလူကိုမြင်ရင် မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတယ်၊ ကျုပ်တို့စခန်းမှာရှိတဲ့ အလုပ်သမားထဲက ပါပဲ”

“အေး... သေသေချာချာ မှတ်ထားပေတော့၊ နောင် တစ်ချိန်မှာ လိုအပ်လာလို့ ခေါ်မေးရင် မင်း ဒီအကြောင်း တွေကို ပြောပြပေတော့”

“စိတ်ချပါဆရာ”

ဤသို့ဖြင့်...

စခန်းအတော်များများမှ အလုပ် လုပ်နေကြရင်းမှာပင် တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာတွင် အနှောင့်အယှက်များက တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု၊ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးဝင်နေသောကြောင့် အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်မမြောင့်ကြတော့ပေ။

တစ်နေ့သောအခါ လူပုလေးမိတ္တက ဤသို့လာပြော လေသည်။

“ဆရာ စခန်းမှာရှိတဲ့ အလုပ်သမားအချို့ စုပြီးတိုင်ပင် နေတာကို ကျွန်ုပ် ကြားခဲ့ရတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“သူတို့က နတ်ဆရာပြောတာကို ယုံကြည်နေကြတယ်၊ ဒါကြောင့် လူစုပြီးတော့ တောထဲမှာပုန်းနေတဲ့ နတ်မကြိုက်တဲ့ လူတွေကို လိုက်ရှာပြီး ရန်ရှာကြလိမ့်မယ်”

“သူတို့ စိတ်ရှိတိုင်း နှောင့်ယှက်လို့ဖြစ်မလား၊ ဥပဒေနဲ့ တားဆီးရမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုတားဆီးမှာလဲ ဆရာ”

“အခုလို ဖြစ်ပျက်နေတာတွေဟာ တစ်ယောက် ယောက်ရဲ့ ပယောဂမကင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် တရားခံအစစ်ကို ပေါ်အောင် ဖော်ထုတ်ပြီး အရေးယူရမှာပေါ့”

“အဲဒါကနောက်ပိုင်းကိစ္စပါ ဆရာ၊ အခုလောလောဆယ် အရေးကြီးတာက သူတို့ တောထဲမှာလိုက်ရှာပြီး ရန်မှုမှာ ဘယ်သူတွေလို့ ထင်သလဲ”

“ပြောပါဦး၊ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ဒေါ်မင်းဇာတို့ ပြေးအတွားပဲပေါ့၊ အဲဒါ ဆရာနဲ့က ပတ်သက်နေတော့ ဆရာအနေနဲ့ တစ်ခုခု စီစဉ်မှဖြစ်တော့မယ်”

ဟု လူပုလေးမိတ္တက ပြောသဖြင့် ကိုဇော်ခိုင်လည်း အခြေစိုက်စခန်းမှ တာဝန်ရှိသူများထံသော်လည်းကောင်း။

မြိတ်မှ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဦးဗန်ကောင်းရှိရာသို့လည်း ကောင်း အကျိုးအကြောင်း စာများရေးသားကာ လူလွှတ်ပြီး အပို့ခိုင်းကာ သူ့အနေနှင့်လည်း စီစဉ်စရာများကို ကြိုတင် စီစဉ်ရလေတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

ဦးခမ်းလုံနှင့် သစ္စာကြွေး

တစ်နေ့သောအခါ ဦးသူတော်က ဒေါ်မင်းဇာတို့ ပြေးအတွားကိုခေါ်ပြီး ဤသို့ပြောလေသည်။

“ဒေါ်မင်းဇာ၊ ကျုပ်ကတော့ ဝိပဿနာဘက်ကို ကူးတော့မှာပို့ နောက်ဆိုရင် လောကီကိစ္စတွေကို ဝင်ပါနိုင် တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အခုလို ခေါ်ပြောရတာပဲ”

“ပြောပါ ဦးသူတော်”

“မကြာခင်မှာ ဒေါ်မင်းဇာတို့ဆီကို ရန်ရှာမယ့်လူတွေ ရောက်လာတော့မယ်။ ဒေါ်မင်းဇာက အခုအချိန်မှာ တရား

အလုပ် လုပ်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေပေမယ့် ဘဝဟောင်းက ဝင်ကြေးကပါလာတော့ အခုလို အကြောင်းမဲ့ ရန်ရှာခံရတာပါပဲ”

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ် ဦးသူတော်”

“အခု ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ကျုပ်ပေးထားတဲ့ ‘ပုလဲမျက်ရှင်’ ရှိလေတော့ ဘယ်လိုရန်နဲ့ပဲတွေ့တွေ့ အနိုင်ယူလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရန်ကိုရန်ချင်းတုံ့ပြန်နေရင်း သံသရာမှာ အဆုံးသတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဘဝမှာ ခင်ဗျားကနိုင်ရင် နောက်ဘဝမှာ သူက ပြန်နိုင်မှာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီတော့ သံသရာမှာ ဝင်ကြေးမပါအောင် ကိုယ့်ကို ရန်ပြုလာရင်လဲ မေတ္တာများများပွားပြီး ရှောင်ပေးလိုက်ပါဗျာ”

“အရင်စိတ်မျိုးလဲ မရှိတော့ပါဘူး၊ သူများအပေါ်မှာ မစ္ဆရိယစိတ်မျိုးလဲ မထားတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်ကို ရန်ပြုလာရင်လဲ သူတို့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်၊ ဟောဒီပြေးမလေးအတွက်သာ စိုးရိမ်မိတာပါ”

“သူ့အတွက် ဘယ်လိုမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သူ့ဆီမှာ ပုလဲမျက်ရှင် ရှိနေသမျှ ဘယ်လိုရန်သူကမှ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးလို့ မရပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ ကျုပ်စိတ်အေးရပါပြီ”

ဟု ပြောဆိုကာ ဦးသူတော်က ၎င်းတရားအားထုတ်ရာ ဂူဘက်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဦးသူတော်နှင့် ဒေါ်မင်းဇာတို့ကတော့ သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့ကင်းသော လူကြီးများပီပီ မိမိတို့၏ တရားအလုပ်များကို အေးချမ်းစွာ လုပ်နိုင်ကြသော်လည်း ပုလဲသူဇာကတော့ သူ့ချစ်သူ ကိုဇော်ခိုင်အတွက် စိတ်ပူပင်နေမိသည်။

စခန်းသို့ပြန်သွားတာ ရက်အတန်ကြာသည်အထိ ပြန်မရောက်လာသောကြောင့် တပျော်ပျော် ဖြစ်နေမိသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဂူပေါက်ဝနှင့် မဝေးလှသော စမ်းချောင်းကလေးအနီးတွင် ထိုင်နေစဉ် နောက်ဘက်မှ ခြေသံလိုလိုကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စား၊ လုံလက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ထားသော လူအချို့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ သည်။

“ဟင်...”

ပုလဲသူဇာ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

သို့ကြောင့်...

နေရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်သည်။

တောစပ်မှ ထွက်လာသူများက သူမကို စားတော့ ဝါးတော့မတတ် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ ရှေ့သို့ဆင်းလာ ကြသည်။

ပုလဲသူဇာသည် မမျှော်လင့်သော အန္တရာယ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက် သောအခါ ထိုနေရာဘက်မှာလည်း လူအချို့ ရှိနေကြသည်။

“ဟင်...”

သူမကို ရန်သူတွေက ပတ်ဝိုင်းထားကြလေပြီ။

ထွက်ပေါက်ပိတ်နေလေပြီ။

သူမဆီမှာလည်း လက်နက်ဆိုလို့ ဘာမှမပါပေ။

အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှာ ထည့်ထားသော ပုလဲမျက်ရှင်သာ ရှိသည်။

ပုလဲသူဇာ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် အိတ်ထဲမှာ ထည့် ထားသော ပုလဲမျက်ရှင်ကို လက်ဖြင့်ဆုပ်လိုက်သည်။

“ခွီး...”

“ခွီး...”

“ခွီး...”

တောထဲမှ မြွေတွန်သံများ တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်လာသည်။

ထိုနှင့်တစ်ဆက်တည်း သစ်တောအတွင်းမှ လှုပ်ရှားသံ များကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟင်...”

ထိုအသံကြောင့် ရန်သူများ နည်းနည်းတော့ တန့်သွား ကြသည်။

တောထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားသံများမှာ နေရာအနှံ့မှ ပေါ်လာတော့သည်။

သစ်တောထဲ၊ သစ်ချုံများထဲ၊ သစ်ပင်များအပေါ်ဘက် မှပါ နေရာအနှံ့ ကြားရပြီး မရေးမနှောင်းမှာပင် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပျံ့ထွက်လာသော အရာများကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအရာများက လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ပုလဲသူဇာကို ပတ်ဝိုင်းထားသော လူများဆီသို့ ရောက်သွားပြီး ထိမှန်လေရာ ထိုလူများမှာ ၎င်းတို့တွင်ပါလာသော လက်နက်များဖြင့် ဘယ်လိုမှ မကာကွယ်နိုင်ကြဘဲ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်ဟစ် ညည်းညူကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားကြတော့သည်။

“ဟာ... ပြေးကြဟေ့၊ ပြေးကြ၊ တောထဲက မြွေနီပျံ တွေ ထွက်လာပြီဟ”

အချို့လည်း ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွက်ပြေးသွားကြ သည်။

၎င်းတို့ပြောသော မြွေနီပျံများမှာ ၎င်းတို့ကဲ့သို့ အတောင်ပံမပါသော်လည်း ကိုယ်တွင် ကြီးမားသော ပါးပျဉ်း အပြားများ ပါသဖြင့် ၎င်းတို့ကို ဖြန့်ပြီး ပျံဝဲထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တောထဲမှ အရှိန်ယူကာ ခုန်ထွက်လာပုံမှာ ဆင်ပစ်မြွေ ကဲ့သို့ အမြီးနှင့်ထောက်ကာ အားယူ၍ ခုန်ပျံထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ခုန်ထွက်စမှာ ပါးပျဉ်းမပြန့်သေးဘဲ လေထဲရောက်မှ ပါးပျဉ်းအပြားကိုဖြန့်ပြီး လိုသောနေရာရောက်အောင် သွားကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမြွေနီမျိုးမှာ အဆိပ်ပြင်းလှသောကြောင့် အကိုက်ခံ ရသည်မဆိုထားနှင့် အဆိပ်ရည် အသားနှင့်ထိသည်နှင့်ပင် စိမ့်ဝင်ကာ သေစေနိုင်ပေသည်။

ထိုမြွေနီပျံများကြောင့် တောစပ်မှာ လူအချို့ လဲက သေဆုံးသွားကြပြီး ကျန်လူများလည်း ကြောက်လန့်တုန် နှင့် ပြေးကြလေတော့သည်။

ထိုအခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ပုလဲသူဇာလည်း မိမိဂူရှိရာဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့ပေသည်။

သူ့ ဂူပေါက်ဝရောက်သည်နှင့် အခြားတောစပ်ဘက်မှ လူအချို့ ထွက်လာပြီး သူ့ရှိရာဘက်သို့ ပြေးလာကြသည်။

“ဟေ့... ဟိုမှာ စုန်းမဝင်ပြေးပြီဟေ့၊ လိုက်ကြဟ... လိုက်ကြ”

ဟု အော်ဟစ်ကာ ပုလဲသူဇာဝင်ပြေးသော ဂူအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လိုက်ကြသော်လည်း ဂူထဲရောက်သောအခါ ဘာမှ မတွေ့ရတော့ပေ။

“စောစောက စုန်းမ ဒီဂူထဲကိုဝင်သွားတာ သေသေ ချာချာ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ သေသေချာချာ လိုက်ရှာကြဟေ့”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့ရွာသူရွာသားတွေကို အမြဲတမ်း ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ဒီစုန်းမတွေကို တွေ့လိုကတော့ အသေသာ သတ်ပစ်ကြ”

ထိုသို့ပြောဆိုကာ ဂူထဲသို့ အနှံ့လိုက်ရှာကြသော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရတော့ပေ။

ထိုလူများကို ဦးဆောင်လာသူမှာ နတ်ဆရာဦးခမ်းလုံ နှင့် ၎င်း၏သားမင်ဖြစ်၏။

ရွာသူရွာသားများကို သွေးထိုးမြှောက်ပင့်ပြီး ခေါ်လာ ခြင်းဖြစ်၏။

လိုက်ရှာရင်းနှင့်ပင် ဂူအတွင်းမှာရှိသော ပဒုကျင်းများထဲ ကျသူကျ၊ မြွေကိုက်ခံရ၍ သေသူသေနှင့် ဒုက္ခအမျိုးမျိုး တွေ့ကြရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အလင်းရောင်ထွက်နေသော အခန်း တစ်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သွားကြပြီး ထိုအခန်းထဲမှ ဖြတ် သွားသောအခါ အပေါ်သို့တက်သော လှေကားထစ်များရှိရာ သို့ ရောက်သွားကြသည်။

ထိုနေရာမှ အပေါ်သို့ တက်သွားသောအခါ ကျောက် တောင်ထိပ်အပေါ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

ထိုတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ သူတို့ရှာနေကြသော ဒေါ်မင်းဇာပင် ဖြစ်တော့သည်။ တောင်ထိပ်မှာ သိပ်မကျယ်ဝန်းလှဘဲ ဘေးပတ်လည်မှာ ချောက်ကမ်းပါးကြီးသာ ရှိ၏။

ဒေါ်မင်းဇာအတွက် ပြေးစရာမြေ မရှိတော့ပေ။

“ဒေါ်မင်းဇာ အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ကျုပ် ရွာသူရွာသားတွေကို ဒုက္ခပေးပြီး ရှောင်ပုန်းနေတာ၊ အခုတော့ မိပြီမဟုတ်လား”

ဟု ဦးခမ်းလုံက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ငါ ပုန်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့ကို တွေ့ရအောင် တမင်စောင့်နေတာ”

ဒေါ်မင်းဇာက ချောက်ကမ်းပါးအဖွန်းထိပ်တွင် တရား ထိုင်နေရာမှ မျက်စိခွင့်မကြည့်ဘဲ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဘာ... ကျုပ်တို့ကို စောင့်နေတာဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား မညာပါနဲ့”

“ငါ မညာပါဘူး၊ မုန်သောကောသဲပြောတာပဲ၊ ငါသာ ပုန်းနေရင် နင် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ ရွာမတွေ့နိုင်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ ခမ်းလုံ”

“ဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုစောင့်နေတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ဘဝဟောင်းက ဆပ်စရာ ဝင့်ကြွေးရှိရင် ဒီဘဝမှာ အပြီးဆပ်ခဲ့မလို့ လာစောင့်နေတာပါ”

“ဘယ်လိုဆပ်မှာလဲ”

“အရင်ဘဝက နင့်ဆီကအသက်ကို ငါယူခဲ့ရင် အခု ငါ့အသက်ကို နင်ယူခွင့်ရှိတယ်၊ နင့်ကို ငါနှိပ်စက်ခဲ့တယ် ဆိုရင်လဲ ငါ့ကိုပြန်ပြီး နှိပ်စက်ခွင့်ရှိတယ်”

“အဲဒါကို ကျုပ်က ဘယ်လိုသိမှာလဲဗျ”

“နင်သိစရာမလိုဘူး၊ နင့်စိတ်ထဲမှာပေါ်လာတဲ့ မစ္စရီယံ စိတ်မှာ ရှိတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပေါ့ ခမ်းလုံရယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ရွာသူရွာသားတွေကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ခင်ဗျားကို သတ်ရရင် ကျေနပ်ပြီ”

“ရွာသူ ရွာသားတွေကို ဒုက္ခပေးတာ ငါမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ဒီနေရာ အတွင်းအပြင်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိတယ်၊ ငါ့စိတ် ငါအသိဆုံးပဲ၊ ဒီမှာ ခမ်းလုံး... လူတွေဟာ လောကမှာ တခြားသူတွေကိုသာ ညှာလို့ရမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ညှာလို့မရပါဘူး။ လူတွေကို ဒုက္ခပေးနေတာ နင်လား၊ ငါလားဆိုတာတော့ နင်နဲ့ ငါသာ အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ”

“အခုမှတော့ ဘာမှဆင်ခြေတွေ ပေးမနေနဲ့တော့၊ သေဖို့သာပြင်ပေတော့”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ လက်ထဲမှ ဓားကို ကိုင်ပြီး ဒေါ်မင်းဇာရှိရာသို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာကတော့ ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို လုံးဝ ဂရုမပြုတော့ဘဲ မျက်စိမှိတ်ကာ မေတ္တာပို့သလျက် ရှိသည်။

ထိုသို့ပြေးတက်သွားစဉ် ဒေါ်မင်းဇာရှိရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်ဆွေးတုံးတစ်တုံးကို နင်းမိပြီး မြေထဲသို့ ခြေထောက်ကျုံ့ဝင်သွားသည်။

ရုတ်တရက် ပြန်နှုတ်လိုက်သော်လည်း မရတော့။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

ခြေထောက်တစ်ဖက် ဒူးဆစ်လောက် ကျုံ့ဝင်နေရုံကလေးနှင့် ပြန်နှုတ်မရသည်မှာ အံ့ဩစရာဖြစ်နေတော့သည်။

နောက်မှပါလာသော သူများလည်း ၎င်းတို့အားကိုးသော နတ်ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို မြင်သောအခါ မည်သူမှ အရဲစွန့်ကာ တက်မလာဘဲကြတော့ပေ။

“အား... ပူတယ်ဗျ ပူတယ်၊ ကျုပ်ခြေထောက်ကို အောက်က မီးကွေ့နဲ့လာရှို့နေတယ်၊ ကယ်ကြပါဦးဗျ နတ်ပေးကြပါဦး”

ထိုသို့အော်ဟစ်သဖြင့် ရွာသား တစ်ယောက်နှစ်ယောက်က ခြေထောက်ကို ကျွမ်းနတ်ပေးရန် အနီးသို့ ကပ်သွားကြရာ အနားရောက်အောင် မကပ်နိုင်ဘဲ မလှမ်းမကမ်းမှပင် နောက်ပြန်လှည့်ကြရသည်။

အပူလှိုင်းတစ်ခုနှင့် ထိမိပြီး လန်ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒေါ်မင်းဇာ ကျုပ်ကို ကယ်ပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်မှားခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားအပေါ်မှာ မကောင်းကြံခဲ့တာတွေ ရှိပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အခု ကျုပ်ကို ကယ်ပါဦး”

ဟု ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်နေတော့သည်။
ထိုအော်သံကြားသောအခါ သူနှင့်ပါလာသူများကလည်း
ရှေ့သို့ ဆက်တက်မလာဝံ့တော့ပေ။

ထိုအခါ ဒေါ်မင်းဇာက မျက်စိဖွင့်ကြည့်ပြီး...
“ဘယ်သူမပြု မိမိမူပဲပေါ့ ခမ်းလုံး၊ လူ့ဘဝဆိုတာ
ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ကယ်မှရတာ၊ တခြားလူကယ်ပေးလို့ မရဘူး၊
တရားသဘောနဲ့ ပြောရရင်တော့ ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ကိုယ်ခံရ
တယ်၊ ကိုယ်ပြုတဲ့ဒဏ် ကိုယ်သာခံကြရတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။
“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်မင်းဇာရယ်၊ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ
မကောင်းကြံခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေအတွက် ဝဋ်ကြွေးမယူပါဘူးဆိုတဲ့
စကားတစ်ခွန်းတော့ ကျုပ်ကို ကတိပေးပါဗျာ”

“ငါ နင့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မယူခဲ့ပါဘူး။
ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါ ခွင့်လွှတ်တယ် ခမ်းလုံး၊ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့
ဘဝအတွက် ကံကြွေးရှိရင်လဲပြေ၊ ဝဋ်ကြွေးရှိရင်လဲ ကျေပါ
တယ် ခမ်းလုံး၊ ကဲ... ငါသွားတော့မယ်”

ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကာ နေရာမှထပြီး တောင်၏
အခြားတစ်ဖက်သို့ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

“ဒေါ်မင်းဇာ... ဒေါ်မင်းဇာ”

ဦးခမ်းလုံက နောက်မှခေါ်နေသော်လည်း ဒေါ်မင်းဇာက
လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ပေ။

အတန်ကြာသောအခါ ထိုနေရာသို့ ကိုဇော်နိုင် ဦးဆောင်
ခေါ်လာသော စခန်းမှအဖွဲ့များ ရောက်လာကြသည်။

ထိုအဖွဲ့ထဲမှာ စခန်းမှ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ဝင်များ၊
ဗြိတိမှ ဦးဗန်ကောင်းတို့လည်း ပါလာကြလေသည်။
တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ခြေထောက်
တစ်ဖက် ကျောက်တောင်ထဲမှာ မြှုပ်ဝင်နေသည်ကို မြင်သော
အခါ အံ့ဩသွားကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”
ဦးဗန်ကောင်းက ခရီးရောက်မဆိုက် ဦးခမ်းလုံအဖြစ်ကို
မြင်သောအခါ စပ်စပ်စုစု မေးလိုက်သဖြင့် အလုပ်သမား
တစ်ယောက်က အခြေအနေကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဪ... သူတော်ကောင်းကို ပြစ်မှားတော့ ချက်ချင်း
ဒုက္ခတွေ့ရတာ ထင်ပါရဲ့၊ အကုသိုလ်ကံကြွေးဆိုတာ နောင်ဘဝ
ကူးအောင်တောင် မစောင့်ပါလား”

ဟု သံဝေဂစကား ဆိုလေသည်။
ထိုအဖြစ်အပျက်ကို တွေ့မြင်နေရသော အလုပ်သမား
များမှာလည်း ဦးခမ်းလုံကဲ့သို့ အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရမည်စိုး

သောကြောင့် မြေပြင်ပေါ်မှာ ရပ်နေရသည်ကိုပင် ကြောက်လန့်
နေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ လူတစ်ယောက်
တက်လာသည်။

ဦးသူတော်ပင် ဖြစ်၏။

အခြားသူများအနီးသို့ရောက်အောင် မကပ်နိုင်ကြသော်
လည်း ဦးသူတော်ကတော့ ဦးခမ်းလုံအနီးသို့ ရောက်အောင်
ကပ်သွားနိုင်သည်။

မိမိအနီးသို့ ဦးသူတော်ကပ်လာသည်ကို မြင်သောအခါ
ဦးခမ်းလုံမှာ ချွေးများ၊ မျက်ရည်များ ရွှဲနေသော မျက်နှာဖြင့်
သနားစဖွယ် မော့ကြည့်ကာ...

“အဘရယ် ကျုပ်ကို ကယ်နိုင်ရင်ကယ်ပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို တခြားလူကယ်လို့ မရဘူး။ ခင်ဗျားကိုယ်
ခင်ဗျားကယ်မှပဲ ရတော့မယ်”

“ဘယ်လိုကယ်ရမှာလဲ ပြောပါအဘ”

“ခင်ဗျားပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံတွေကတော့
ဒီဘဝမဟုတ်လဲ နောင်ဘဝမှာ ခံရမှာပဲ။ ဒီတော့ သစ္စာပြု
ကြည့်ပါလား”

“ဘယ်လိုသစ္စာပြုမှာလဲ အဘ”

“ကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် မှန်သော
စကားကို သစ္စာပြုရင် သစ္စာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်မှပဲ
ရနိုင်တော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဦးခမ်းလုံမှာ အတန်ကြာအောင်
ငြိမ်ကျသွားပြီးမှ စကားသံထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော်သည် အပြစ်မဲ့သူအပေါ် မကောင်းသော
စိတ်ထားဖြင့် မကောင်းကြံစည်ခဲ့ပါသည်။ ထိုမကောင်းမှု
ဝဋ်ကြွေးရှိသူမျှကို ဘဝဆက်တိုင်း ခံပါမည်ဟု ကတိပြုပါ
သည်။ ဤသစ္စာ မှန်ကန်ပါက ဤဒုက္ခမှ ယခုချက်ချင်း
လွတ်မြောက်ခွင့် ရပါစေသား”

ဟု သစ္စာပြုလိုက်လေရာ မကြာမီမှာပင် ၎င်း၏
ခြေထောက်မှာ ကျောက်တောင်ကြားထဲ ညှပ်နေရာမှ ပြန်ထွက်
လာလေတော့သည်။

၎င်းခြေထောက် ပြန်ထွက်လာသော အပေါက်နေရာမှ
မီးငွေ့များ အပေါ်သို့ လျှံတက်လာပြီး အတန်ကြာသောအခါ
ပြန်ကျသွားလေတော့သည်။

အဝေးမှ ကြည့်နေသူများမှာ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့်
အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြသည်။

အချို့က မီးတောင်ပေါက်တော့မည်ဟုထင်ကာ စိုးရိမ်
သွားကြလေသည်။

ခဏကြာသောအခါ မီးညွန့်များ ပြန်လျော့ကျသွား
တော့မှ စိုးရိမ်မှုများ သက်သာသွားကြသည်။

ကျောက်တောင်အတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာသော ဦးခမ်းလုံ
၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာတော့ မီးလောင်ခံထားရသည့်နှယ်
မည်းနေပြီး အငွေ့များ တထောင်းထောင်း ထနေလေတော့
သည်။

ထို့နောက်တွင် ဦးခမ်းလုံသည် လွန်စွာ ယူကျုံးမရ
နောင်တရနေသော မျက်နှာကြီးဖြင့် တောင်အောက်သို့
တရွေ့ရွေ့ ပြန်ဆင်းသွားလေတော့သည်။

အခြားသူများလည်း ပြန်ဆင်းသွားကြသည်။

ကိုဇော်ခိုင်ကတော့ ၎င်း၏ မိတ်ဆွေများအား အကျိုး
အကြောင်း ပြောပြထားကာ ပုလဲသုဇာရှိနေသော ဂူရှိရာသို့
ဆင်းလာခဲ့လေတော့သည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်မှာတော့ ဦးသူတော်၏ မေတ္တာပို့
အမျှဝေသံများ ပေါ်ထွက်လျက် ရှိနေတော့သည်။

အခန်း (၁၈)

ပုလဲမ့က်ရှင်စေတီတော်

နောက်ပိုင်းတွင် ဦးခမ်းလုံကိုယ်တိုင် ဒေါ်မင်းစာအပေါ်
မှာ မကောင်းကြံစည်ခဲ့ပုံများကို ဖွင့်ဟခဲ့ရုံမက အလုပ်သမား
များကို ဆေးခပ်၍ ဝမ်းလျောအောင် ဖန်တီးခဲ့ခြင်း။

မိမိသားနှင့်ပေါင်းကာ အလုပ်သမားများအား ကျောက်
မောင်းဆင်၍ သတ်ခဲ့သောအမှုများပါ ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ဟ ဝန်ခံ
သဖြင့် အဖမ်းခံရလေတော့သည်။

၎င်းတို့မရှိသော နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျောက်ပိုင်း
စခန်းမှ အလုပ်သမားများရော၊ မိုးမခရွာသူရွာသားများပါ

ဒေါ်မင်းဇာတို့အပေါ် အထင်အမြင်လွဲမှားများ ပပျောက်သွားကြလေသည်။

မိုးမခရွာသူကြီး ဦးဆောင်ခန့်ကိုယ်တိုင် ဒေါ်မင်းဇာ ရှိသော နေရာသို့ရောက်အောင် လိုက်သွားပြီး...

“ဒေါ်မင်းဇာရယ်... ကျုပ်တို့ အရင်က အထင်လွဲတာတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ အခု ရွာမှာလည်း နတ်ဆရာတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ ခင်ဗျားတို့ ရွာကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပြီး နတ်ဆရာ ပြန်လုပ်ပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု တောင်းပန်ပြောဆို၍ ခေါ်သော်လည်း ဒေါ်မင်းဇာက လက်မခံတော့ပေ။

“ကျွန်မ မလိုက်တော့ပါဘူး သူကြီးရယ်၊ အခု ကျွန်မ ဘဝက အေးချမ်းတဲ့နေရာကို ရောက်နေပါပြီ၊ ပူလောင်လှတဲ့ လူ့ဘောင်လောကထဲကို ပြန်မလိုက်တော့ပါဘူး”

ဟု ငြင်းပယ်လိုက်သောကြောင့် လက်လျှော့ကာ ပြန်ခဲ့ရပေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကိုဇော်ခိုင်သည် အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်မင်းဇာအား ပြောဆိုခွင့်တောင်းပြီး ပုလဲသူဇာကို လက်ထပ်ကာ မိမိအလုပ်စခန်းရှိရာသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ပုလဲသူဇာနှင့်အတူ “ပုလဲမျက်ရှင်” လည်း အတူပါလာသောကြောင့် ထိုပစ္စည်းကို မည်သို့အသုံးချရမုန်း မသိအောင် ရှိနေစဉ် တစ်ညတွင် ထူးခြားသော အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်လေသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ဦးသူတော်ရောက်လာပြီး ဤသို့ပြောသည်။

“ငါ့မြေး... သိဒ္ဓိရှိတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ သာမန်လူတွေဆီမှာ မထားအပ်ဘူး၊ ငါ့မြေးတို့ကို အန္တရာယ်တွေက လွတ်မြောက်စေဖို့ ခဏပေးထားခဲ့တာ”

“အခု အန္တရာယ်တွေ ပြီးပြီဆိုတော့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ အဘ”

“ဒီပုလဲမျက်ရှင်ကို ဌာပနာပြီး စေတီတစ်ဆူ တည်ရမယ်”

“ဘယ်နေရာမှာ တည်ရမှာလဲ အဘ”

“အဘတို့ တရားအားထုတ်တဲ့ ပထော်ပထက်တောင်ထိပ်ပေါ်မှာပဲ တည်ပေးပါ၊ ဘုရားတည်ဖို့ ငွေကြေးအတွက်လဲ ဘာမှ မပူလေနဲ့၊ ပုလဲမျက်ရှင် သိဒ္ဓိတန်ခိုးကြောင့် အရာအားလုံး ပြီးစီးအောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်”

ဟုလာရောက် အိပ်မက်ပေးသောကြောင့် ကိုဇော်ခိုင်လည်း ပုလဲသူဇာနှင့်တိုင်ပင်ကာ ဘုရားတည်ရန် စီမံလေတော့သည်။

၎င်းဘုရားတည်မည့်အကြောင်း သိသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းတို့အဖွဲ့၊ သူကြီးဦးဆောင်ခန့် ခေါင်းဆောင်သော မိုးမခ ရွာသူရွာသားများ၊ ကျောက်မိုင်းစခန်းမှ အလုပ်သမားများကပါ အားတက်သရော အကူအညီပေးကြလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ကိုဇော်ခိုင် တောထဲမှ မျက်စိလည်ပြီး နေမကောင်းဖြစ်စဉ်က ကယ်တင်ပေးခဲ့ကြသော အဘိုးကြီးနှင့် မိန်းကလေးတို့လည်း လာရောက် အကူအညီပေးကြလေသည်။

ထို့ထက် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသောအချက်မှာ ဘုရားတည်ရန်အတွက် ပန္နက်နေရာ တူးကြသောအခါ မြေအောက်မှ ရှေးကလူတို့ မျှော်နံ့ထားခဲ့ဟန်ရှိသော ရတနာပစ္စည်းအချို့ကို ရရှိသဖြင့် စေတီတော်တည်ခြင်းကိစ္စမှာ အလျင်အမြန် ပြီးစီးခဲ့ပေသည်။

စေတီတော်၏ ဘွဲ့အမည်ကိုလည်း ဦးသူတော် ပြောသည့်အတိုင်း “ပုလဲမျက်ရှင်စေတီတော်” ဟု ပေးကြလေသည်။

ကိုဇော်ခိုင်အနေနှင့်ကတော့ ပုလဲမျက်ရှင်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရသော်လည်း ပုလဲရတနာတစ်ပါးကဲ့သို့ ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်ရာကောင်းသော ပုလဲသူဇာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့သဖြင့် လောကတွင် မိမိလောက် ကံကောင်းသည်လူ မရှိတော့ဟု တွေးတောကျေနပ်မိရင်းနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော ဤ (ပုလဲဝိညာဉ်နှင့် ကံကြမ္မာကလဲစား) ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုသည်လည်း ဤနေရာတွင် နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနိဿာဟောန္တ၊ သုဝီအတ္တာနံ ပရိဟရန္တ။

စာပြီးချိန် ၂၀၀၅-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၉)ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့၊ ည(၁၁)နာရီ (၇)မိနစ်။